En tom säck kan inte stå

© Nordiska förlaget 2007
ISBN: 978-91-85043-00-2
Ansvarig utgivare: Anders Lagerström.
Omslag och sättning: Nordiska förlaget.
Tryckt i Estland 2007.

Andra upplagan, första tryckningen.

En tom säck kan inte stå

– Myten om ”förintelsen i gaskamrarna” i Auschwitz

Efter ledande revisionistiska forskare
sammanställt av Lars Adelskogh

Andra, utökade upplagan

Nordiska förlaget

www.nordiskaforlaget.se

Till their own dreams at length deceive'em,
And oft repeating, they believe'em.

– Matthew Prior

Innehållsförteckning

Förord till andra, utökade upplagan 6
Förord av professor emeritus Göran Englund 7
Inledning 9

I ”Gaskamrar” i det egentliga Tyskland? 10
II Den officiella bilden av ”förintelse”-lägren i Polen 14
III De tre slagen av bevis 18
IV Sakbevisen för ”förintelsen” i Auschwitz 19
V Dokumentbevisen för ”förintelsen” 21
VI En ovanligt tankspridd professor 22
VII Vittnesmål om ”förintelsen” i Auschwitz: inledning 25
VIII Vittnesmål om ”förintelsen” i Auschwitz: tidiga versioner 26
IX Rudolf Höss 29
X Filip Müller 30
XI Rudolf Vrba 31
XII Grundläggande fakta om krematorierna och zyklon B 33
XIII ”Det går endast med tyska metoder” 35
XIV Hur många dog i Auschwitz? 40
XV Krematorierna i Auschwitz 43
XVI Leuchter- och Rudolfrapporterna 47
XVII Gasningsproceduren i Krema IV 52
XVIII Ytterligare tekniska och naturvetenskapliga orimligheter i vittnesmålen 55
XIX Hur kom zyklonkornen in i ”gaskamrarna”? 59
XX Flygfotografiernas vittnesmål 62
XXI ”Gaskammaren” i stamlägret Auschwitz I 64
XXII Vad visste den polska motståndsrörelsen om ”gasningarna” i Auschwitz? 68
XXIII Hur Auschwitz-myten uppstod 73
XXIV Auschwitz-lögnens fader 77
XXV Slutet på Auschwitz-lögnen 80

Tillägg I Fallet John Demjanjuk och ”förintelsen” i Treblinka 86
Tillägg II Judiska befolkningsförluster och Hundra år av förintelsepropaganda 106
Tillägg III Två exempel på hur svensk press mottog denna boks första upplaga 118

Litteraturhänvisningar 125

Förord till andra, utökade upplagan

Denna boks första upplaga trycktes i slutet av år 2002 och utkom i januari 2003. Ingen dagstidning recenserade den, vilket var väntat. Däremot angrep *Aftonbladet* i mars 2003 i en artikel, som upptog en hel tidningssida, professor emeritus Göran Englund, som skrev det utmärkta förordet till första upplagan. Sveriges äldsta studenttidning Lundagård ville publicera en intervju med prof. Englund i anledning av hans förord men avstod, då prof. Englund tydligen svarade alldeles för bra på intervjuarens enfaldiga frågor. I *Gefle Dagblad* i september 2003 nämnde docenten i sociologi Lasse Ekstrand att *En tom säck kan inte stå* gjort ett starkt intryck på honom, dock utan att nämna vad boken handlade om – ett klokt försiktighetsmått. Därutöver har det i stort sett varit tyst i de svenska tryckta medierna.

På internet har det däremot varit en livligare diskussion. Jag vill nämna internettidskriften *Blågula frågor* (www.bgf.nu, tidigare även i pappersupplaga), som i många år fört en saklig och faktarik, kritisk debatt om den officiella invandringspolitiken. Det vittnar om mod och redbarhet att Anders Sundholm, ordförande för den likabenämnda föreningen Blågula frågor, skrev en ganska lång och av saklighet präglad recension utan de vanliga invektiven och känsloutbrotten. Sundholms kritiska anmärkning, att jag inte redovisar vad det enligt revisionisterna blev av de sex miljoner judarna, om de inte förintades, är befogad.

Mitt svar är att min fokus från början var ganska snäv: Auschwitz i allmänhet och ”gaskamrarna” i synnerhet. Detta hänger också samman med att bokens huvudtext från början var en artikelserie jag skrev i åtta delar för den romersk-katolska idétidskriften *Adoremus*. Tidskriftens begränsade utrymme medgav inga sidoblickar på andra i och för sig intressanta och relevanta spörsmål. I denna nya upplaga skall dock Anders Sundholms önskemål bli tillgodosett.

De etablerade mediernas tystnad hindrade inte boken från att bli en bästsäljare. Redan efter några år var den utgången från förlaget, och nu är det alltså dags för en ny upplaga.

I denna nyutgåva har jag rättat några mindre fel, som insmög sig i den första upplagan. Det handlar här om vissa tekniska termer, numeriska beteckningssätt och felstavningar av boktitlar och egennamn. Jag har också rättat ett i sig obetydligt räknefel ifråga om den dokumenterade koksåtgången vid krematorierna i Auschwitz-Birkenau. Några smärre språkliga hyfsningar har jag också gjort.

Större ingrepp i texten är det nyskrivna materialet om genomgångslägret Bełżec på sidorna 28–31 och det nyinsatta Kapitel XXII om den polska motståndsrörelsen. Annars har jag förlagt de nyskrivna kapitlen i två särskilda tillägg i bokens slut: Judiska befolkningsförluster, Hundra år av förintelsepropaganda och Hur första upplagan togs emot. Tillägget om ”Förintelsen” i Treblinka återpubliceras i oförändrat skick. Litteraturförteckningen har uppdaterats med några nya uppgifter.

Slutligen vill jag tacka alla, vänner och ovänner, som på olika sätt, avsiktligt eller oavsiktligt, medverkat till den första upplagans spridning och denna nya och förbättrade upplagas tillkomst. Två vänner är inte längre hos oss: professor emeritus Göran Englund och bokförläggare Karl-Erik Hägglund; den sistnämnde vågade öppet hylla min bok och sälja den genom sitt förlag. I livet kämpade de modigt och vackert för tanke- och yttrandefriheten. Nu är båda borta, och det intellektuella Sverige är märkbart fattigare. Dessa två hedersmän sänder jag en tacksamhetens tanke och hoppas att de tar emot den i sin himmel.

Lars Adelskogh
Den 13 februari 2007
Minnesdagen för Förintelsen i Dresden 1945

Förord

”Revisionist” har blivit ett fult ord i svenska språket. Detta är ägnat att förvåna eftersom revision är en grundförutsättning för forskning och framåtskridande. Inom naturvetenskapen skulle utan en ständig granskning och omprövning av tidigare forskningsresultat den moderna tidens epokgörande framsteg varit otänkbara. Men också inom samhällsvetenskaperna är det kritiska och omprövande tänkandet en grundläggande förutsättning för forskningen. Inte minst gäller detta historievetenskapen.

Termen revisionism har emellertid i det dagliga språkbruket kommit att få en i forskningsavseende mycket avgränsad betydelse. Den åsyftar de kritiska granskningar som riktas mot den verklighetsuppfattning som av segrarmakterna i andra världskriget
lades till grund för uppgörelsen med de besegrade. I blickpunkten kommer därvid i första hand den s.k. Nürnbergprocessen och de lagar som kom att användas vid denna. Här handlar det om något verkligt kontroversiellt.

Mer än ett halvt århundrade har nu förflutit sedan nämnda process. Trots detta söker de politiska makthavarna hävda att man med nürnbergdomarna och domarna i efterföljande ej lika uppmärksammade processer har slagit fast den absoluta sanningen.

Av ett flertal skilda politiska skäl, vilka jag i detta förord saknar utrymme för att närmare utreda, har man funnit detta så viktigt att man inom EU genom s.k. ramlagstiftningar söker få samtliga medlemsstater att kriminalisera kritik av dessa i själva verket högst dubiösa efterkrigsprocesser. Genom en redan antagen ramlagstiftning om gemensam arresteringsorder vill man hindra åsiktsförbrytare från att erhålla asyl i annat europeiskt land. Därigenom bryter man emot en gammal och mycket viktig folkrättslig princip. I ett när detta skrives ännu icke antaget ytterligare rambeslut vill man därtill förpliktiga varje medlemsland, som ännu inte gjort det, att införa bestämmelser som kriminaliserar ifrågasättandet av segrarmakternas historieskrivning.

Nämnda historieskrivning har manifesterat sig i tre brottsrubriceringar – brott mot freden, krigsförbrytelser och brott mot mänskligheten. Den första gäller frågan om skulden till krigsutbrottet och krigets utvidgning, den andra brott mot krigets lagar och den tredje brott mot humaniteten i mera allmän mening. I förevarande sammanhang kommer några av de anklagelser som rymmes under den tredje rubriken i fokus. Genom Nürnbergdomarna har man nämligen sökt slå fast att det på de besegrades sida funnits en plan att utrota Europas judar, att massavrättningar skett i gaskamrar och att inte mindre än sex miljoner judar fallit offer för mördandet. Det är främst mot dessa tre anklagelser – klart avgränsade mot andra förbrytelser mot de europeiska judarna – som revisionisterna framför sina kritiska invändningar.

Revisionismen har vuxit till en världsomfattande företeelse, där intellektuella från alla världsdelar – däribland åtskilliga universitetslärare och andra graduerade forskare – har lämnat väsentliga bidrag. Den har utvecklats till en framgångsrik tvärvetenskap, där humanister etablerat ett fruktbart samarbete med ingenjörer, kemister, fysiker, toxikologer och rättsmedicinare. Det finns all anledning att framföra ett tack till Lars Adelskogh för det stora arbete han har lagt ned på att för en svensk läsekrets presentera revisionisternas centrala argumentering och några av deras viktigaste forskningsresultat.

Forskningen har dock kraftigt hämmats genom den kriminalisering av den som skett i flera europeiska länder. I de tre tysskspråkiga länderna och i Frankrike har man sedan åtskilliga år tillbaka inte endast genom långa fängelsestraff och ruinerande böter utan även genom yrkesförbud och pensionsindragningar lagt en effektiv hämsko på det fria ordet. Genom ovan nämnda ramlagstiftning avser man att utvidga åsiktsförföljelserna till att gälla alla de till EU knutna staterna. Det handlar här om ett mycket gravt ingrepp i åsikts- och yttrandefriheten. Man bryter mot en av de grundläggande principerna i FN:s deklaration om de mänskliga rättigheterna och EU:s egen motsvarande stadga. Samtidigt öppnar man portarna för framtida ytterligare frihetsinskränkningar.

Vid läsningen av det föreliggande arbetet är inte det viktigaste att läsaren blir övertygad om att revisionisterna alltigenom har rätt. Det väsentliga är att man får en uppfattning om att det här föreligger en argumentation som ger rimliga skäl till tvivel på den etablerade verklighets-uppfattningen och att denna redan på väsentliga punkter har måst korrigeras i revisionistisk riktning.

Redan detta borde vara tillräckligt för ett oreserverat fördömande av det åsiktsförbud som demokratiskt valda politiker i strid med alla högtidligt deklarerade principer infört i stora delar av Europa och som de avser att utvidga till hela den europeiska unionen.

Den 25 november 2002
Göran Englund
Juris doktor, professor emeritus vid Lunds universitet

Inledning

Med ”förintelsen” menas i denna bok föreställningen att tyskarna åren 1941 till 1944 planmässigt och på Hitlers order mördade omkring sex miljoner judar, mestadels i ”gaskamrar”. Det är viktigt att definiera begreppet ”förintelsen” (engelska och tyska: Holocaust, franska: Holocauste), eftersom det till sitt innehåll genomgått många förändringar under den tid det existerat. I synnerhet under de två senaste årtiondena har framstående kritiker av förintelsemyten, så kallade revisionister, tvingat mytens upprätthållare till många reträtter, i synnerhet beträffande antalet döda och ”gaskamrarnas” betydelse och rent av existens. Det har därför på senare år framträtt en tydlig tendens hos ledande företrädare för tron på ”förintelsen” att bland annat tona ner ”gaskamrarnas” roll och i stället framhäva betydelsen av den tyska arméns masskjutningar under kriget mot Sovjetunionen. Till allt detta skall vi återkomma längre fram i denna bok.

Auschwitz, beläget i nuvarande södra Polen, c:a 50 km väster om Kraków, var inte ett läger utan tre: det så kallade stamlägret eller Auschwitz I, det några kilometer längre västerut belägna Birkenau eller Auschwitz II och det längre österut belägna Monowitz eller Auschwitz III. Alla tre lägren har i olika sammanhang officiellt beskrivits som förintelsecentra och ansetts ha varit utrustade med ”gaskamrar”, där människor i massor bragtes om livet.

Den 27 januari 1945 ”befriades” Auschwitz av den framryckande Röda armén. Sex dagar senare tryckte det sovjetiska kommunistpartiorganet Pravda en längre artikel om Auschwitz. I denna artikel, som var författad av frontreportern Boris Polevoj, utpekades Monowitz som själva förintelsecentret i Auschwitz. I artikeln stod bland annat:

”De stationära gaskamrarna i den östra delen av lägret hade byggts om. Man hade byggt till små torn och arkitektoniska utsmyckningar, så att de såg ut som oskyldiga garage... De [tyskarna] *jämnade ut de med kullar försedda så kallade gamla gravarna i östra delen av lägret, avlägsnade och förintade spåren av de löpandebandsystem där hundratals människor samtidigt dödades med elektrisk ström...”* (*Pravda*, den 2 februari 1945.)

Artikeln i *Pravda* är betydelsefull. Den ger oss ett exempel på hur myten om ”förintelsen” kunde se ut på ett tidigt stadium, innan de som makten hava hunnit enas om vilken form myten skulle ha. Att det skulle ha funnits ”gaskamrar” i Monowitz är
nämligen *Pravda* ensam om att ha hävdat. Ingen historiker har vare sig förr eller senare någonsin gjort det, och löpandebandsystemet för massmord på människor med elström har vi sedan aldrig fått höra mer om. I den numera gällande versionen av förintelsemyten skedde ”gasningarna” av judarna i Auschwitz enbart i stamlägret och i Birkenau, framför allt i Birkenau (Auschwitz II) i västra delen av Auschwitz-komplexet, men därom står inte ett ord att läsa i *Pravda*-artikeln. Detta visar att förintelsemyten vid denna tid ännu inte blivit tillräckligt samordnad. De sovjetiska myndigheterna hade genom västmakterna fått höra att de i Auschwitz skulle finna bevis för ett miljonfaldigt massmord, men detaljerna hade västmakterna inte uppgivit, utan dem fick de sovjetiska myndigheterna själva fantisera ihop.

I.
”Gaskamrar” i det egentliga Tyskland?

Kännetecknande för förintelsemyten på ett tidigt stadium var föreställningen att vartenda koncentrationsläger i Tredje riket var utrustat med ”gaskamrar”, där människor dödades i massor. Koncentrationsläger var lika med förintelseläger, och förintelseläger betydde ”gaskamrar”. Före detta lägerfångar gjorde uttalanden i tidningsartiklar och böcker, vari de vittnade om ”gasningar” i Buchenwald, Dachau, Bergen-Belsen och i andra koncentrationsläger i det egentliga Tyskland, det vill säga Tyskland inom 1937 års gränser (det så kallade gamla riket, das Altreich). Ett sådant vittne är Elie Wiesel, som satt i både Auschwitz och Buchenwald. Wiesel, som erhöll Nobels fredspris 1986, påstod året dessförinnan i en intervju i den amerikanska tidskriften *Time*:

”I Buchenwald skickade man tio tusen i döden varje dag.” (*Time*, den 18 mars 1985, s. 79.)

Jag skall återkomma till Elie Wiesel och hans påståenden längre fram i denna bok.

I en officiell rapport från Frankrikes regering till Nürnbergdomstolen står:

”Allt hade ordnats in i minsta detalj. År 1944 i Buchenwald hade man rent av förlängt en järvägslinje, så att de deporterade kunde föras direkt till gaskammaren. Vissa [av gaskamrarna]*hade ett golv, som tippade och omedelbart förde in kropparna i rummet med krematorieugnen.”* (Nürnbergdokument 274-F (RF-301) IMF ”blå serien”, vol. 37, s. 148.)

Lägg märke till det diffusa i formuleringarna ovan. Vi får inte klart besked ens om antalet ”gaskamrar”. Var det en eller flera? Dylik vaghet är ingen tillfällighet utan tvärtom något genomgående i vittnesmålen om ”gaskamrarna”. Hittills har inget vittne åtagit sig att rita en ”gaskammare” eller förklara dess funktionssätt.

Den franske prästen Georges Hénocque utgav 1947 (G. Durassie et Cie, Paris) en bok, *Les Antres de la Bête*, vari han hävdade att han under sin fångenskap i Buchenwald besökte ”gaskammaren”, och han beskriver denna i detalj (citerat efter Robert Faurisson, *Mémoire en défense*, Paris, La Vieille Taupe 1980, ss. 192ff.):

”Inuti var väggarna släta, utan rämnor och som lackerade. Utanpå såg man bredvid dörröverstycket fyra knappar i en lodrät rad: en röd, en gul, en grön och en vit. Men det fanns en detalj som gjorde mig orolig. Jag begrep inte hur gasen kunde sjunka ner ur duschmunstyckena. Bredvid det rum, där jag befann mig, låg en gång. Jag gick in i den och såg ett väldigt rör, som jag inte helt kunde omfatta ens med båda armarna och som var omslutet av ett ungefär en centimeter tjockt gummiskikt. Bredvid fanns en vev som drogs från vänster till höger och så ledde in gasen. Trycket var så starkt att den sjönk ner ända till golvet, varför inget av offren kunde undkomma vad tyskarna kallade den ’långsamma och ljuva döden’.

Nedanför det ställe, där rören mynnade in i gaskammaren, fanns likadana knappar som vid ytterdörren: en röd, en grön, en gul och en vit. De tjänade tydligen till att mäta hur djupt gasen sjönk. Allt var faktiskt strängt vetenskapligt organiserat. Djävulen själv hade inte kunnat tänka ut det bättre. Jag trädde in i gaskammaren ännu en gång för att ta reda på var krematoriet låg.

Vad jag först fann iögonenfallande var ett slags rullande transportband av järn. Denna perfekt konstruerade apparat var i oupphörlig rörelse och nådde ända in i de glödande ugnarna. Man lade där de lik som samlats i den intilliggande kammaren och förde dem till ugnen.

Då jag avlade detta oförglömliga och skakande besök, var apparaterna i full gång och fullt lastade...

Sedan jag ännu en gång betraktat detta inferno, fortsatte jag min dystra promenad under betryckt tystnad. Jag öppnade dörren till ett tredje rum. Detta var reservkammaren. Där låg lik upptornade, som man inte hade kunnat bränna samma dag och som man sparade till nästa dag. Ingen som inte själv har upplevat det kan göra sig en bild av det hemska i denna tredje scen. Till höger, i ett hörn av kammaren, låg de döda, nakna, plundrade, utan minsta respekt slängda kors och tvärs över varandra och förvridna i bisarra ställningar. Man hade brutit sönder käkarna på dem för att slita ut guldproteser, för att inte tala om de skändliga 'visitationer' man utfört på liken för att försäkra sig om att de inte gömde något smycke, som hade kunnat berika nazimonstrens skattkammare...

Jag kastade en sista blick på denna skammens och fasans plats och läste i ljuset av lågorna, som slog upp ur ugnarna till en höjd av åtta till tio meter, de cyniska versrader som stod skrivna på krematoriets vägg:

Der ekle Wurm darf nimmer meinen Leib versehren!
Drum soll die reine Flamme mich verzehren
Stets liebte ich die Wärme und das Licht
Darum verbrenne mich, begrab mich nicht!

(Den äckliga masken får aldrig skada min kropp!
Därför skall den rena lågan förtära mig
Alltid har jag älskat värmen och ljuset
Bränn mig därför, begrav mig icke!)

Slutligen en anblick av något som lände den tyska vetenskapen till heder: till en längd av mer än en kilometer och en höjd av omkring halvannan meter låg askan uppstaplad som man noga tömt ur ugnarna för att därmed gödsla kål- och betfält! Så fick hundratusentals människor, som ännu levande beträtt detta helvete, nu lämna det som gödsel...

Tack vare mitt oförsiktiga intrång hade jag nu sett allt vad jag ville se."

En annan fransk präst, Jean-Paul Renard, satt också i Buchenwald och påstod följande i sin lilla skrift *Chaînes et lumières*, publicerad som bihang till Frère Birins bok *16 mois de bagne* (Reims 1946):

"Jag såg tusentals och åter tusentals människor gå in i duscharna. I stället för vätska strömmade kvävande gaser ut över dem."

En annan fransman, socialisten och motståndsmannen Paul Rassinier, hade också suttit i Buchenwald och visste att där inte funnits några "gaskamrar". När han konfronterade den före detta medfången Renard med denna sanning, medgav denne:

"Jo, det är riktigt, men det var bara ett uttryckssätt […] *och eftersom dessa saker fanns någonstans, är det inte så viktigt."* (Paul Rassinier, *Debunking the Genocide Myth*, 1978, ss. 129f.)

Rassinier hade själv trott att "gaskamrarna" existerade, om inte i de läger där han hade suttit (Buchenwald och Dora-Mittelbau), så "någon annan stans", eftersom så många pratade om "gaskamrarna". "Ingen rök utan eld", resonerade han. Men sedan han beslagit medfångarna Hénocque och Renard med lögn, började han allvarligt tvivla på gaskammarhistorierna.

Han sökte systematiskt upp före detta lägerfångar, som påstod sig ha sett "gaskamrarna", intervjuade dem och fann att de ingalunda var några trovärdiga vittnen. Rassinier kom med

tiden fram till slutsatsen att det inte fanns några trovärdiga vittnen till ”gaskamrarna”. De som framträdde som sådana var antingen simpla lögnare, som de båda prästerna, eller hade i god tro återgivit vad de hört från andra. Rassinier blev den förste i en lång rad av oberoende forskare, som kallas revisionister och avvisar föreställningen om ett miljonfaldigt massmord på judar och icke-judar i ”gaskamrar” under Tredje riket. Revisionisterna hävdar att det inte finns några bevis för de utrotningstroendes tre påståenden, nämligen 1) att den tyska riksledningen hade en plan att fysiskt förinta judarna inom det tyska inflytelseområdet, 2) att det i vissa koncentrationsläger fanns ”gaskamrar” för dödande av människor, och 3) att tyskarna under andra världskriget dödade sex miljoner judar, varav majoriteten genom ”gasning i gaskamrar”. För revisionisterna är det inte nog att de förintelsetroende – eller exterminationisterna som de kallar dessa – saknar bevis för dessa sina tre påståenden. Det finns dessutom enligt revisionisterna mängder av fakta och sakbevis, som direkt vederlägger föreställningen om ”förintelsen” såsom den definieras enligt de tre nyss angivna påståendena.

Vad revisionisterna däremot inte förnekar är att tyskarna utsatte etniska minoriteter, i synnerhet judar, för förföljelser, berövade dem deras egendom, fördrev dem, satte dem i koncentrationsläger och tvångsarbete. Men – och även detta är viktigt att påpeka – systematiska förföljelser och fängslanden av misshagliga etniska minoriteter, som även är medborgare i landet ifråga, är ingen nationalsocialistisk eller ens tysk specialitet. Strax efter Förenta staternas inträde i andra världskriget lät president Roosevelt internera drygt hundratjugo tusen etniska japaner i koncentrationsläger, där många sedan dog av vanvård eller dödades vid rymningsförsök. Inga av dessa människor stod åtalade för något brott eller var misstänkta för spionage. Drygt två tredjedelar var amerikanska medborgare, ättlingar till japanska invandrare. Övriga hade permanent uppehållstillstånd i Förenta staterna.

Icke heller är koncentrationslägren en tysk uppfinning, som många tror, utan användes långt tidigare av britterna under boerkriget 1899–1902. I de brittiska lägren internerades tiotusentals civila boer (ättlingar till de nederländska kolonisatörer, som anlände till Sydafrika från början av 1600-talet). *Nordisk familjebok* (tredje upplagan, redigerad 1923–37) uppger i artikeln Boerkriget bland annat:

”Under de första månaderna 1902 företogos emellertid omfattande hetsjakter (drives) mot de ännu under vapen varande boerskarorna. Motståndet syntes alltmera utsiktslöst. Därtill kom, att sjukdom och nöd åstadkommit fruktansvärda härjningar bland kvinnorna och barnen i koncentrationslägren.”

I Dachau fanns i många år efter andra värlskriget en minnestavla, som manade besökarna att tänka på de 238 000 som dog i koncentrationslägret, och den som på 1950-talet i Förbundsrepubliken yttrade tvivel på existensen av ”gaskammaren” i Dachau riskerade fängelse. Numera gäller sedan länge en revisionistisk uppfattning om Dachau: antalet dödsoffer uppgick inte till 238 000 utan till 32 000, och ingen Dachau-fånge ”gasades”.

Skillnaden mellan ”normala koncentrationsläger” och ”förintelseläger” började göras först efter omkring år 1960. Dessförinnan tog man för givet att nästan varje koncentrationsläger hade haft en ”gaskammare” och alltså varit ett större eller mindre förintelseläger. År 1960 började emellertid en ny epok i förintelsemytens växlingsrika liv. I augusti detta år tryckte Hamburg-tidningen *Die Zeit* ett brev av historikern dr Martin Broszat, då medarbetare och senare chef för Institut für Zeitgeschichte (Institutet för nutidshistoria) i München, en officiell institution som finansieras av förbundsregeringen och delstatsregeringen i Bayern. Dr Broszat skrev:

”Varken i Dachau eller i Bergen-Belsen eller i Buchenwald gasades judar eller andra fångar.” (”Keine Vergasung in Dachau”, *Die Zeit*, 19 augusti 1960, s. 16.)

Dr Broszat medgav att det inte hade förekommit några ”gasningar” i något av koncentrationslägren i det egentliga Tyskland och noterade att

”fångar som dog i Dachau eller andra koncentrationsläger i det gamla riket föll framför allt offer för de katastrofala hygieniska och försörjningsförhållandena.” (”Keine Vergasung… som ovan)

Enligt dr Broszat

”... började massförintelsen av judarna genom gasning 1941–42 och skedde uteslutande på några platser, som utvalts för detta och försetts med motsvarande teknisk utrustning, framför allt på ockuperat polskt område (men ingenstans inom det gamla Rikets gränser): i Auschwitz-Birkenau, i Sobibór vid Bug, i Treblinka, Chełmno och Bełżec.” (”Keine Vergasung… som ovan)

Med några få ord tillstod alltså denne ”ansedde historiker” att allt som åren 1945–1960 sagts om ”gaskamrar” på rikstyskt område var lögn och bedrägeri. Dr Broszat anförde varken i detta brev eller senare de ringaste bevis för sina påståenden; inte heller förklarade han varför vittnesmålen om ”gasningarna” i Auschwitz och Sobibór skulle vara trovärdigare än de om ”gasningarna” i Dachau och Buchenwald.

Vad som drev Institutet för nutidshistoria till denna åtgärd var inte sanningskärleken utan simpelt nödtvång. Inemot år 1960 hade det höjts så många tvivel på de rikstyska ”gaskamrarna” att hela förintelsehistorien hotade att råka i gungning. Därför beslöt ”historikerna” på den förfalskningscentral som kallar sig ”Institutet för nutidshistoria” utan vidare att förvisa ”gaskamrarna” till det sovjetockuperade och för frågvisa forskare stängda Polen.

II.
Den officiella bilden av ”förintelse”-lägren i Polen

Sedan ”gaskamrarna” i det egentliga Tyskland gick upp i rök 1960, har intresset varit förskjutet till de sex orter i Polen, där det påstås att massförintelsen av judar i ”gaskamrar” genomfördes. Förutom de fem orter, som Martin Broszat nämnde i sitt brev till tidningen *Die Zeit*, räknas även koncentrationslägret Majdanek hit. Alltså är ”förintelsens” huvudorter Auschwitz (med Birkenau), Sobibór, Treblinka, Chełmno (eller Kulmhof), Bełżec och Majdanek (vid Lublin).

I Chełmno skall ”gasningarna” ha genomförts i för ändamålet särskilda, ombyggda lastbilar, i de fem övriga dödsfabrikerna i stationära ”gaskamrar”.

Ifråga om Auschwitz och Majdanek skall det ha handlat om ”blandläger”, både arbets- och dödsläger, där de arbetsdugliga judarna insattes i slavarbete och de icke arbetsdugliga efter sortering ”gasades”. Däremot skall de övriga fyra lägren ha varit rena dödscentra. De enda judar, som där fick vara vid liv en kortare tid, skulle ha varit ”arbetsjudar,” som man behövde för handräckningstjänster.

Av säkerhetsskäl skulle man med jämna mellanrum ha ”gasat” också dessa ”arbetsjudar” och ersatt dem med andra. Därför skall bara en enda av de 600 000 judar som skickades till Bełżec ha överlevt. (Kogon/Rückerl/Langbein: *Nationalsozialistische Massentötungen durch Giftgas*, Fischer Taschenbuch Verlag 1989, s. 183.)

Av de fem nämnda ”förintelselägren” är det endast Auschwitz och Majdanek, som idag visar återstoder i form av byggnader, vilka officiellt utmålats som ”gaskamrar”. I Chełmno, där det som sagt inte skall ha funnnits stationära ”gaskamrar”, finns rester av grunder till baracker kvar. Av de övriga tre ”förintelselägren”, alltså Treblinka, Sobibór och Bełżec, finns inga spår. De sägs ha fullständigt förintats. Vid rättegången i Jerusalem 1987 mot amerikanen av ukrainsk börd John Demjanjuk, som på falska bevis – ett av KGB förfalskat identitetskort och menediga vittnen – stod åtalad för massmord på judar i Treblinka, sades bland annat: (Den som först har ordet är åklagaren Blatman. Vittnet dr Arad var en särskilt framstående ”expert på förintelsen” och var åren 1972–1987 chef för Yad Vashem, det stora arkivet rörande ”förintelsen” i Jerusalem. ”Lägret” som Blatman åsyftar är Treblinka.)

BLATMAN: *Dr Arad, skulle ni nu kunna säga oss något om hur lägret var inrättat* [engelska: the setup of the camp]*? Jag förstår att lägret fullständigt utplånades. Det finns inga originalkartor i behåll, och alla beskrivningar och all forskning om hur det var inrättat bygger på uppgifter och bevis av vittnen.*

ARAD: *Både Treblinka och andra läger, när de väl hade fullgjort sin utrotningsuppgift, likviderades, upplöstes, utplånades. De förvandlades till jordbruksmark, och grönska planterades. Allt vi har är bevis och vittnesmål av överlevande, i synnerhet Yaakov Vernick, som några månader efter att han flytt från Treblinkalägret vid tiden för upproret – jag skall återkomma till detta senare – hade iordningställt en ritning, en skiss eller ett diagram över Treblinkalägret, och han byggde faktiskt i Israel, i ett senare skede, en skalenlig modell av Treblinka på grundval av den ritning han hade fört med sig. Och detta är den huvudsakliga källan till vår information om lägret.* (Morgonsessionen den 17 februari 1987, ss. 229–230.)

Senare samma dag berättade dr Arad:

ARAD: *Hur som helst tog de isär allt, de monterade ner allt, de centra och byggnader som fanns kvar, de avlägsnade allt som över huvud taget gick att avlägsna, och detta fortsatte fram till november* [1943]. *Området plöjdes ner, och på det byggdes en bondgård, och en av de ukrainska vakterna hämtade dit sin familj och började bo där såsom bonde och såg till hela området.* (Eftermiddagssessionen den 17 februari 1987, s. 293.)
Och vidare:

ARAD: *Platsen för Treblinkalägret – inget finns kvar av det som existerade vid den tid det var i gång. Inga byggnader, inga strukturer, inga staket, ingenting.* (Morgonsessionen den 18 februari 1987.)

Det föregivna grundliga utplånande som vederfors Treblinka skulle enligt dr Arad ha omfattat även alla tyska dokument om lägret:

ARAD: *Dokument om lägret och det som försiggick inom dem* [sic!] *– ja, delvis gjordes detta muntligt, så att det fanns så litet skriftlig information som möjligt. Och om det fanns några dokument, blev de mestadels eller helt och hållet förstörda under operationens lopp eller vid operationens slut och säkerligen vid den tid då lägren evakuerades, och som jag tidigare nämnde, finns det ett brev av Globocnik till Himmler i januari 1944, där han säger att alla dokumenten förstördes och att alla räkningar och fakturor, de sista beträffande penningfrågor och kläder, också skulle förstöras.* (Morgonsessionen den 17 februari 1987.)

Enligt dr Arad saknas alltså icke endast alla handfasta bevis för verksamheten – det vill säga de påstådda massmorden – i Treblinka, utan även bevis för att där alls funnits något läger. Och det är icke endast alla byggnader och andra strukturer som försvunnit spårlöst, utan även dokumenten. Det finns alltså inte ens ett pappersspår kvar.

Denna totala förstörelse drabbade även lägren Bełżec och Sobibór, vilket framgår av följande utdrag ur protokollet vid rättegången mot John Demjanjuk (den som först talar är domaren Dov Levin från Israels högsta domstol).

LEVIN: *Lägren i Bełżec och Sobibór, förstördes de också, eller finns det kvar något av dessa läger?*

ARAD: *Sobibór och Bełżec utplånades fullständigt, samma förintelse. Sobibór var nästan en exakt kopia av detta, och Bełżec, det första lägret, var något annorlunda. Men på grundval av Bełżec byggdes Sobibór och Treblinka och enligt samma linjer – alla tre utplånades fullständigt. Nu efteråt har Polens regering beslutat att upprätta minnesmärken, men det finns inga återstoder av lägret som sådant. (Morgonsessionen den 17 februari 1987, ss. 242–243.)*

Beträffande ”förintelsen” i Sobibór, Treblinka, och Bełżec fanns alltså enligt dr Arad inga andra bevis än vittnesuppgifter. Beträffande Auschwitz-Birkenau och Majdanek finns däremot de påstådda ”gaskamrarna” delvis i behåll. ”Gaskamrarna” i Majdanek får av exterminationisterna numera endast ett halvhjärtat försvar, varför vi inte skall öda tid och kraft på dem i denna bok. Dr Martin Broszat brydde sig inte ens om att nämna Majdanek i sitt brev till *Die Zeit*.

Lägret Bełżec är av särskilt intresse, eftersom man där nyligen (1997–1999) genomförde omfattande arkeologiska utgrävningar. Resultaten har också publicerats (Andrzej Kola, Bełżec: *The Nazi Camp for Jews in the light of archeological sources: Excavations 1997–1999*, The Council for the Protection of Memory and Martyrdom, United States Holocaust Memorial Museum, Warsaw-Washington, 2000). De gjorda fynden har emellertid ej givit något större genljud i medierna. De bestyrker nämligen inte förintelseteorin. Över hela lägerområdet genomförde man provborrningar med fem meters mellanrum, vilket gav sammanlagt 2227 provkärnor. 236 av dessa visade att jorden rubbats på 33 olika ställen. 137 borrkärnor ansågs ”relevanta” nog för att data därom skulle publiceras. Sex av dessa, alltså 3 promille, uppvisade mänskliga lämningar. Ingenstans var skiktet med mänskliga lämningar tjockare än 75 cm. För övrigt fann man här och där tunna skikt av aska, starkt uppblandad med jord eller sand. Därmed bevisas att många människor dog i Bełżec, vilket ingen revisionist förnekat, men samtidigt att dödstalen inte kan ha uppgått till 600 000. Detta dödstal skulle nämligen ha fordrat en volym av 100 000 m^3, medan den verkliga volymen av störd mark är 21 000 m^3.

Men inte heller talet 126 000 (21 procent av 600 000) dödsoffer kan försvaras, eftersom minst 90 procent av borrkärnorna icke uppvisar mänskliga lämningar. (De omfattande rubbningarna av marken förklaras också med att lokalbefolkningen under tiden 1945–1965 grävt mycket i området på jakt efter dyrbarheter, vilket påpekats av polska myndigheter.) Därmed är vi nere på ett sannolikt dödstal av högst c:a 13 000 för detta läger. Enligt uppgifter av brittiska underrättelsetjänsten, som uppsnappade ett radiomeddelande från SS den 11 januari 1943, deporterades 434 500 judar till Bełżec. (Peter Witte, Stephen Tyas, ”A New Document on the Deportation and Murder of the Jews during ’Einsatz Reinhardt’ 1942, *Holocaust and Genocide Studies*, nr 3, Winter 2001, s. 469f.) Om icke fler än c:a 13 000 (c:a 3 procent) av dessa dog på vägen till eller i Bełżec, så visar det förvisso att deportationerna skedde under mycket svåra förhållanden men också att tyskarna inte avsåg att förinta judarna utan att i stället fördriva dem österut, vilket var den officiella politiken. Bełżec var inte ett förintelse- utan ett genomgångsläger.

De arkeologiska rönen är nog en aning svåra att förena med vad fil. dr Stefan Szende skrev om människokvarnen i Bełżec i sin bok *Den siste juden från Polen*, Albert Bonniers förlag, Stockholm 1944 (ss. 298–299):

”Människokvarnen utbreder sig över ett område av omkring sju kilometer. Det är omgivet av ett taggtrådsstängsel och säkrat med alla upptänkliga anordningar. Ingen får närma sig detta avspärrade område och ingen får lämna det.

Likväl lyckades några få människor fly även från Belzec… Från dem härstammar följande skildring.

De med judar fullastade tågen körde genom en tunnel ned till de underjordiska rum där avrättningsplatsen var belägen. Där lastades judarna av tågen och fick lämna sina tillhörigheter…

Allting tog man ifrån dem. Sakerna sorterades och inventerades för att sedan användas av herrefolket. Detta sorteringsarbete blev likväl så omständligt att man tyckte det var bättre att sända judarna dit nakna.

De fördes in i jättestora hallar, vilka rymde flera tusen människor. Dessa rum saknade fönster, de var helt i metall och hade golv, som kunde sänkas ned.

Genom en sinnrik mekanism sänktes så golvet med alla de tusentals judarna ned i en bassäng under golvet – men inte längre än att vattnet nådde dem till höfterna. Så leddes starkström genom vattnet och på bara några ögonblick var alla de tusentals judarna avlivade.

Sedan lyftes golvet med alla liken upp ur vattnet. En annan ström kopplades på och i de stora hallarna blev nu glödande hett som i en krematorieugn tills alla lik förbränts till aska.

Väldiga lyftkranar vinschade upp golvet och tömde askan. Röken leddes ut genom stora fabriksskorstenar.

Processen var överstånden. Utanför infarten till tunneln stod redan nästa tåg och väntade.

Varje transport omfattade omkring 3,000 till 5,000 judar. Dagligen anlände flera tåg. Ibland kom det ända till tjugu och trettio sådana tåg i veckan till Belzec.

Den moderna tekniken i nazistisk regi firade triumfer. Den hade löst massmördandets problem.”

Av denna människokvarn finns givetvis inga arkeologiska spår och för den delen inte heller av någon annan av de olika anläggningar för massmord (gaskamrar, tompumpningskamrar, vagnar med osläckt kalk) som fantasin utrustat Bełżec med.

Desto viktigare blir Auschwitz, dels därför att där finns något som kan kallas sakbevis, det föregivna mordvapnet ”gaskamrarna”, dels därför att detta lägerkomplex har förknippats med de största dödstalen, dels därför att Auschwitz blivit symbolen för ”förintelsen” över huvud taget.

Vad gäller Auschwitz vill revisionisterna inte uppnå något annat än vad som är allmänt accepterat i fråga om Dachau: reducera antalet dödsoffer till runt en tiondedel av det påstådda och förklara ”gaskamrarna” i Auschwitz för en lögnprodukt liksom ”gaskammaren” i Dachau.

Beträffande antalet döda i ”förintelselägren” utgår ”experten på förintelsen” Wolfgang Scheffler i boken *Judenverfolgungen im Dritten Reich* (Colloquium Verlag 1964, s. 40) från följande ”försiktiga minimiuppskattningar”:

Auschwitz	”långt över en miljon” döda
Treblinka	750 000 döda
Bełżec	600 000 döda
Chełmno	300 000 döda
Sobibór	500 000 döda
Majdanek	250 000 döda

Alltså sammanlagt ”långt över” 3,4 miljoner ”gasade”. Det överväldigande flertalet av de mördade skall ha varit judar, varför enligt Schefflers uppgifter över tre miljoner judar ”gasades” i de sex lägren.

Låt oss jämföra dessa siffror med motsvarande hos ”den mest ansedde specialisten på förintelsen”, Raul Hilberg, i hans bok *Die Vernichtung der europäischen Juden* (Fischer Taschenbuch Verlag, Frankfurt 1997, s. 956):

Auschwitz	1 000 000 döda
Treblinka	750 000 döda
Bełżec	550 000 döda
Chełmno	150 000 döda
Sobibór	200 000 döda
Majdanek	50 000 döda

Alltså sammanlagt 2,7 miljoner ”gasade”. Nu skall ihågkommas att Hilberg ägnar sig endast åt de judiska offren. De icke-judiska offren i dessa sex läger ägnar han endast en fotnot (på s. 955), där han hävdar – utan att ange källa – att 250 000 icke-judar, mestadels polacker, dog i Auschwitz. Han uppger också, naturligtvis utan några bevis, att tiotusentals zigenare ”gasades” i Chełmno, Treblinka och Auschwitz.

Nu undrar den tänkande läsaren: Hur har Hilberg kommit fram till sin siffra 2,7 miljoner ”gasade”? Vilka är källorna? Hilberg hänvisar endast till Danuta Czechs skriftserie ”Kalendarium der Ereignisse im Konzentrationslager Auschwitz-Birkenau”, publicerad i *Hefte von Auschwitz* 1959–1964. Men Danuta Czechs Kalendarium befattar sig uteslutande med de kontingenter av fångar (”transporter”) som anlände till Auschwitz.

Några bevis för att dessa anlända fångar också ”gasades” lämnar inte heller Danuta Czech, utan hon tar det för givet, liksom Hilberg. Att ingå i en transport till Auschwitz är för exterminationisterna detsamma som att ”gasas” i Auschwitz. Att redovisa transporterna är detsamma som att bevisa ”gasningarna”. Man förutsätter alltså det som skulle bevisas. I normal logik kallas detta cirkelbevis. I verksamhet, som gör anspråk på att vara vetenskap, kallas det humbug. Men ”förintelsestudierna” har tydligen sin egen logik, som står utanför all för normal mänsklig kunskap gällande logik.

Tilläggas bör att Danuta Czech i sina redogörelser utgick från att fyra miljoner människor ”gasades” i Auschwitz, vilket Hilberg naturligtvis inte omnämner. För de utrotningstroende är Danuta Czech nämligen en oundgänglig källa, vars trovärdighet inte får undergrävas.

III.
De tre slagen av bevis

Det har blivit ett talesätt att ”förintelsen”, det planmässiga, industriellt bedrivna mordet på sex miljoner oskyldiga judar, är alla tiders värsta brott mot mänskligheten. Om så vore fallet, borde det då inte vara desto viktigare att göra alla tiders bästa mordutredning: skaffa fram alla slags bevis för detta brott, att värdera dem och med så strängt vetenskapliga metoder som möjligt komma fram till en absolut visshet om fakta i målet? Man kan tycka att efterlevande anhöriga inte borde nöja sig med mindre.

Det finns tre slags bevis, varmed en misstänkt kan bindas till ett brott: sakbevis (tekniska bevis), dokumentbevis och vittnesbevis. Ifråga om till exempel ett yxmord med en låneskuld i bakgrunden är sakbevis den döda kroppen med sina skador, yxan, blodspår på den misstänktes kläder, fingeravtryck av den misstänkte på yxan osv. Dokumentbevis är lånerevers, brevväxling mellan offer och misstänkt osv. Vittnesbevis är uppgifter av personer, som påstår sig ha sett den misstänkte i den mördades närhet eller ha känt till förhållandet dem emellan. Störst värde har sakbevis. Dokument är svagare än sakbevis men starkare än vittnesmål, givetvis förutsatt att dokumenten är äkta och inte förfalskade och att de inte tolkas fel, det vill säga man inte läser in i dem något som sakligt sett inte finns där. Vittnesmål är alltså svagast som bevis. Vittnen kan ljuga, kan misstaga sig i god tro, kan minnas fel eller kan ha blivit påverkade av andras uppfattningar, tidningsskriverier till exempel. Särskilt svag beviskraft har vittnesmål av direkt berörda parter, det vill säga av personer som på något sätt är inblandade i den omvittnade gärningen. Enbart vittnesmål utan stöd i dokument- eller sakbevis (tekniska bevis) har ringa värde. Vittnesmål som strider mot sakbevis eller verkligheten kan avvisas. Ett exempel på det sistnämnda ger oss ett nyhetstelegram från år 1993:

Oskyldig satt nio år i fängelse. *Jessup 28 juni 1993 (AP). I den amerikanska delstaten Maryland skall en man, som först dömdes till döden och senare till tre gånger livstids fängelse, denna vecka försättas på fri fot. 32-årige Kirk Bloodsworth, som suttit nära nio år i fängelse och därvid tillbragt två år i dödscellen, befanns skyldig till att 1984 i Rosedale i Maryland ha våldtagit och mördat en nioårig flicka. Vid undersökning av ett tidigare icke upptäckt spermaspår på den mördades underkläder, varvid experterna använde DNA-metod – det så kallade genetiska fingeravtrycket, framkom att Bloodworth omöjligt kunde vara gärningsmannen… Bloodsworth hade dömts till döden på grundval av utsagor av fem vittnen, som skulle ha sett Bloodswort tillsammans med nioåriga Dawn Hamilton kort före gärningen.*

Ett annat exempel på hur sakbevis slår omkull vittnesmål. En törstig broder raglar ut från krogen. Han sätter sig i bilen, startar den och krockar genast med den framförvarande lyktstolpen. Polis tillkallas och företar alkoholtest, som visar tre promille. Vid den rättegång som följer vittnar en kamrat om att han noga iakttog den åtalade hela kvällen och såg att han drack te och inget annat än te. Vad har störst beviskraft i rättens ögon? Alkoholtestet eller vittnesmålet? Och gör det någon skillnad, om så tio supbröder står upp och enhälligt vittnar till den åtalades försvar?

IV.
Sakbevisen för ”förintelsen” i Auschwitz

”Förintelsen” i Auschwitz sägs ha förövats genom ”gasning i gaskamrar” med zyklon B, ett insektbekämpningsmedel, som innehåller det starka giftet cyanväte (eller blåsyra, kemisk beteckning: HCN). Sakbevis för ”förintelsen” måste därför vara de föregivna ”gaskamrarna”, förutsatt att det invändningsfritt eller åtminstone med stor sannolikhet kan visas att de har använts som sådana. Sakbevis är vidare rester av de dödas kroppar, förutsatt att det invändningsfritt eller åtminstone med stor sannolikhet kan visas att människorna ifråga dog av cyanväteförgiftning.

Man kunde vänta sig att de allierade genast efter kriget gjorde noggranna kriminaltekniska undersökningar på brottsplatserna, det vill säga de föregivna ”gaskamrarna”, företog obduktioner av de dödas kroppar. Faktum är att inga av de bevarade påstådda ”gaskamrarna” undersöktes kemiskt-tekniskt, förrän amerikanen Frederick A. Leuchter gjorde det 1987. Men Leuchter handlade på uppdrag av revisionisterna, så hans rön får inte diskuteras offentligt. Vidare är det ett faktum att inget påstått offer för ”förintelsen” någonsin obducerats eller eljest undersökts av läkare, som därvid konstaterat cyanväteförgiftning vara dödsorsaken. Är det inte märkligt?

Ingen ingenjör har någonsin fått i uppdrag att på grundval av vittnesuppgifterna förklara hur ”gaskamrarna” fungerade. Ingen ritning eller modell av någon ”gaskammare” har någonsin utförts till förklaring av mordförloppet.

Till varje normal mordutredning hör att man låter expertis göra en teknisk undersökning av mordvapnet, av brottsplatsen samt rekonstruera mordförloppet. Exempelvis under utredningen av den anlagda diskoteksbranden i Göteborg 1998 sökte man i tre olika, skalenligt byggda modeller rekonstruera brandförloppet. Ifråga om ”världshistoriens största brott” har man underlåtit varje teknisk undersökning av mordvapnet – ”gaskamrarna” – och rekonstruktion av mordförloppet. Hur skall det förklaras?

Beträffande Auschwitz föreligger endast två, mycket bristfälliga kriminaltekniska undersökningar, de så kallade Kraków-och Hydrokop-utlåtandena.

Enligt Kraków-utlåtandet från år 1945 påträffades spår av cyanväte i hår som klippts av kvinnliga Auschwitz-fångar. Den undersökning, som låg till grund för utlåtandet, kan emellertid inte längre upprepas, men vi antar för resonemangets skull att utlåtandet är riktigt. Det saknar även då varje bevisvärde för ”förintelsen”. Fångarna klipptes ju vid ankomsten till lägret, och det avklippta håret togs säkerligen till vara, i synnerhet i krig, då det råder brist på allt, och det var inget kriminellt med denna åtgärd. Att man dessutom gasade det avklippta håret med cyanväte mot löss var lika naturligt som att man gasade fångarnas kläder och madrasser. Det gällde att till varje pris hindra utbrott av tyfusepidemier. Antag likväl att fångarna dödades med cyanväte. Då hade det varit synnerligen ologiskt och dessutom farligt att klippa av fångarna håret efteråt, eftersom giftet i den cyanvätemättade ”gaskammaren” hade häftat vid håret, och då cyanväte dödar även vid hudkontakt, hade barberarnas syssla varit fullkomligt livsfarlig. Därför skulle man givetvis ha behövt klippa fångarnas hår innan de gasades ihjäl. Alltså är det föga sannolikt att cyanväteresterna i fångarnas hår vore resultatet av någon ”förintelse” medelst cyanväte. Något bevis för ”förintelse” medelst cyanväte är de under inga omständigheter.

Hydrokop-utlåtandet anger att det i jorden i närheten av Auschwitz finns stora mängder kvarlevor av människor. Detta är säkerligen riktigt, ty ibland rasade i lägret tyfusepidemier, som kunde skörda inemot 300 offer per dag. I synnerhet i senare delen av år 1942 brändes tusentals döda fångar i det fria, då tyfusen härjade. Vid denna tid hade Auschwitz-komplexet endast ett krematorium, det i stamlägret, där högst 100 lik om dagen kunde brännas, och detta krematorium var dessutom ofta ur funktion. De fyra krematorierna i Birkenau togs i bruk först under perioden mars–juni 1943. Att fångar dör i läger och att deras kroppar bränns i krematorier eller i det fria utgör inget bevis för någon ”förintelse” i ”gaskamrar”.

Vi står inför faktum att de som vill anklaga inte bara den tyska riksledningen 1933–1945 utan hela det tyska folket för det största brottet i världshistorien, inte lyckats prestera något sakbevis för detta påstådda brott. Är det inte märkligt?

V.
Dokumentbevisen för ”förintelsen”

Efter sin seger över Tyskland 1945 lade de allierade beslag på nästan 3000 ton officiella tyska dokument. Förutsatt att den officiellt vedertagna bilden av ”förintelsen” är sann, väntar man sig att ett sådant jätteföretag, som att i industriliknande former avliva sex miljoner människor, skulle kräva en enorm administrativ insats och pappersexercis och alltså avsätta myriader dokument, som sedan kunde tjäna till bevis för detta ohyggliga brott. Några mordaktioner, som Hitler personligen beordrat, finns ovedersägligt dokumenterade, såsom ”eutanasiaktionen”, dödandet av obotligt sjuka. Men faktum är att det inte finns det ringaste officiellt dokument från tiden 1933–1945 som talar om planer att utrota judarna eller att inrätta ”gaskamrar”, annat än okontroversiella sådana för desinficering av kläder med mera.

Detta erkänner också exterminationisterna. Den judiske ”experten på förintelsen” Léon Poliakov skriver i sin bok *Bréviaire de la haine* (Éditions complexe, pocketutgåva från 1986, s. 124):

”Arkiven från Tredje riket och naziledarnas förklaringar och berättelser möjliggör för oss att i detalj rekonstruera hur aggressionsplanerna, fälttågen, liksom hela spektret av åtgärder, varmed nazisterna ville omforma världen efter sin smak, uppstod och utvecklades. Endast judeutrotningen förblir höljd i dunkel, såväl i avseende på sin konception som på många andra punkter. Slutledningar och psykologiska bedömningar, uppgifter i tredje och fjärde hand tillåter oss likväl att någotsånär exakt rekonstruera hur denna plan utvecklades. Emellertid kommer många detaljer att alltid förbli okända för oss. Vad den egentliga konceptionen till planen för den fullständiga utrotningen anbelangar, så är de tre eller fyra huvudskyldiga inte längre i livet. ***Inget dokument har blivit kvar – kanske har det aldrig ens funnits något.”*** (min fetning. L.A.)

VI.
En ovanligt tankspridd professor

Den amerikanske professorn av judisk börd Raul Hilberg anses allmänt vara den främste experten på ”förintelsen”. Han är upphovsmannen till standardverket om den officiella, alltså exterminationistiska, versionen *The Destruction of the European Jews* (1961, slutgiltig utgåva 1985). Vi utgår här från den tyska översättningen, *Die Vernichtung der europäischen Juden* (De europeiska judarnas förintelse). I inledningen till denna bok läser vi:

”Hilberg har hela sitt liv samlat och kompletterat materialet till sin bok. Han anses som den bäste kännaren av de källor som till största delen härrör från gärningsmännen. Grundliga som de var efterlämnade de bevisen för sitt mordhantverk hundratusenfalt – med brevhuvud och tjänstestämpel.” (R. Hilberg, anf. arb., s. 11.)

Hilberg låter alltså säga om sig att han hela sitt liv har studerat hundra tusen officiella dokument, där Tredje rikets ledare och tjänstemän nedlagt bevisen för ”förintelsen”. Då boken omfattar 1308 sidor, väntar vi oss att åtminstone ett hundratal (1 promille) av dessa dokument citeras helt eller delvis i den digra volymen.

Men så besvikna vi blir! Vi får läsa fram till sidan 927, innan författaren ens börjar tala om ”Förintelsecentrerna”, och ytterligare 100 sidor innan han börjar berätta om ”Förintelseoperationerna”. Hilberg tar alltså 1027 sidor på sig för att komma till saken, det som hans bok enligt titeln anges handla om. Redan på sidan 1046 är det dock över, och han går vidare till nästa ämne, ”Utrymningen av förintelsecentrerna och slutet av förintelseprocessen”. Alltså endast 20 sidor av 1308 – det är icke ens två procent – handlar om det som boken påstås handla om.

Och de omskrutna 100 000 dokumentbevisen? Ack, vår tankspridde professor måtte efter så många sidor ha glömt att han skulle redovisa dem. Ty inte kan det väl vara så att de 100 000 dokumentbevisen inte finns? Att Hilbergs stamförvant Léon Poliakov har rätt i sitt (ovan anförda) hävdande: *”Inget dokument har blivit kvar – kanske har det aldrig ens funnits något”?* Icke ett enda dokumentbevis ger oss Hilberg på de 20 sidorna. I stället ger han oss idel bevis av det tredje och sämsta slaget: vittnesuppgifter, erkännanden av gärningsmän (om frampressade under tortyr, får vi inte veta) och domslut vid rättegångar, som också de uteslutande bygger på vittnesuppgifter och erkännanden av gärningsmän. Och samtliga vittnen (också de som åtalas som gärningsmän är vittnen) är av den a priori mindre trovärdiga kategorin, nämligen berörda parter. Bland Hilbergs älsklingsvittnen finner vi Kurt Gerstein och Filip Müller. Till den sistnämnde skall vi återkomma senare. Först endast några ord om Gerstein, eftersom hans vittnesmål inte rör Auschwitz.

Kurt Gerstein, sanitetsofficer i SS, efterlämnade efter sitt (påstådda) självmord i fransk krigsfångenskap i juli 1945 sina bekännelser (det finns nämligen sex olika ”bekännelser, och de avviker sins emellan) av vad han upplevat i ”förintelselägret” Bełżec, som han skulle ha besökt i juni 1942. Där såg han med egna ögon hur hans SS-kolleger knökte in 700 till 800 judar i 25 kvadratmeter små gaskamrar, alltså 28 till 32 personer per kvadratmeter. Som om detta inte räckte för att göra ett vittnesmål absolut ovederhäftigt, berättade han om hur de i ”gaskammaren” instängda fick vänta i 2 timmar och 49 minuter, innan den dieselmotor gick i gång som levererade den föregivet dödande avgasen och att det därefter tog 32 minuter innan alla var döda. Som om luften då inte för länge sedan tagit slut i den hermetiskt slutna ”gaskammaren”, och alla de instängda därför redan var döda! Dessutom: på grund av sin låga koloxidhalt (mindre än 1 promille) och höga syrehalt (18 procent) kan avgaser från en dieselmotor på tomgång inte döda. Vidare skulle det erhållna gastrycket antingen ha sprängt kammaren eller stannat motorn på några minuter.

Till andra icke-trovärdiga påståenden i Gersteins bekännelser hör uppgiften om 35–40 meter höga berg av de ”gasade” fångarnas kläder och skor – pröva själv att kasta ett par lång-

kalsonger upp i luften och se hur högt du får dem att flyga! Gerstein påstod att 25 miljoner människor ”gasades” av nazisterna.

I flera sammanhang visar sig professor Hilberg alldeles ha glömt att han hela sitt liv umgåtts med 100 000 dokumentbevis för ”förintelsen”. År 1982 publicerade den inflytelserika franska veckotidningen *Le Nouvel Observateur* en längre intervju med professor Hilberg. Däri medgav han att det inte finns några dokument som verkligen bevisar ”förintelsen” av de europeiska judarna och ”gaskamrarnas” existens utan endast några vittnesmål som ”stämmer någorlunda överens”. (*Le Nouvel Observateur*, 3–9 juli 1982, s. 71.) Det är fel att kalla steget från 100 000 ned till 0 stort; matematiskt sett är det oändligt.

Intervjun med Hilberg publicerades genast efter en expertkonferens i Paris, dit professor Hilberg var inkallad. Konferensens ändamål var att inför världens blickar lägga fram bevis för att ”förintelsen” av judarna ägt rum och att ”gaskamrarna” existerat.

Konferensen hade hållits som planerat 29 juni – 2 juli 1982 men inte offentligt utan bakom stängda dörrar. På ett pressmöte efteråt gavs en redogörelse för diskussionerna och slutsatserna därav. Experterna själva framträdde emellertid inte, utan endast de två arrangörerna Raymond Aron och François Furet. Dessa tillkännagav att ingen ”trots den mest vetenskapliga forskning” lyckats finna någon order av Hitler om att utrota judarna. De medgav också att det var som att bedriva häxjakt att draga revisionisterna inför rätta. Bevisen för ”gaskamrarna” valde man denna gång klokt nog att ”glömma”. Om dem sades på pressmötet inte ett ord.

Om man inte ”trots den mest vetenskapliga forskning” lyckats finna någon utrotningsorder av Hitler, betyder det då att Hilberg funnit dylika Hitler-order med den minst vetenskapliga forskning? Knappt åtta månader efter Paris-konferensen, den 22 februari 1983, söker professor Hilberg hjälp i de ockulta vetenskaperna. Inför nära 2700 åhörare i Avery Fischer Hall i staden New York lanserar han sin nya hypotes om hur ordergivningen om ”förintelsen” kunde genomföras utan att ett enda papper behövde skrivas: med tankeläsning!:

”Men det som började år 1941 var en förintelseprocess, som inte planerats i förväg, inte organiserats centralt av någon myndighet. Det fanns ingen skriftlig plan och ingen budget för förintelseåtgärderna. Dessa vidtogs steg för steg, ett steg i taget. Sålunda uppstod icke så mycket en genomförd plan som ett otroligt möte hjärnor emellan, en samsyn – tankeläsning av en vitt förgrenad byråkrati.” (Anfört av George De Wan, ”The Holocaust in Perspective,” Newsday, Long Island, New York, 23 februari 1983, s. II/3.)

Vi tar det en gång till för att läsaren riktigt skall uppfatta vad han faktiskt sade:

”ett otroligt möte hjärnor emellan, en samsyn – tankeläsning av en vitt förgrenad byråkrati.”

På engelska: ”an incredible meeting of minds, a consensus – mind reading by a far-flung bureaucracy”.

Vad annat kan vi förmoda än att karlen menar vad han säger? Ett högt ansett lexikon över engelska språket, *American Heritage Dictionary of the English Language*, definierar ”mind reading” såsom ”förmågan att urskilja en annans tankar med utomsinnliga kommunikationsmedel, telepati”.

Någon gång mellan åren 1983 och 1985 måste professor Hilberg ha råkat i en än djupare tankspriddhet. Ty i början av sistnämnda år visade han sig ha glömt både slutsatserna av Pariskonferensen 1982 och sin nyare hypotes om SS-männens exerciser i gruppelepati.

År 1985 hölls i Toronto den första rättegången mot tysk-kanadensaren Ernst Zündel. Denne hade givit ut en skrift av Richard Harwood, *Did Six Million Really Die?*, som radikalt ifrågasätter förintelsemyten. För detta ”brott” blev han alltså stämd inför domstol på tillskyndan av en judisk organisation, Jewish Remembrance Association. Denna rättegång blev mycket betydelsefull, eftersom självutnämnda ögonvittnen till ”förintelsen i gaskamrarna” utsattes för

alldeles normala rättsstatliga korsförhör. Det är nämligen mycket sällan detta har skett, och nu blev det säkerligen sista gången. I synnerhet vittnet dr Rudolf Vrba blev en ren katastrof, varom mera senare.

Såsom expertvittne på kärandesidan var professor Hilberg inkallad. I första upplagan av *The Destruction of the European Jews* (som utkom 1961) hade Hilberg påstått att Hitler vid två tillfällen skulle ha givit ordern att förinta judarna. Detta påstående upprepade han vid den nämnda rättegången mot Ernst Zündel. Det gjorde han under ed i det korsförhör Zündels försvarare Douglas Christie höll med honom (Hilbergs vittnesmål den 16 januari 1985 i Toronto, rättegångsprotokollet *Queen versus Zündel*, ss. 846–848.)

Endast några veckor därefter utkom prof. Hilbergs stora bok i en ny, ”slutgiltig” utgåva. Där är inte längre något tal om ”tankeläsning”. Och de textställen, som fanns i 1961 års upplaga och där han avhandlade de två föregivna Hitler-orderna, finns inte längre med i 1985 års upplaga.

Ernst Zündel fälldes och dömdes till 15 månaders fängelse. På grund av talrika juridiska fel måste dock rättegången göras om år 1988, och prof. Hilberg inkallades på nytt att vittna. Denna gång avböjde han dock. Man förstår honom. Han skulle säkerligen ha blivit svårt ansatt av Zündels advokat ifråga om de påstådda Hitler-orderna, vilkas existens han under ed bekräftat för att sedan genast stryka dem ur sin egen bok. Nej, det är sannerligen inte lätt att vara professor i ”förintelsen”. Man måste noga tänka på vad man säger och skriver vid olika tillfällen, så att man inte glömmer det och sedan hasplar ur sig något annat.

Zündel fälldes en andra gång och dömdes till nio månaders fängelse. Han fick emellertid förbli på fri fot under förutsättning att han inte mer yttrade sig om ”förintelsen”. Zündel vädjade då till högsta instans, Kanadas högsta domstol, som fyra och ett halvt år senare, i augusti 1992, helt frikände honom.

VII.
Vittnesmål om ”förintelsen” i Auschwitz: inledning

Det är en myt inom myten att ”förintelsen” skulle höra till de mest väldokumenterade händelserna i historien och att det skulle finnas ”så många vittnen”. Verkligheten är, som läsaren nu torde börja ana, den rakt motsatta.

Detta har också den amerikansk-judiske historieprofessorn Arno J. Mayer medgivit:

”Källorna för studiet av gaskamrarna är på en gång sällsynta och otillförlitliga.” (Arno J. Mayer, The ”Final Solution” in History, New York 1988, s. 362.)

En schweizisk dagstidning, *Le nouveau quotidien de Lausanne*, publicerade den 1 och 2 september 1996 en lång artikel av den franske historikern Jacques Baynac, ”Le débat sur les chambres à gaz” (”Debatten om gaskamrarna”). Baynac kritiserade skarpt sina kolleger för att inte våga debattera med revisionisterna utan i stället låta domstolarna ta hand om ”negationismen” (förnekelsen, så kallas revisionismen av sina franska motståndare). Baynac medgav avsaknaden av sak- och dokumentbevis:

”...man måste välja mellan två onda ting för att besegra negationismen. Antingen överger man arkivets [= dokumentbevisets]*företräde framför vittnesmålet och måste i så fall diskvalificera historien som vetenskap för att med ens återkvalificera den som konst. Eller upprätthåller man arkivets företräde och måste i så fall erkänna att avsaknaden av spår medför oförmågan att direkt bevisa att gaskamrar för dödande av människor verkligen har existerat.”*

Det finns alltså inga hållbara sakbevis eller dokumentbevis för ”förintelsen i gaskamrarna”. Återstår vittnesmålen.

VIII.
Vittnesmål om ”förintelsen” i Auschwitz: tidiga versioner

Enligt den numera officiellt gällande uppfattningen skedde massmorden på judar i Auschwitz i ”gaskamrar” medelst cyanväte. Men i ett tidigt skede av mytens utveckling rådde andra uppfattningar. Enligt en rapport av polska motståndsrörelsen under kriget använde nazisterna strömförande bad, en pneumatisk hammare och stridsgas för att döda judarna. (Enrique Aynat, *Estudios sobre el 'Holocausto'*, Valencia 1994. Mer härom i kapitel XXII.)

Massdödande av människor med elektrisk ström på ett löpande band var ju den metod som *Pravda* serverade sina läsare i februari 1945 och som omnämndes i denna boks inledning.

Eugène Aroneanu förtäljer att människor brändes levande i krematorieugnarna, dit de fördes på räls i små järnvägsvagnar:

”800 till 900 meter från det ställe där ugnarna finns stiger fångarna på små vagnar, som cirkulerar på skenor. I Auschwitz är de av olika storlek och rymmer 10 till 15 människor. Så snart vagnen är full, sätts den i rörelse på ett sluttande plan och rullar med full fart ned i en gång. I slutet av gången finns en vägg och därbakom ugnsöppningen. Så snart vagnen slår emot väggen, öppnar sig denna automatiskt. Vagnen välter och tippar sin last av levande människor in i ugnen.” (Eugène Aroneanu, *Camps de concentration*, Office français d'édition 1945, s. 182.)

De fem krematorierna i Auschwitz I (Krema I) och Birkenau (Krema II till V) finns kvar än idag, om än i olika tillstånd av förstörelse, och det är lätt att konstatera att en sådan järnväg, som löpte ned i en gång, i vars slut ugnarna befann sig, inte kan ha funnits i något av dessa. Inget krematorium hade något ugnsrum under jord. Ugnarna i samtliga krematorier befann sig ovan jord. Däremot låg de påstådda ”gaskamrarna” – vilka egentligen var likkällrar och på de bevarande ritningarna är angivna som sådana – i Krema II och III under jord.

Eugène Aroneanus beskrivning verkar för övrigt misstänkt lik den tidigare anförda beskrivningen av ”gaskammaren” (eller vad det ”gaskamrarna”?) i Buchenwald. Vagnar på spår och anordningar som tippar dem som skall brännas rakt in i ugnarna omtalas i Nürnbergdokument 274-F (RF-301) IMF ”blå serien”, vol. 37 (s. 148.) beträffande *Buchenwald*. Men numera talas inte längre om några ”gaskamrar” i Buchenwald.

Den rumänske juden Elie Wiesel är utan tvivel den mest kände av alla före detta Auschwitz-fångar. Han var internerad från april 1944 till januari 1945, då lägret evakuerades inför Röda arméns framryckning. Han var först i Birkenau och sedan i stamlägret. I sin bok *La Nuit*, som han gav ut 1958, berättar han om att judarna dödades genom att knuffas levande i bränngropar:

”Inte långt ifrån oss flammade lågor upp ur en grop, jättelika lågor. Man höll på att bränna upp något. En lastvagn rullade fram till gropen och tömde sin last i den. Det var små barn. Spädbarn! Ja, och jag såg det med mina egna ögon... Barn i lågor (är det då så konstigt att sömnen flyr mina ögon alltifrån den tiden?). Dit gick vi alltså. Något längre bort fanns en annan, större grop för vuxna...

'Far', sade jag, 'om det är så här det är, vill jag inte vänta längre. Jag kastar mig på den elektriska taggtråden. Det är bättre än att tomt stirra in i lågorna i timmar.'”

Glädjande nog slapp Elie Wiesel att tomt stirra in i lågorna i timmar och inte heller behövde han kasta sig på den elektriska taggtråden, ty:

”Vår kolonn hade bara omkring 15 steg kvar att gå. Jag bet mig i läppen för att min far inte skulle höra hur jag hackade tänder. Bara tio steg kvar. Åtta, sju. Vi marscherade sakta, liksom efter likvagnen till vår egen begravning. Bara fyra steg kvar nu. Tre steg. Den var helt

nära nu, gropen med sina lågor. Jag samlade alla de krafter jag fortfarande hade i behåll för att springa ifrån ledet och kasta mig på taggtråden. Djupt i mitt hjärta tog jag farväl av min far, av hela världsalltet, och ofrivilligt bildades ord och formade sig till ett mummel på mina läppar: Jitgadal vejitkadach schme raba... Vare hans namn upphöjt och helgat. Det var som om mitt hjärta ville brista. Jag stod inför dödsängelns anlete... Nej. Två steg från gropen befallde man oss att vika av och gå in i en barack." (*La Nuit,* Éditions de minuit, 1958, ss. 57–60.)

Enligt något slags mediakonvention är Elie Wiesel ett ögonvittne – och ett särskilt framstående sådant – till "förintelsen i gaskamrarna". Men i originalupplagan av sin bok *La Nuit* från 1958 nämner han inte "gaskamrarna" med ett enda ord. Märk väl att han skildrar sina upplevelser i Birkenau våren och sommaren 1944, då enligt myten hundratusentals (enligt Olga Lengyel 1 314 000) judar "gasades" och brändes i detta läger. Men detta oerhörda brott undgick egendomligt nog unge Elie. Det förlag, som lät översätta *La Nuit* till tyska 1960, fann det säkert besvärande att Wiesel var totalt ovetande om detta som numera alla "vet", nämligen att i Auschwitz dödade tyskarna hundratusentals om icke miljoner judar i "gaskamrar". Därför lät man den tyske översättaren Kurt Meyer-Classon sätta in "gaskamrarna" överallt i texten (på 15 ställen) där i det franska originalet stod "krematorierna". Också de av mina läsare, som har de obetydligaste kunskaper i franska och tyska, torde inse att *crématoire* på det ena språket inte kan översättas till *Gaskammer* på det andra. Intressant nog har den engelska översättningen *Night* av år 1986 inte underkastats motsvarande "korrigering", utan där har det franska *crématoire* blivit *crematory* på engelska.

Beträffande Elie Wiesel och hans vistelse i Auschwitz finns ett annat verkligt mysterium. I sin bok *La Nuit* berättar han på sidorna 129–133 att lägerledningen i januari 1945, när Röda armén ryckte närmare, gav Elie och hans far fritt val mellan att stanna kvar i lägret och invänta de sovjetiska befriarna eller följa med tyskarna västerut, efter att dessa evakuerat lägret. Wiesel far och son var ense om att det var bäst att följa med de hemska tyskarna, som ju brukade bränna spädbarn i gropar. Väl i Tyskland sattes far och son i koncentrationslägret Buchenwald. Jag påminner mina läsare om vad Elie Wiesel upplyste oss om beträffande mordorgierna i detta läger:

"I Buchenwald skickade man tio tusen i döden varje dag." (*Time*, 18 mars 1985, s. 79.)

Och ändå valde de båda Wiesel detta helvete framför att tas om hand av befriarna ur Röda armén. Förklara det, den som kan!

I sin bok *Aber ich lebe* skrev Kitty Hart följande om hur massmorden i Auschwitz genomfördes:

"Med mina egna ögon blev jag vittne till ett mord, men inte mordet på en enda människa utan hundratals människor, oskyldiga människor, som mestadels intet ont anande fördes in in en stor hall. Det var en anblick som man aldrig kunde glömma. Därute mot den låga byggnaden stod en stege, som nådde upp till en liten lucka. En gestalt i SS-uniform klev raskt upp på den. Däruppe iförde sig mannen gasmask och handskar, höll sedan luckan öppen med höger hand, drog upp en påse ur fickan och hällde snabbt i dess innehåll, ett vitt pulver, varpå han genast åter stängde luckan. Som en blixt var han åter där nere, kastade stegen på gräsmattan och sprang därifrån som om han vore förföljd av onda andar. I samma ögonblick hördes de hemska vrålen, de förtvivlade skriken av människor som håller på att kvävas... Efter ungefär fem till åtta minuter var alla döda." (Citerat efter Wilhelm Stäglich, *Der Auschwitz-Mythos*, Grabert 1979, s. 198.)

Vad det vita pulvret var för något kan numera ingen kemist svara på. Tydligen opererade den nationalsocialistiska kemin med andra lagar och ämnen än den demokratiska och kommunistiska. Hur som helst verkar det vita pulvret ha tagit slut i Auschwitz, eftersom SS såg sig nödsakad att tillgripa andra mordmedel.

Alla de ovan beskrivna metoderna och medlen för massmord är numera prisgivna åt glömskan. ”Experterna på förintelsen” talar inte längre om dem. De har i stället slagit fast att massmorden på judar och icke-judar i Auschwitz förövades i ”gaskamrar” medelst cyanväte (zyklon B). Men vad gör vittnesmålen för den metoden trovärdigare än de för de andra metoderna? Att de är ”så många”? Att de är särskilt trovärdiga? Men de är varken det ena eller det andra. Och det är inte Lars Adelskogh, som säger det, utan den judiske professorn Arno Mayer (se ovan, kapitel VII, början):

”Källorna för studiet av gaskamrarna är på en gång sällsynta och otillförlitliga.”

Några av dessa sällsynta och otillförlitliga vittnen har vi redan mött. Nu skall vi skärskåda tre av de viktigaste vittnena till de påstådda ”gasningarna” i Auschwitz: Rudolf Höss, Filip Müller och Rudolf Vrba. Först kommer utdrag ur deras vittnesmål, därefter en kritisk analys av dessa.

IX.
Rudolf Höss

Rudolf Höss var lägrets kommendant från 1940 till slutet av november 1943. Efter kriget gick han under jorden. I mars 1946 spårades han upp och togs till fånga av en brittisk styrka. Strax därefter avlade han sin bekännelse om ”gasningen” av 2,5 miljoner människor i Auschwitz, den bekännelse som än idag gäller som en hörnsten i förintelsehistorien. Senare utlämnades Höss till Polen. Före sin avrättning i april 1947 fick han i Krakows fängelse skriva ner sina ”självbiografiska uppteckningar”. I sin bekännelse sade Höss:

”När jag hade uppfört förintelsebyggnaden i Auschwitz, använde jag zyklon B, en kristalliserad blåsyra, som vi kastade in i dödskammaren genom en liten öppning. Det tog 3 till 15 minuter, allt efter klimatförhållandena, att döda människorna i dödskammaren. Vi visste när människorna var döda, eftersom deras skrik upphörde. Vi väntade vanligen en halvtimme, innan vi öppnade dörrarna och avlägsnade liken. Sedan liken forslats undan, tog våra specialkommandon av ringarna och drog ut guldet ur tänderna på kropparna. En annan förbättring gentemot Treblinka var att vi byggde gaskamrar, som rymde 2000 människor i taget, medan de 10 gaskamrarna i Treblinka rymde endast 200 människor var.” (Nürnberg-dokument NO 3868-PS.)

”Specialkommandona” var enligt Höss judar, som betjänade ”gaskamrarna” och med jämna mellanrum själva ”gasades” och ersattes med andra. Likplundrarnas hemska syssla beskriver han i sina självbiografiska uppteckningar (Rudolf Höss: *Kommandant in Auschwitz. Eingeleitet und kommentiert von M. Broszat*, Deutsche Verlagsanstalt 1958, s. 126):

”Utsläpandet av liken ur kamrarna, avlägsnandet av guldtänderna, avklippandet av håret, bortsläpandet till groparna eller ugnarna, underhållandet av elden i groparna, upphällandet av det ansamlade fettet, omrörandet i de brinnande likbergen för att tillföra luft. Alla dessa arbeten gjorde de med en slö likgiltighet, som om det vore något vardagligt. Medan de släpade på liken åt eller rökte de.”

X.
Filip Müller

En medlem av ett specialkommando, den slovakiske juden Filip Müller, överlevde som genom ett under inte mindre än fem likvideringsaktioner. I sin bok *Sonderbehandlung* (Verlag Steinhausen, 1979) skildrar Müller sin första insats:

”Framför mig låg liket av en kvinna. Först drog jag av henne skorna. Mina händer darrade därvid, och jag skakade i hela kroppen, när jag började dra av henne strumporna... Alla sex ugnarna brann, då Stark gav order att släpa de nakna liken över det våta betonggolvet. Där gick Fischl från det ena liket till det andra och bände med en järnstång upp munnen på vart och ett. När han upptäckte en guldtand, ryckte han ut den med en tång och kastade den i en plåtburk.” (Müller, anf. arb., ss. 23 ff.)

Hur lång tid som förflöt mellan gasmordet och likskändningen berättar Müller på sidan 215:

”Sedan kvällen före hade tre transporter försvunnit och gasats i gaskamrarna till Krematorium V med ungefär fyra timmars mellanrum. Sedan skriken, stönandena och rosslingarna förstummats, vädrades gaskamrarna ett par minuter. Sedan jagade SS-männen in fångkommandon för att få ut liken.”

XI.
Rudolf Vrba

Vrba, ursprungligen Rosenberg, slovakisk jude, placerades i lägret som ung man. I april 1944 lyckades han fly. Hans uttalanden om händelserna i Auschwitz publicerades tillsammans med andra vittnesberättelser i november 1944 av ”War Refugee Board”, en organisation som grundades under beskydd av den amerikanske finansministern Henry Morgenthau. På denna WRB-rapport stödde sig åklagarna i Nürnberg, och på denna bygger också vår nutida bild av Auschwitz. Jag skall berätta mer om denna rapport längre fram i denna bok.

I följande avsnitt ur sin bok *I Cannot Forgive* (Bantam, Toronto 1964, ss. 10–13) berättar Vrba om ett besök av Himmler i Auschwitz i januari 1943, varvid ett nytt krematorium i Birkenau invigdes genom ”gasning” av 3000 judar:

”Heinrich Himmler besökte åter lägret Auschwitz i januari 1943… Han skulle inspektera det första massdödandet på löpande band i världen och närvara vid invigningen av lägerledaren Höss’ splitter nya leksak, hans krematorium. Det var sannerligen en praktfull sak, 100 yard lång, 50 yard bred, med 15 ugnar, som kunde samtidigt förbränna tre lik var på 20 minuter, ett betongmonument åt sin konstruktör, herr Walter Dejaco.

Han [Himmler] *fick i själva verket se en imponerande demonstration, som kunde försämras endast av tidtabellen, som hade väckt förargelse på järnvägsstationen i mången tysk småstad. Lägerledaren Höss, som nu brann av iver att få bevisa sin nya leksaks effektivitet, hade beställt en specialtransport av 3000 polska judar, som man nu skulle förinta på det moderna, tyska sättet.*

Himmler anlände denna morgon klockan åtta, och showen skulle börja en timme senare. Kvart i nio var de nya gaskamrarna med sina raffinerade duschattrapper och anslag som ’Var noga med renligheten’, ’Iakttag lugn’ osv. proppfulla.

SS-vaktmanskapen hade sörjt för att inte en centimeters utrymme blev outnyttjat. De sköt ett par skott vid ingången. Därigenom skrämda, drog sig de som redan fanns i kammaren inåt och ytterligare offer drevs in. Sedan kastades spädbarn och småbarn ovanför huvudena på de vuxna, och dörrarna stängdes och reglades. En SS-man med en tung gasmask stod på kammarens tak och väntade tills han skulle kasta in zyklon-B-kulorna. Denna dag var detta ett hedersuppdrag, ty det var inte varje dag han hade så illustra gäster, och han var säkert lika nervös som startskottskytten vid en hästkapplöpning...

Mannen i gasmasken fingrade på sin zyklonburk. Under sig hade han ett fullt hus. Men ingenstans syntes någon skymt av reichsführern, som hade gått för att äta frukost med lägerchefen Höss.

Någonstans ringde en telefon. Alla huvuden vreds åt hållet i fråga... Nyheten löd: ’Reichsführern har ännu inte frukosterat färdigt...’ Inne i gaskammaren hade männen och kvinnorna blivit vansinniga av förtvivlan, och nu till sist hade de fattat vad en dusch i Auschwitz var för något. De började skrika, tjuta och banka svagt på dörren, men därute hörde ingen dem, ty den nya kammaren var inte endast gas- utan också ljudtät.

Men klockan elva, två timmar försenad, rullade en bil fram. Himmler och Höss steg ur och språkade en liten stund med de högre officerarna. Himmler lyssnade uppmärksamt medan man ingående förklarade proceduren för honom. Han släntrade fram till den reglade dörren, kastade en blick genom det lilla, med tjockt glas försedda titthålet på de skrikande människorna inne i kammaren och vände sig sedan till sina underlydande för att ställa dem några frågor. Äntligen kunde dansen börja. SS-mannen på taket fick en order i skarp ton. Han lyfte på det runda locket och lät de små kulorna falla på huvudena under sig. Han visste som alla de andra att hettan från de sammanpressade kropparna skulle medföra att de små kulorna avgav gas inom några minuter. Sedan stängde han genast luckan.

Gasningen kunde börja. Höss väntade en stund, så att gasen kunde cirkulera ordentligt, och bjöd sedan hövligt sin gäst att än en gång skåda genom titthålet. Himmler glodde ett par

minuter in i dödskammaren, synbarligen imponerad, och vände sig sedan med förnyat intresse mot lägerchefen, som han ställde en rad nya frågor.

Vad han hade sett verkade ha gjort honom nöjd och försatt honom i en stämning av upprymdhet. Fastän han sällan rökte, tog han emot en cigarrett av en officer, och medan han ovant drog några bloss, skrattade och skämtade han.

Att stämningen blivit gemytlig, betydde naturligtvis inte att man förlorade det viktigaste ur sikte. Flera gånger lämnade han officersgruppen för att med en blick genom titthålet förvissa sig om att aktionen fortsatte, och då alla de instängda var döda, visade han ett livligt intresse för den procedur som sedan skulle följa.

Särskilda hissar befordrade liken in i krematoriet, men kremeringen skedde inte genast. Slutligen måste guldtänderna dras ut. På kvinnorna måste håret klippas av för att användas till tätning av torpedspetsar. Liken av rika judar, som man redan innan observerat, måste läggas åt sidan för dissekering. Man kunde ju inte utesluta att ett eller annat slughuvud bland dem hade gömt ädelstenar – kanske rentav diamanter – i en kroppsöppning.

Det var förvisso en komplicerad hantering, men det nya maskineriet fungerade klanderfritt under skickliga arbetares händer. Himmler väntade tills röken ur skorstenarna tjocknade och kastade sedan en blick på sin klocka. Hon var ett. Lunchdags!”

XII.
Grundläggande fakta om krematorierna och zyklon B

Innan vi går in på en kritisk analys av de tre ovan anförda, särskilt viktiga vittnesmålen om ”gasningarna” i Auschwitz, måste vi först sätta oss in i grundläggande fakta om krematorierna och de påstådda mordredskapen, ”gaskamrarna” och zyklon B (cyanväte).

Enligt anhängarna av utrotningsteorin fanns det i Auschwitz sammanlagt åtta anläggningar för ”gasning” av människor. Två fanns i stamlägret Auschwitz I, nämligen Krema I med sin till ”gaskammare” ombyggda likhall samt block (fångbarack) 11. Väster om Birkenau fanns två bondgårdshus som också skall ha byggts om till ”gaskamrar”. De fyra övriga anläggningarna var Krema II, III, IV och V i Birkenau, varav Krema II och III hade en stor ”gaskammare” vardera och Krema IV och V två mindre ”gaskamrar” vardera.

Enligt den nuvarande officiella uppfattningen var det endast en mindre del av ”förintelsen” i Auschwitz, som utspelades i stamlägret. I block 11 skall endast en ”gasning” ha genomförts, och ”gaskammaren” i Krema I skall ha varit i bruk endast de första månaderna år 1942. Enligt antirevisionisten Pressac ”gasades” fram till våren 1942 c:a 10 000 människor, judar och sovjetiska krigsfångar, i Krema I. För detta påstående finns givetvis inga sak- eller dokumentbevis, endast vittnesuppgifter, vilket Pressac medgav. (Jean-Claude Pressac, *Auschwitz. Technique and Operation of the Gas Chambers*, New York 1989, s. 132) De flesta av nutidens turister, som i stora mängder kommer till Auschwitz-museet, får se endast stamlägrets ”gaskammare”, trots att denna skall ha använts endast i mindre utsträckning. Turisterna får därmed intrycket att det var här ”Förintelsen” genomfördes.

Från våren 1942 fram till våren 1943 skall massmorden ha genomförts i de båda till ”gaskamrar” omgjorda bondgårdshusen, som också kallas Röda och Vita Huset eller Bunker I och II.

Våren 1943 togs krematorierna i Birkenau i bruk, varvid ”gaskammaren” i Krema II skall ha blivit huvudanläggningen för nazisternas gasmord på judar och andra.

I stamlägret Auschwitz visas besökaren ett till synes intakt krematorium och ett anslutande rum, som påstås ha varit ”gaskammaren”; i Birkenau återstoderna av fyra, i olika grad förstörda krematorier. Krematoriet i stamlägret kallas K I, de fyra krematorierna i Birkenau K II till K V. Bäst bibehållet av de senare är K II. Framför ruinerna av detta finns en tavla, som uppger hur massmorden skulle ha gått till: Inemot 2000 människor trängdes ihop i ”gaskammaren” och dödades genom att zyklon B kastades in. Därefter förde man med en hiss upp liken tillkrematorieugnarna, som låg på våningen ovanför ”gaskammaren”, och brände dem.

Det föregivna dödsbringande medlet, zyklon B, var och är ett bekämpningsmedel mot skadedjur såsom insekter, gnagare, rävar etc. Zyklon används än idag (handelsnamn: cyanocil) för desinficering av siloer, fartyg osv. Under andra världskriget kom det till användning i många koncentrationsläger, också i sådana om vilka ingen historiker längre hävdar att det där fanns avrättningskamrar. Man räknar med att runt 25 miljoner människors kläder avlusades med zyklon. Denna sanitära åtgärd räddade otvivelaktigt hundratusentals lägerfångar från en död i fläcktyfus.

Fläcktyfus, som överförs av löss, var en fruktad sjukdom, som tidvis härjade svårt i Auschwitz och dödade många fångar. I särskilda utrymmen, som tyskarna kallade Gaskammer eller Entwesungskammer (desinficeringskamrar), gasades fångarnas kläder och madrasser. Om dessa, verkliga gaskamrar för dödande av ohyra, råder ingen kontrovers. För övrigt levererades tyskt zyklon B i stora mängder under kriget till bland annat Finlands armé, och såvitt bekant har ingen hittills anklagat finnarna för att ha dödat människor i ”gaskamrar”. Den franske antirevisionisten Jean-Claude Pressac medgav också att 95–98 procent av det zyklon som levererades till Auschwitz användes för att döda ohyra och inte människor. Han kunde naturligtvis lika gärna ha sagt att 100 procent användes för detta ändamål, ty 5 till 2 procent är i sammanhanget statistiskt insignifikant. Hur som helst kan inga dokument om leveranser av zyklon B till koncentrationslägren anföras till stöd för förintelseteorin.

Den verksamma substansen i zyklon B är cyanväte (HCN). Giftet levereras i burkar adsorberat i granulat av gips eller kiselgur, en kornig massa. Gifthalten ligger på c:a 40 viktprocent. Vid kontakt med luften frisätts gasen. Det sker ganska långsamt; vid 15 grader C i torr luft tar det minst 90 minuter innan 90 procent av gasen frisatts ur granulaten. Fortare kan det gå endast i förvärmda lokaler med torr luft. Om luften i lokalen har hög fuktighet, såsom i underjordiska källrar, försämras därmed giftets verkan avsevärt, eftersom vattenånga under gasens frisättning kondenserar på zyklonkornen och cyanväte är ytterst vattenlösligt.

Cyanväte dödar genom att hindra blodets hemoglobin från att avge syre till cellerna. En giftkoncentration, som skall säkert döda en människa inom 10 minuter, ligger enligt amerikanska fängelsemyndigheter, som har erfarenhet av avrättningar i gaskamrar med cyanväte, på c:a 0,6 g cyanväte per m^3 luft (0,5 volymprocent HCN). En människa andas åtminstone 0,15 m^3 luft på 10 minuter, varför den säkert dödande dosen HCN kan sättas till c:a 100 mg. Cyanväte kan döda även vid kontakt med huden, i synnerhet svettvåt hud. De första symptomen på en sådan förgiftning genom huden uppträder ”trots ett gott andningsskydd efter 25 minuters vistelse i en atmosfär innehållande 1 volymprocent cyanväte.” (H. Betke ”Blausäurevergiftung infolge Aufnahme durch die Haut” i *Zentralblatt für Gewerbehygiene und Unfallverhütung*, Oktober 1931, Heft 10, s. 249) Det säger sig självt att endast utbildad personal fick använda zyklon vid gasning av kläder etc., och vi har från denna tid utförliga skriftliga instruktioner i behåll. Enligt dessa var det farligaste momentet i hela proceduren ventilationen av desinficeringskammaren efteråt. Den skulle enligt instruktionerna pågå i minst 20 timmar. Varningstexter, flerspråkiga om så behövdes, skulle sättas upp och en vakt skulle hålla obehöriga på avstånd.

XIII.
”Det går endast med tyska metoder”

I betraktande av de nämnda egenskaperna hos zyklon B är det många orimligheter i vittnenas uppgifter som slår i ögonen.Först har vi den korta tid som anslogs till ventilationen efter ”gasningen”. Specialkommandot gick in i ”gaskammaren” en halvtimme (Höss) eller några minuter (Müller) efter massmordet och kastade sig över liken. De tog av dem ringarna (Höss), drog av dem kläderna (Müller) och klippte av dem håret (Vrba). Är detta rimligt? Stora mängder zyklon måste ha kastats in i gaskammaren, om 2000 människor skulle dö på endast 5–10 minuter, då högst 10 procent av giftet hunnit frisättas. Om vi utgår från en volym av tillgänglig luft på 250 m^3 i ”gaskammaren”, skulle de 2000 offren inte ha hunnit andas denna luft mer än en gång på fem minuter (vid en genomsnittlig förbrukning av 25 liter per person och minut). Den dödande mängden giftgas i denna luft är c:a 150 g jämnt fördelat cyanväte. Eftersom högst 10 procent av giftet hade hunnit frisättas vid det laget, måste c:a 1,5 kg cyanväte – c:a 4 kg zyklon B – redan ha införts i kammaren. Det hade räckt till att döda 20 000 människor. Och denna ytterligt giftiga, omedelbart dödande och explosiva miljö, skulle specialkommandona ha drivits in att arbeta i!

Överallt i gaskammaren – på golvet och på fångarna – måste det ha legat zyklonkorn, som ännu minst en timme senare fortsatte att avge den dödande gasen. Giftet måste ha häftat vid de dödas kroppar och hår. Det hade med andra ord varit fullkomligt livsfarligt att beträda ”gaskammaren” i detta skede och befatta sig med de dödas kroppar. Det hade inte räckt med gasmasker, eftersom giftet hade trängt igenom huden, i synnerhet hårt arbetande människors svettvåta hud, och dödat dem. Enligt Höss bar specialkommandots medlemmar inga gasmasker. *Medan de släpade på liken åt eller rökte de*, skrev Höss (se det tidigare anförda vittnesmålet), och det kunde de ju knappast ha gjort med gasmask på.

De rökte. Mitt i en explosiv gas!

Visserligen har cyanväte inte särskilt hög explosivitet. Men de stora mängderna zyklon måste ha medfört en reell explosionsfara. Och så var krematorieugnarna placerade på våningen ovanför en kammare fylld med explosiv giftgas! Och denna procedur skall ha upprepats med fyra timmars mellanrum, dag efter dag (Müller)! Varför berättar inget vittne om att ”gaskamrarna” ständigt exploderade, så att giftgasen spreds vida omkring och därvid dödade fångar och SS-män huller om buller? Varför berättar heller inget vittne om att de stora mängder cyanväte, som ständigt ventilerades ut genom takluckan till ”gaskammaren” i Krema I, regelbundet dödade patienterna och personalen på SS-lasarettet mitt emot? Härmed lanseras två alternativa hypoteser, som visserligen inte har samma grad av sannolikhet för sig: 1) Cyanväte hade andra egenskaper i Tredje riket 1941–44 än i den övriga världen. 2) Inget av de föregivna vittnena såg någonsin en ”gasning i en gaskammare”, vare sig själva förfarandet eller resultaten därav.

Om det gick på några minuter att ”gasa” 2000 människor, fanns det likväl två flaskhalsar, som hindrade den vidare hanteringen av liken. Den första var transporten av liken från den underjordiska ”gaskammaren” i Krema II respektive III till ugnsrummet på markplanet. Såsom framgår av bevarade ritningar var den enda transportvägen en hiss med en bottenyta av 2,1 m x 1,35 m. Låt oss antaga att denna hiss kunde transportera tio lik åt gången, vilket torde vara för högt räknat. Då hade det krävts 200 ilastningar, urlastningar och pendlingar av hissen upp och ner, innan alla 2000 liken befordrats till ugnarna på övervåningen. Det hade tagit en bra stund, också med lågt räknat fem minuter per hissresa tur och retur: (5 min x 200) drygt 16 timmar. Logistikproblemet med hisstransporterna var emellertid litet jämfört med de problem som mötte i ugnsrummet på övervåningen.

Här fanns nämligen den andra och betydligt mer svårforcerade flaskhalsen. Krema II hade (liksom Krema III) fem ugnar med tre mufflar (förbränningskamrar för liken) i varje, så att 15 lik kunde kremeras samtidigt. Kremeringen av ett lik tar i moderna gaseldade krematorier minst en timme, och det gick avgjort inte fortare 1943. Kremering på 20 minuter (Vrba) är en

värmeteknisk omöjlighet, vilket skall förklaras senare. Att kremera de enligt Vrba 3000 ”gasade” hade alltså tagit 200 timmar. Dygnetruntdrift är inte möjlig, då ugnarna kontinuerligt måste få kallna, rensas och åter tändas, ett tidsödande företag, som förslagsvis tog minst fyra timmar per dygn. Därmed hade det tagit 10 dygn att kremera de 3000. Fortfarande i början av dygn 2 låg därmed 2700 lik kvar i ”gaskammaren”. Hur kan den omständigheten förenas med Müllers uppgift att ”gaskammaren” fylldes med nya transporter av fångar var fjärde timme? Dessutom talar Müller om Krema V, som endast hade åtta mufflar totalt, det vill säga en kapacitet på endast 160 kremeringar per dygn. Även om Vrbas uppgift om 3000 dödade per ”gasning” överges till förmån för Höss’ uppgift om 2000, så blir det inte mindre orimligt för det. Efter fyra timmar hade endast 60 lik kremerats (32 i Krema V), och 1940 låg kvar i ”gaskammaren” (1968 i Krema V), när nästa transport om 2000 dödsvigda anlände. Och åtta timmar senare hade endast 120 lik kremerats och 1880 (64 respektive 1936 i Krema V) låg kvar i ”gaskammaren”, där nu icke mindre än 4000 stod utanför och väntade. Och tolv timmar senare, när det enligt Müller var dags för den fjärde transporten att anlända…! Nej, dessa vittnesmål gör sannerligen inte något gott intryck på dem som tänker och räknar.

Filip Müller är ett av professor Hilbergs mest omhuldade vittnen om ”förintelsen” och citeras icke mindre än 20 gånger i hans bok. Endast Rudolf Höss citeras mera, 26 gånger. Men nu, om inte förr, torde läsaren börja ana vad professor Mayer menade med att källorna – det vill säga vittnena – till ”gaskamrarna” var ”otillförlitliga”.

Tron på dessa vittnen förutsätter att man alldeles kopplar bort det normala, kritiska tänkandet. Till att börja med har vi det antal offer som vittnena påstår tvangs in i ”gaskamrarna”. De rum, som utpekas som sådana i Krema II och III, mätte 30 m i längd, 7 m i bredd och 2,3 m i höjd. Dessa underjordiska byggnader var enligt revisionisterna inga ”gaskamrar” utan källrar till förvaring av de dödas kroppar före kremeringen, och på bevarade byggnadsritningar har de också beteckningen ”Leichenkeller”, likkällare. Alltså skulle enligt Höss 2000 – enligt Vrba 3000, enligt vittnet Pery Broad 4000 – människor trängas ihop på 210 kvadratmeter. Det blir 10, 14 eller 19 personer per kvadratmeter.

Till råga på allt går dörrarna till samtliga ”gaskamrar” inåt. Hur kunde då specialkommandona efter fullbordad ”gasning” alls komma in i dessa kamrar, som till sista kvadratcentimetern var fullproppade med lik? Varför fick arkitekter och byggmästare från Schildburg – det tyska Grönköping – uppdraget att rita och bygga nazisternas anläggningar för löpandebandsmässigt dödande av hundratusentals människor? Hade den berömda tyska grundligheten och effektiviteten tagit långsemester?

Den rumänsk-judiske läkaren Charles Sigismund Bendel lämnade andra, mycket intressanta uppgifter om storleken på ”gaskamrarna” i Krema II och III, då han uppträdde som vittne vid en rättegång år 1946. Åtalade stod direktören för zyklon-B-tillverkaren DEGESCH dr Bruno Tesch och hans närmaste män. Dr Zippel var de åtalades försvarsadvokat:

Zippel: *Ni har sagt att gaskamrarna mätte 10 x 4 x 1,6 meter. Stämmer det?*
Bendel: *Ja.*
Zippel: *Det är 64 kubikmeter, eller hur?*
Bendel: *Jag är inte helt säker, det där är inte min starka sida.*
Zippel: *Hur kan det vara möjligt att få in 1000 människor i ett rum på 64 kubikmeter?*
Bendel: *Det är vad ni måste fråga er själv. Det går endast med tyska metoder.*
Zippel: *Hävdar ni på fullt allvar att man kan få in tio människor på en halv kubikmeters utrymme?*
Bendel: *De fyra miljoner gasade i Auschwitz är bevis för det…*
(Jürgen Graf, *Riese auf tönernen Füssen*, som citerar Nürnbergdokument NI-11953.)

På grundval av främst Bendels vittnesmål hängdes senare dr Tesch och hans medhjälpare Karl Weinbacher. Professor Hilberg åberopar vittnet Bendel två gånger i sin bok.

Enligt flera vittnen, däribland Hilbergs favoriter Höss och Müller, samlade man upp det fett som i stora mängder dröp från de gasades lik, när dessa brändes. I sin bok *Sonderbehandlung* berättar Müller:

”Tillsammans med sin assistent Eckhard klev mordingenjören ner i en av groparna och markerade på marken ett 25 till 30 cm brett fält som löpte i mitten och i längdriktningen. Här skulle jorden hackas upp från mitten mot båda sidorna, så att man fick en svagt lutande ränna, där fettet skulle rinna från liken, som skulle brännas i gropen, och fångas upp i två behållare.” (Müller, anf. arb., ss. 207 ff.)

Fråga en kremeringsexpert vad han anser om detta! Animaliska fetter, dit också människofett hör, har en flampunkt på 184 grader Celsius, alltså långt under kremeringstemperaturen. Det betyder att allt fett, som tränger ut ur en brinnande kropp, antänds av den brinnande veden. Envar som grillat kött över öppen eld har iakttagit detta. Alla ”vittnesmål” om hur man samlade upp det drypande människofettet, och de är förhållandevis många, kan därmed förvisas till fablernas värld.

Ytterligare några reflektioner över användningen av cyanväte att döda människor med i ”gaskamrar”. För att användas som sådana måste ”gaskamrarna” ha varit helt täta. Om 2000–3000 människor, eller om så bara 1000 människor, trängs ihop på 210 kvadratmeter, måste det syre som fanns i rummet ha tagit slut på mindre än en timme, snarare en halvtimme. Nu berättar ju Vrba i sitt vittnesmål att de 3000, som var instängda i ”gaskammaren”, fick vänta i två och en kvarts timme, innan gasningen sattes i gång, eftersom Himmler var försenad. Men under denna långa väntan hade de hunnit dö flera gånger om av syrebristen. Varför slösade SS pengar på det dyra zyklonet, som dessutom hade varit livsfarligt även för SS-männen, om det handhades på det sätt vittnena uppger? Varför alls några ”gaskamrar”, när ”kvävningskamrar” hade varit lika effektiva och dessutom ofarliga för SS-männen? Förvisso hade kvävningen tagit någon halvtimme längre än ”gasningen”, men hade det gjort någon skillnad i slutändan? Hisstransporterna och kremeringarna var ju de verkliga flaskhalsarna i processen.

I Vrbas berättelse finns även andra omständigheter som gör den föga trovärdig. Här är endast några sådana. Det första krematoriet i Birkenau, Krema II, togs inte i bruk i januari 1943, som Vrba uppger, utan först omkring den 15 mars. Himmler kan emellertid inte ha varit på plats vare sig i januari eller mars 1943, eftersom han besökte Auschwitz sista gången i juli 1942. Han kan alltså inte ha stirrat i titthålet in i ”gaskammaren” i flera minuter, som Vrba påstår, och varför skulle han för resten ha gjort det? Det gick ju knappast att se något i en till bristningsgränsen fullstoppad ”gaskammare”. Den fånge, som hade hamnat mitt för titthålet, skymde effektivt all insyn och kunde i trängseln knappast röra sig, ens om han ville göra Reichsführer SS Heinrich Himmler till lags.

Också Höss’ vittnesmål innehåller tidsparadoxer. I sina bekännelser, som Höss skrev i fängelset i Kraków innan han hängdes, nämner han att han besökte Treblinka i juni 1941. Sanningen är emellertid att Treblinka öppnades först den 23 juli 1942. Han besökte alltså ett läger 13 månader innan det fanns.

Till Höss har vi i detta avseende ett svenskt motstycke i den tragikomiske Harald Sundin, som Bosse Schön gav stort utrymme i sin ”dokumentär”-film om svenskar som stred för Hitler, sänd i TV4 i december 1999. Det var framför allt Sundins berättelse, som satte känslorna i svallning hos det politiskt korrekta etablissemanget i vårt land. Kristdemokraternas ledare Alf Svensson krävde högljutt att åldriga män skulle straffas 55 år efter sina förmenta brott, vilket förutsatte att preskriptionstiden ändrades i trots av rättsstatliga principer. I ”dokumentären” berättar Sundin om att han i Tyskland suttit och småpratat med Adolf Hitler och Eva Braun och att Heinrich Himmler bjudit honom på cigarrer. Dessutom hade Sundin – och det var detta som upprörde de politiskt korrekta – tjänstgjort som vaktman i ”förintelselägret” Treblinka 1944. Enligt myten förintades emellertid ”förintelselägret” Treblinka fullständigt redan i november 1943 (se denna boks början), så det var inte mycket för Sundin att vakta.

Detta påpekades faktiskt av historikern Peter Englund strax efter att TV4 sänt ”dokumentären”. Snart framkom även att Sundin hade rymt från ett mentalsjukhus 1943 och av släktingarna betecknades som mytoman. Men varför så oförsynt låta obehagliga fakta förstöra en politiskt användbar historia? Mytologer och mytomaner behöver sina myter – och varandra. Den nya myten var väl för resten inte sämre än den gamla? Därför fick Sundins berättelse vara kvar i TV-”dokumentären”, när den sändes i repris sommaren 2000.

Åter till Höss och hans konstiga tidsuppgifter.

Vår gamle vän Hilberg säger att det var Höss personligen, som avgjorde att man skulle använda zyklon för massgasningarna i Auschwitz. Hilberg anger också hur Höss kom fram till detta beslut:

”[Höss] *avgjorde efter ett besök i Treblinka att koloxidmetoden inte var särskilt ’effektiv’.55 Därför införde han i sitt läger en annan gas, den snabbverkande vätecyaniden (blåsyra, handelsnamn: Zyklon)”* (R. Hilberg, *Die Vernichtung der europäischen Juden*, s. 945.)

Som källa för detta anger Hilberg Höss’ edliga intyg, som han lämnade den 5 april 1946.

Låt oss betrakta händelsernas tidsföljd. På sidan 946 i sin bok *Die Vernichtung der europäischen Juden* meddelar oss Hilberg att massgasningarna i stamlägret Auschwitz I började ”tidigt 1942” och i Bunker II i Birkenau ”våren 1942”. Tio sidor senare, på sidan 956, anger han juli 1942 som den tid då operationerna i Treblinka började. Alltså började Höss ”gasa” sina fångar med zyklon *tidigt 1942* i stamlägret och *våren 1942* i Birkenau, sedan *han tidigast i juli 1942* hade kunnat övertyga sig om att den metod som användes i Treblinka inte var effektiv nog.

Den som häpnar över den fullkomliga avsaknaden av logik i detta, kan betänka under vilka omständigheter Höss’ bekännelser pressades fram. Här är något av bakgrunden.

Efter krigsslutet spanade britterna febrilt efter Rudolf Höss, som skulle bli kronvittnet till alla tiders största förbrytelse. Men Höss hade gått under jorden och levde under namnet Franz Lang på en bondgård i Schleswig-Holstein. I mars 1946 lyckades en brittisk styrka slutligen finna honom. I sin bok *Legions of Death* (Arrow Books Ltd 1983, ss. 235 ff.) skildrar den engelske författaren Rupert Butler hur Höss’ bekännelse kom till stånd.

Butler stöder sig på utsagor av den brittisk-judiske sergeanten Bernard Clarke, som ledde gripandet och förhöret av den förste Auschwitz-kommendanten:

”Höss skrek av fasa, när han såg de brittiska uniformerna. Clarke röt: ’Vad heter ni?’ Varje gång svaret ’Franz Lang’ ljöd, drämde Clarke knytnäven i ansiktet på sin fånge. Efter fjärde gången föll Höss till föga och uppgav vem han var... Man ryckte ner fången från den översta sovbritsen och slet av honom pyjamasen. Han släpades därefter naken till en slaktbänk, där det på Clarke verkade som om slagen och skriken aldrig skulle ta slut... Man kastade ett täcke över Höss och släpade honom till Clarkes bil, där sergeanten tvingade i honom en stor klunk whisky. Sedan försökte Höss sova: Clarke tryckte upp sin käpp under ögonlocket på honom och befallde på tyska: ’Håll ditt svinöga öppet, ditt svin!’... Det tog tre dagar, innan han gjorde ett sammanhängande uttalande.”

Sedan mer än sextio år står det tyska folket under den oerhörda anklagelsen att kollektivt ha dömt judarna till döden och att, så långt det kommit åt dem, ha förintat dem genom ett kallblodigt massmord. Grunden för denna anklagelse utgörs av en bekännelse som framtvingats genom tortyr.

Likväl råkade tortyrmästarna göra några pinsamma klavertramp. De förmådde Höss att tala om ”förintelselägret Wolzek”, som ingen sedan har kunnat identifiera. Namnet kan inte vara en förvrängning av Bełżec, eftersom Höss nämnde detta alldeles innan. Enligt Höss ”gasades” 2,5 miljoner människor i hans läger. Det är en siffra, som numera inte ens förintelsemytens

försvarare tar på allvar. Hilberg reducerade den till hälften år 1985 och Pressac till mindre än en fjärdedel 1995. Vad har vi kvar år 2015?

Redan vår kung Karl XII avvisade tortyr som rannsakningsmetod, och det i en tid som föga kännetecknades av den humanitet man brukar skryta om i våra dagar. Monarken ansåg att det som framkom under ”pinliga förhör” saknade all beviskraft. Vi håller med. Men professor Hilberg gör det tydligen inte. Inget vittne till ”förintelsen” citerar han flitigare än just Höss.

XIV.
Hur många dog i Auschwitz?

Odiskutabelt är att många människor dog i Auschwitz. Men hur många dog? Och av vilka orsaker?

I många år efter kriget visades i Auschwitz, som nu är museum, 19 minnestavlor på lika många språk. Tavlorna bar texten: *”**Fyra miljoner** människor led och dog här för de nazistiska mördarnas händer mellan åren 1940 och 1945.”* År 1990 plockades alla dessa tavlor bort och ersattes med nya, som i stället bar denna text: *”Denna plats må i alla tider vara ett utrop av förtvivlan och maning till mänskligheten. Här mördade nazisterna över **en och en halv miljon** män, kvinnor och barn. De flesta var judar från olika länder i Europa.”* Utan förklaring strök man alltså mer än hälften av offren ur statistiken. Man torde förvänta sig att den magiska siffran 6 miljoner dödade judar skulle reduceras i motsvarande mån, men tydligen gäller andra matematiska lagar för ”förintelsen”: 6 – 2,5 = 6.

Chefen för Auschwitzmuseet dr Franciszek Piper motsatte sig år 1990 att man skulle ange det nya talet ”över en och en halv miljon”, då han insåg att även detta var för stort och självt skulle behöva reduceras. Professor Raul Hilberg anger det totala antalet till 1 250 000, 1 miljon judar, 250 000 icke-judar. Jean-Claude Pressac, som med stöd av den sionistiska Serge Klarsfeld Foundation forskat om ”gaskamrarna”, reducerade ytterligare, först till 800 000 totalt, varav 630 000 gasade judar (Pressac, *Les crématoires d’Auschwitz. La machinerie du meurtre de masse*, 1993, s. 148.), och sedan i en tidningsartikel år 1995 till 600 000 totalt.

Man anklagar revisionisterna för att reducera ”förintelsen”, förringa ”alla tiders största brott mot mänskligheten”. Denna anklagelse framför man naturligtvis i svepande ordalag, utan att redovisa ett enda av revisionisternas argument. Men alla de nyss anförda auktoriteterna är exterminationister, som alltså avvisar revisionismen. Vilken revisionist kan reducera mer än vad de förintelsetroendes egna auktoriteter har gjort? Från 4 000 000 till 600 000, det är en reduktion med 85 procent.

Kan man med någon grad av visshet fastställa hur många som dog i Auschwitz? Ja, det kan man numera, och grunderna därtill är flera: dödböckerna, krematoriernas kapacitet och bränsleförbrukning.

Sedan Sovjetunionen bröt samman 1991 och arkiven öppnades, har många tidigare hemlighållna dokument från Auschwitz blivit tillgängliga för forskarna. Dit hör dödböckerna, vilka innehåller dödsattester avseende döda registrerade fångar. Dödböckerna är visserligen långt ifrån fullständigt bevarade, men luckorna kan fyllas med sannolika extrapolationer, så att man kan ange en försiktigt uppskattad totalsumma på 160 000 – 170 000 dödsfall bland registrerade fångar i hela lägerkomplexet under den tid det var i bruk. Naturligtvis anges inte ”gasning” som orsak till ett enda av dessa dödsfall, och exterminationisterna hävdar förvisso att de nyanlända fångarna redan på den ramp där de steg av tåget underkastades selektion, varvid de som utsågs till att omedelbart ”gasas” aldrig registrerades.

Det är riktigt att många tusen fångar, som anlände till Auschwitz, aldrig registrerades där. Men den som hävdar att de inte registrerades därför att de skulle ”gasas”, kan naturligtvis inte bevisa detta, vilket redan påpekats. Däremot kan med dokument visas att fångar, som anlände till Auschwitz men inte registrerades där, snart förflyttades till andra läger, till exempel Stutthof, som inte utpekas som något ”förintelseläger”. Med andra ord var Auschwitz i deras fall ett genomgångsläger (*Durchgangslager*).

Exempel har vi i de ungerska judar som deporterades under perioden maj–juli 1944. Enligt myten ”gasades” de samt och synnerligen i Auschwitz. Boken *Om detta må ni berätta*, författad av Stéphane Bruchfeld och Paul A. Levine, lät den socialdemokratiska regeringen år 1998 trycka i jätteupplaga och skicka ut till alla svenska skolbarn för att med svenska folkets skattemedel indoktrinera dem i den moderna tidens surrogatreligion: tron på Förintelsen med stort F (ingen annan förintelse får stort F i namnet). I denna bok står på sidan 31:

”Under 42 dagar deporterades mer än 420 000 ungerska judar direkt till Auschwitz-Birkenau. Upp till 12 000 människor gasades dagligen framför ögonen på hela världen.”

Enzyklopädie des Holocaust uppger på sidan 1467 i volym III:

”De flesta av de ungerska judarna gasades strax efter sin ankomst till Auschwitz-Birkenau.”

Och professor Raul Hilberg skriver om de deporterade ungerska judarna (*Die Vernichtung der europäischen Juden*, s. 1000) att

”det stora flertalet gasades i förintelsecentret Auschwitz efter ankomsten.”

Tre hundra sidor längre fram i boken har han emellertid redan glömt att han sagt det stora flertalet (det engelska originalet säger *”the great bulk”,* som ju betyder detta), ty där (på s. 1300) anger han det totala antalet dödade ungerska judar till ”drygt 180 000”. Enligt depescher av det tyska särskilda sändebudet i Budapest Edmund Veesenmayer deporterades 437 402 ungerska judar under perioden från maj till juli 1944. I oktober 1944 deporterades ytterligare många tusen ungerska judar av pilkorsarna (ungerska fascister), varför Hilbergs totalsumma ”drygt 180 000” måste innefatta även offren för den senare deportationen. Alltså kan enligt Hilberg icke fler, snarare färre, än 180 000 av de 437 402 ha dött eller dödats. *Det är således c:a 41 procent som Hilberg kallar det stora flertalet.* Nåja, matematik har ju aldrig varit förintelsemytologernas starka sida.

Men också den med 59 procent reviderade siffran är gripen ur luften. Ingenstans talar Hilberg om varifrån han fått den.

Av exemplet de ungerska judarna torde framgå att exterminationisternas illa underbyggda statistik inte ger oss någon ledning vid uppskattningen av hur många som mötte döden i Auschwitz.

Dödböckernas uppgifter med extrapolationer ger oss som sagt en totalsiffra på 160 000 – 170 000 döda. Men vi skall inte nöja oss med enbart denna beräkning utan söka oss fram till realistiska tal på andra, objektiva vägar. Eftersom kropparna efter alla som dog i Auschwitz brändes där, måste vi undersöka krematorierna och likbränningarna i det fria: driftkapaciteter, fysiska möjligheter och bränsleleveranser. Turligt nog finns på detta område en rikedom av bevarande dokument från den myndighet i Auschwitz som svarade för dessa verksamheter, Centrala byggledningen. I ryska arkiv fann revisionisterna Jürgen Graf och Carlo Mattogno nära 90 000 dokument enbart från denna myndighet.

Icke ett enda av dessa dokument nämner något om massmord i ”gaskamrar”. Det är intressant med tanke på att vissa exterminationister hävdar att SS före Röda arméns ankomst förstörde alla dokument, som på något sätt nämnde ”förintelsen” i ”gaskamrarna”. Dylikt är lätt att påstå med avseende på Treblinka, Bełżec och Sobibór, där enligt Yitzhak Arad inte ett smul har blivit kvar, inte ett enda papper. Men med avseende på Auschwitz blir ett dylikt påstående fullkomligt ohållbart.Låt oss för resonemangets skull antaga att det i Auschwitz åren 1941–1944 pågick ett industriellt bedrivet massmord i ”gaskamrar” och att denna verksamhet, så abnorm den var, administrerades på normalt sätt av SS och dess olika tjänsteställen inom det väldiga lägerkomplexet. Den skulle ha avsatt myriader av dokument: order, anvisningar, korrespondens, rapporter, utredningar, statistik etc. Sedan börjar Tredje riket gå mot sitt oundvikliga sammanbrott, och Röda armén närmar sig obevekligt. Lägerkommendanturen befaller nu att vartenda dokument, som på det ringaste sätt antyder något om det som har varit huvudändamålet med hela lägerkomplexet, nämligen ”förintelsen” i ”gaskamrarna”, skall förstöras, medan alla andra, ”oskyldiga” dokument skall skonas och lämnas kvar, så att Röda arméns kommissarier kan lägga beslag på dem. Vilket jättearbete, i brinnande krig, när fienden står framför portarna, lägret måste tömmas och personal och fångar skall evakueras

västerut! Och man genomför denna gigantiska sortering och selektiva destruktion av arkiven utan att missa ett enda farligt papper! Men till vad nytta, när man hade kunnat bränna alla arkiven på en gång, ogenomögnade och osorterade, i ett enda stort bål med en enda tändsticka? Och varför förinta dokumenten om ”förintelsen”, om man ändå hade genomfört den i verkligheten? Inte hade man därmed kunna dölja sitt oerhörda brott, och inte hade någon SS-man kunnat tro att det räckte att undanröja dokumenten för att dölja brottet. Endast ”pappershistoriker”, som förväxlar dokument med verklighet, kan hemfalla åt en dylik villfarelse. Denna *reductio in absurdum* visar oss att det inte fanns några dokument om någon ”förintelse” i ”gaskamrar”, helt enkelt därför att **det inte fanns någon ”förintelse” i ”gaskamrar”.**

XV.
Krematorierna i Auschwitz

Krematoriet i stamlägret (K I) hade sex mufflar (likförbränningskamrar), K II och K III femton vardera, K IV och K V åtta mufflar vardera. Sammanlagt fanns alltså i de fem krematorierna i Auschwitz 52 mufflar. Krematorierna eldades med koks. Om krematorierna finns så många dokument i behåll, att vi i dag kan göra oss en mycket god bild av när krematorierna togs i bruk, hur länge de var i bruk, hur ofta och hur länge de krånglade och därför var ur funktion, hur mycket koks och ved som levererades till lägret och så vidare. Så till exempel vet vi att K II togs i bruk omkring den 15 mars 1943 och var i drift till och med den 27 november 1944. Under denna tid (624 dagar) var krematoriet ur funktion 115 dagar år 1943, så att det verkliga antalet arbetsdagar för K II var (624 – 115 =) 509 dagar. Antalet effektiva arbetsdagar för de övriga tre krematorierna i Birkenau var: K III 462 dagar, K IV (en defekt konstruktion) endast 50 dagar och K V 309 dagar. Sammanlagt 971 dagar för K II och K III tillsammans, och sammanlagt 359 dagar för K IV och K V tillsammans.

Varför är det viktigt att veta sådana siffror? Om vi vill komma sanningen nära om vad som hände judar och icke-judar i Auschwitz, är det mycket viktigt. Om vi inte vill komma sanningen nära utan nöja oss med tro och obevisbara påståenden om dödssätt
och godtyckliga dödstal, då skall vi naturligtvis akta oss för alla exakta siffror och naturvetenskapligt grundade analyser.

Oavsett dödsorsaken brändes de döda. Vittnena talar om både krematorier och om ”bränngropar”. Historien om ”bränngroparna” – antingen för dödande av människor (Wiesel) eller för bränning av liken (Höss, Müller med flera) – kan vi avvisa som lögnhistoria. På grund av den felande syretillförseln går det nämligen inte att bränna lik i flera lager i gropar. Efter slaget vid Sedan den 1 september 1870 i början av fransk-tyska kriget försökte tyskarna bränna sina stupade i gropar med tre lager lik men gav upp försöket, då endast det översta liklagret gick att bränna. Liken i det mellersta lagret blev endast svedda, och de i det nedersta lagret påverkades inte alls. I Birkenau är det absolut omöjligt att bränna i gropar även av en annan orsak: den höga grundvattennivån, vilken gör att mindre än en meter djupa gropar snart blir vattenfyllda.

Däremot är det säkerligen riktigt att många döda brändes i det fria, inte i gropar, utan på bål eller i provisoriskt byggda ugnar. I slutet av år 1941 steg dödligheten till hemska tal. För november månad 1941 anger dödböckerna sammanlagt 5084 dödsfall, i genomsnitt 169 per dag. Vid denna tid fanns endast två krematorieugnar, båda i stamlägret, med en sammanlagd maximal kapacitet på 84 kremeringar per dag. Under året innan de fem krematorierna i Birkenau togs i bruk – 1 mars 1942 till 28 februari 1943 – dog 14 515 manliga fångar i stamlägret och säkerligen flera tusen kvinnliga, medan den koks som samtidigt levererades till stamlägret hade räckt till att kremera maximalt 12 200 lik. Alla fångar, som under denna tid dog i Birkenau, begrovs i massgravar. Många av Birkenau-fångarna hade dött i fläcktyfus, och att gräva ned dessa smittade lik var en mycket otillfredsställande nödlösning. Den 21 september 1942 började man därför gräva upp de nedgrävda liken, ett arbete som pågick fram till november 1942, varvid man efterhand brände liken i det fria. Hur detta gick till vet vi inte, mer än att det definitivt inte skedde i några ”bränngropar”. Det kan hur som helst inte ha varit en särskilt effektiv metod, eftersom beslutet att bygga krematorier även i Birkenau genomfördes vid denna tid. Beslutet hade fattats den 19 augusti 1942, vid en tid då fläcktyfusepidemin skördade 270 offer per dag. Vid denna tid hyste lägret c:a 32 000 fångar. Himmler hade vid sin inspektion av lägret månaden innan bestämt att krigsfångelägret Birkenaus ursprungliga kapacitet att hysa 125 000 fångar skulle ökas till 200 000. Därför inrättades krematorier också i Birkenau, det första i mars 1943. Enligt en promemoria av den 17 mars 1943 skulle dessa krematorier ha en sammanlagd daglig kapacitet (12 timmars kontinuerlig drift) på 550 kremeringar, vilket knappast var för mycket tilltaget med tanke på framtida epidemier i en tre eller fyra gånger större mängd fångar.

Vad hade krematorierna för kapacitet? I en modern, gaseldad och datorstyrd krematorieugn tar det ungefär en timma att förbränna ett lik, och det gick avgjort inte fortare i 1940-talets kokseldade krematorieugnar. När man eldar med koks, måste man dessutom med jämna mellanrum avbryta driften, låta kallna och rensa, varpå det tar tid att få upp värmen igen. Den italienske revisionisten Carlo Mattogno har skrivit en bok om krematorierna i Auschwitz, *I forni crematori di Auschwitz* (Edizioni di Ar 2000), och tillsammans med sin landsman, ingenjören dr Franco Deana en längre artikel i samma ämne, ”The Crematoria Ovens of Auschwitz and Birkenau”, (ingående i samlingsverket *Dissecting the Holocaust – The Growing Critique of 'Truth' and 'Memory'*, edited by Ernst Gauss, Theses and Dissertations Press, Capshaw, Alabama 2000). Det är från denna artikel som de här anförda uppgifterna är hämtade. Mattogno och Deana anser att maximikapaciteten måste ha legat på 20 lik per muffel och dygn. Vrbas uppgift om tre lik per muffel och förbränning på 20 minuter är absolut omöjlig. Förutsatt att man fått plats med tre lik i muffeln (som mätte 200 cm x 70 cm x 80 cm), vilket knappast är troligt, hade det inte medfört någon tidsvinst, eftersom förbränningen bara hade tagit längre tid. I en krematorieugn sker ju förbränningen av koksen och liket i olika kamrar. Koks är ett så kallat kortflammigt bränsle, varför flammorna aldrig når liket, utan det är de heta gaserna som förbränner detta. För att kunna förbränna effektivt och snabbt måste de heta gaserna kunna strömma upp genom rosten, där liket ligger. Detta försvåras emellertid i samma mån som muffeln stoppas full med lik. Därmed kan vi avvisa vittnet Vrbas påstående om tre lik per muffel och a fortiori vittnet Alter Szmul Fajnzylbergs uppgift om 12 lik (!) per muffel. Man kan heller inte påskynda kremeringen genom att höja temperaturen från brukliga 800 grader C. Vid några hundra grader högre temperatur snarare ökar kremeringstiden på grund av vissa kemiska förändringar som därvid inträder hos liket. Kremeringsexperter talar om en värmeteknisk barriär, som inte kan överskridas och som sätter en nedre gräns vid ungefär en timme per kremering vid 800 grader C som effektivaste temperatur.

Nu var Krema II och III med vardera 15 mufflar i bruk sammanlagt 971 dagar och Krema IV och V med vardera 8 mufflar i bruk sammanlagt 359 dagar (Raul Hilberg, *Die Vernichtung der europäischen Juden*, Fischer Taschenbuch Verlag, upplaga av år 1990, s. 946). Den maximala teoretiska kapaciteten för Krema II och III i Birkenau blir då: (20 x 15 x 509 + 20 x 15 x 462 =) 291 300 och för Krema IV och V (20 x 8 x 50 + 20 x 8 x 309 =) 57 440 kremeringar. Sammanlagt alltså omkring 349 000 kremeringar totalt i Birkenau. Men var denna teoretiska största möjliga kapacitet också praktiskt möjlig? Nej, säger Mattogno och Deana. Det förhöll sig nämligen så att det eldfasta teglet i ugnar av denna typ hade en livstid på c:a 2000 kremeringar. Leverantören Topf & Söhne hade lyckats förlänga livstiden till 3000 kremeringar, men därefter måste ugnarna ha rivits och nya ha byggts med nytt tegel. Enbart för Krema II och III skulle detta ha krävt 320 ton eldfast byggmaterial och c:a 9000 arbetstimmar. Det finns ingenting i den omfattande bevarade dokumentationen från SS Centrala byggnadsledning i Auschwitz som tyder på att man någonsin företog sådana rivningar och nybyggnader. Den praktiskt möjliga maximala kapaciteten för krematorierna i Birkenau var därför betydligt mindre än 349 000, nämligen 46 x 3000 = 138 000 kremeringar. Siffran 349 000 kremeringar förutsätter att minst två sådana totala ombyggnader av ugnarna skulle ha genomförts från mars 1943 till och med oktober 1944, alltså var åttonde månad med åtföljande långvariga, totala driftsavbrott (9000 arbetstimmar = 40 arbetares insats under fem veckor). Detta kan vi direkt utesluta, eftersom krematoriernas drifttider är dokumenterade.

Motsvarande siffra för den praktiskt maximala kapaciteten hos krematoriet i stamlägret (K I) är (6 x 3000 =) 18 000 kremeringar. Det sammanlagda antalet kremeringar blir därmed (138 000 + 18 000 =) 156 000.

Kan man på någon annan väg komma fram till en realistisk siffra för antalet kremeringar och så vederlägga, bekräfta eller precisera siffran 156 000? Ja, genom att studera dokumenten om bränsleåtgången. I Auschwitzmuseets arkiv finns hundratals handlingar rörande koksleveranser till krematorierna. En anställd vid museet har på grundval av dessa uppgifter

sammanställt listor som täcker tiden 16 februari 1942 till 25 oktober 1943. Antirevisionisten Pressac har genom beräkningar visat att dessa listor är fullständiga. Låt oss undersöka detta material vad avser tiden från den 15 mars 1943, då det första krematoriet, Krema II, togs i bruk i Birkenau, till och med den 25 oktober 1943. Under dessa drygt sju månader levererades: i mars 144,5 ton, i april 60 ton, i maj 91 ton, i juni 61 ton, i juli 67 ton, i augusti 71 ton, i september 61 ton, i oktober 82 ton koks. Summa 637,5 ton koks, här avrundat till 638 ton.

Dessutom levererades mindre mängder ved i september och oktober, sammanlagt 96 m^3. Det är i detta sammanhang en mycket liten mängd, med ett brännvärde motsvarande 15–20 ton koks. Vi tillägger alltså 20 ton till de tidigare anförda 638 ton och erhåller därmed 658 ton koks. Vår uppgift består nu i att beräkna hur många kremeringar, som högst kan ha genomförts under dessa drygt sju månader. I dödböckerna finns för denna tid 14 050 dödsfall registrerade. Under samma tid dog även omkring 7800 kvinnliga fångar (som vanligen registrerades för sig), varför totalsiffran dokumenterade dödsfall stannar på c:a 21 850. Myten om ”förintelsen” i ”gaskamrar” förutsätter som bekant att förutom de fångar som dog en mer eller mindre naturlig död måste många gånger fler fångar ha blivit ”gasade”. Den tidigare nämnda Danuta Czech anger i sitt Kalendarium för denna period följande antal ”gasade” fångar: april 20 444, maj 13 512, juni 7158, juli 440, augusti 42 564, september 8143, oktober 10 707, summa: 102 968.

Vi utgår för resonemangets skull från att Danuta Czechs uppgifter är riktiga. Då dog i Auschwitz under den angivna tiden i runda tal 125 000 fångar, varav c:a 103 000 ”gasades”. C:a 125 000 lik skulle alltså under denna tid ha kremerats med den mängd koks och ved som stod till buds.

Innan vi går att avgöra huruvida detta är rimligt, måste vi först veta hur mycket bränsle som genomsnittligt åtgår per kremering. Mattogno och Deana har beräknat detta mycket omsorgsfullt på grundval av allt tillgängligt material och utförligt redovisat sina resultat. Här framläggs endast ett sammandrag, vilket nödvändiggjort både utelämnanden och förenklingar. Den intresserade läsaren hänvisas till de båda italienska forskarnas tidigare omnämnda artikel.

Hur mycket koks åtgår i genomsnitt till att förbränna ett lik i en krematorieugn? Mattogno och Deana hänvisar till bevarade dokument från krematoriet i Gusen om 28 dagars kremeringar från och med 26 september till och med 12 november 1941. Från och med den 26 september till och med den 15 oktober, alltså 20 dagar, kremerades 193 lik, och ugnen var i drift 11 dagar. Ugnen fick alltså stå kall i 9 dagar under denna tid, och därför åtgick särskilt mycket koks per kremering, 47,5 kg. De fem dagarna från och med den 26 till och med den 30 oktober kremerades 129 lik. Ugnen användes varje dag, fick alltså inte kallna, varför mindre mängder koks åtgick, c:a 37,2 kg per lik. De 13 dagarna omedelbart därefter, från och med den 31 oktober till och med den 12 november, kremerades 677 lik, i genomsnitt 52 per dag. Ugnen var ständigt het, varför koksåtgången låg på endast 30,5 kg per kremering. Den minsta genomsnittliga koksåtgången noterades den 3 november: 27,1 kg per lik; den största noterades den 6 november: 35,7 kg per lik.

Dessa siffror kan med stor säkerhet extrapoleras att tillämpas på flermuffelugnarna i Auschwitz, vilka liknade dem i Gusen.

Vi utgår till att börja med från att Danuta Czech har rätt i sina påståenden. Då hade de 658 ton koks (veden inräknad till motsvarande brännvärde) som under perioden från mars till oktober levererades till krematorierna ha måst användas till c:a 125 000 kremeringar. Det betyder att i genomsnitt 5,3 kg koks måste ha räckt till varje kremering. Detta är emellertid mycket långt från siffrorna för kremeringarna i Gusen. Det är fysiskt omöjligt att förbränna lik av fullvuxna människor med endast 5,3 kg koks per kremering.

Vi utgår därefter från att ”gasningarna” aldrig ägde rum och att alltså endast 21 850 lik kremerades under perioden ifråga. Då erhåller vi resultatet (658 000 kg : 21 850 =) c:a 30 kg koks per kremering, det vill säga ett tal, som ligger nära genomsnittet för kremeringarna i Gusen.

Slutsatsen är given. Det kan inte ha förekommit massmord i ”gaskamrar” på 103 000 fångar under denna tid såsom Danuta Czech påstår. Liken efter fler än hundra tusen mördade läger-fångar kan inte gå upp i rök utan bränsle, och bränsle fanns inte levererat i större mängd än som erfordrades för kremeringarna av de fångar som dött av naturliga orsaker.

Denna argumentation avsåg tiden 15 mars till 25 oktober 1943, men den grundläggande logiken kan utsträckas till att gälla hela den tid Auschwitz var i bruk. Läsaren torde också notera den avgörande skillnaden i metod mellan revisionister och exterminationister. De förra bygger sina argument på dokumenterade uppgifter, naturvetenskap, teknik, sunt förnuft och vanlig logik. De senare drar sina påståenden ur luften, beaktar inte naturvetenskap, teknik och sunt förnuft samt gör sig skyldiga till logiska felslut.

XVI.
Leuchter- och Rudolfrapporterna

Särskilt viktiga exempel på naturvetenskap, teknik och sunt förnuft i revisionismens tjänst har vi i de tekniska undersökningar av ”gaskamrarna” flera revisionistiska forskare gjort. Förutsatt att de utrymmen i Auschwitz – såväl i stamlägret som i Birkenau – som i dag utpekas som ”gaskamrar” faktiskt användes till att döda hundratusentals människor med cyanväte, borde det gå att finna tydliga spår av denna hantering i de lokaler som alltjämt finns kvar. Krema I, II och III med tillhörande var sin ”gaskammare” finns alltjämt i behåll. Taken till de båda ”gaskamrarna” i K II och K III är sönderbrutna, och det antas att detta beror på att SS-män sprängde de båda rummen i samband med lägrets evakuering i januari 1945. K IV och K V med två ”gaskamrar” vardera finns inte i behåll. Det finns ritningar av alla dessa byggnader bevarade. De som vill upprätthålla föreställningen att tyskarna i dessa lokaler ”gasade” tusentals människor dagligen i månader och år, måste kunna förklara hur det gick till och på ett övertygande sätt avvisa skeptikernas invändningar.

Dödar man mycket stora mängder människor med mycket stora mängder av ett och samma gift i en och samma lokal under månader och år, förgiftar man även den omedelbara miljön, det vill säga själva ”gaskammaren”. Det borde därför finnas påvisbara spår av cyanväte i väggarnas rappning.

Ingen hade kommit på tanken att undersöka detta, förrän professor Faurisson föreslog det och amerikanen Frederick A. Leuchter genomförde det år 1987. Leuchter är USAs ledande tekniska expert på gaskamrar för dödande av människor med cyanväte och har konstruerat sådana för fängelser i flera amerikanska delstater. Han åtog sig att göra denna undersökning som ett led i Ernst Zündels försvar. Leuchter tog prover av väggarna i de påstådda ”gaskamrarna” i Auschwitz (beträffande K IV och K V fick han nöja sig med återstoderna av grundmurarna). Han tog även ett prov av väggen i en verklig gaskammare i Auschwitz, ett rum som tyskarna kallade Gaskammer och som användes för gasning av fångarnas kläder och madrasser. Detta rum kallas B1a BW 5a och har aldrig utpekats som ”gaskammare” för dödande av människor. Leuchters prover analyserades inte av Leuchter själv (som inte är kemist), utan av en oberoende kemist, dr James Roth, som inte heller fick veta varifrån proverna kom. I en rapport sammanfattar Frederick Leuchter resultaten av denna undersökning. De kemiska analyserna visade mycket låga halter av cyanid i sammanlagt 29 prover från ”gaskammarväggar” i de fem krematorierna. Halterna låg på allt mellan 0,0 mg cyanid per kg till maximalt 7,9 mg/kg. Däremot visade provet från avlusningskammaren 1050 mg/kg. Cyanväte och andra cyanföreningar (cyanider, som är cyanvätesyrans salter, vanligen järnföreningar) är naturligt förekommande ämnen och finns i mycket små mängder i vilka byggnader som helst. Mätresultat på under 10 mg/kg – alltså samtliga prover från de föregivna ”gaskamrarna” – anses som insignifikanta, således obetydliga, och otillförlitliga. Typiskt nog visade Leuchters prov nr 28, taget från väggen till tvättrummet i Krema I, ett rum där man hittills inte påstått att människor ”gasades”, högre halt cyanid än i det från ”gaskammaren”.

Med andra ord: i lokaler, där det påstås att man dagligen, i över ett och ett halvt år, dödade tusentals människor med stora mängder cyanväte, finns inga signifikanta spår av giftet i väggarna, medan det finns mycket höga halter i väggarna till en kammare, där man bevisligen gasade kläder mot löss.

Leuchter-rapporten är numera förbjuden i flera demokratiska länder i Europa, däribland Tyskland, Österrike, Schweiz och Frankrike.

Sedermera har en mer omfattande undersökning gjorts av den tyske kemisten, diplomingenjören Germar Rudolf, som också publicerat sina rön i en rapport. I hans fall utförde det ansedda Institut Fresenius analyserna av proverna. Många kemiprofessorer och -ingenjörer har studerat denna rapport och givit Rudolf höga vitsord för den vetenskapliga kvaliteten av hans arbete.

Att det är mycket farligt att göra ett regelrätt naturvetenskapligt arbete, som innebär effektiv kritik av myten om ”Förintelsen”, är Germar Rudolf ett levande exempel på. När han lade fram sin rapport, blev han omedelbart avskedad från sin anställning vid Max-Planck-institutet. Han tilläts inte att slutföra sina universitetsstudier för erhållande av doktorsgraden i kemi. Hans hyresvärd sade upp hans lägenhetskontrakt, varvid makarna Rudolf och deras lilla barn kastades ut på gatan. Han åtalades enligt en paragraf i förbundstyska strafflagen, som tydligen gör det till ett brott att använda vetenskapliga metoder och normal logik i studiet av det förflutnas händelser. Eftersom man i Förbundsrepubliken kan få upp till fem års fängelse för ett dylikt tankebrott, fann Rudolf det för gott att fly ur landet. Myndigheterna gjorde då husrannsakan hos hans svärföräldrar för att komma över hans nya adress i utlandet. Demokrati?

Rudolf kunde med sin undersökning i allt väsentligt bekräfta Leuchters resultat och rapport, som han även kritiserar på några mindre väsentliga punkter. Rudolf fann i likhet med Leuchter endast obetydliga cyanidrester i proverna från ”gaskamrarna”. Han fann i likhet med Leuchter oerhört mycket högre halter av cyanider i avlusningskamrarna i BW 5a och BW 5b, i dessa fall inget värde under 1035 mg/kg och flera värden på 10 000 mg/kg (1 viktprocent!) och högre. Flera av de mycket höga halterna återfinns i prover Rudolf tog från ytterväggarna till avlusningskamrar i Auschwitz och Majdanek. Som framgår av färgfotografier Rudolf tagit av det inre och yttre av dessa avlusningskamrar, är väggarna på både in- och utsidan tydligt vanställda av stora blå fläckar. Blåfärgningen förklaras med att cyanvätet ingått förening med järn (som finns i murbruk och tegel) och därvid bildat en ferrocyanid som kallas berlinerblått. Detta färgämne är desslikes en synnerligen stabil förening, som inte bryts ned ens på hundratals år. En kemist jag frågade sade att detta ämne i fråga om stabilitet ibland jämförs med mineral.

Uppenbart har det i avlusningskamrarna förekommit så höga halter cyanväte att det än i dag går att påvisa halter av 0,1 till drygt 1 procent i rappningen (inte hela väggen!), och dessutom har rappningen absorberat cyanväte i sådana mängder att det förmått tränga igenom denna och teglet innanför ända till utsidan och under denna absorption förenat sig med det förekommande järnet att bilda berlinerblått. Uppenbart är samtidigt att det i de påstådda ”gaskamrarna” för avlivning av människor inte går att påvisa halter utöver vad som kan förekomma i vilka byggnader som helst. I ett kontrollprov Rudolf tog av tegel från en förfallen bondgård i Bayern fann han halter på drygt 9 mg/kg, alltså högre halter än hos något prov från de påstådda ”gaskamrarna”. Inte heller förekommer minsta antydan till blåfärgning genom ferrocyanid (berlinerblått) i någon av ”gaskamrarna”, icke ens i ”gaskammaren” i Krema II, där enligt myten det största antalet människor skall ha gasats, 400 000 enligt Pressac år 1989.

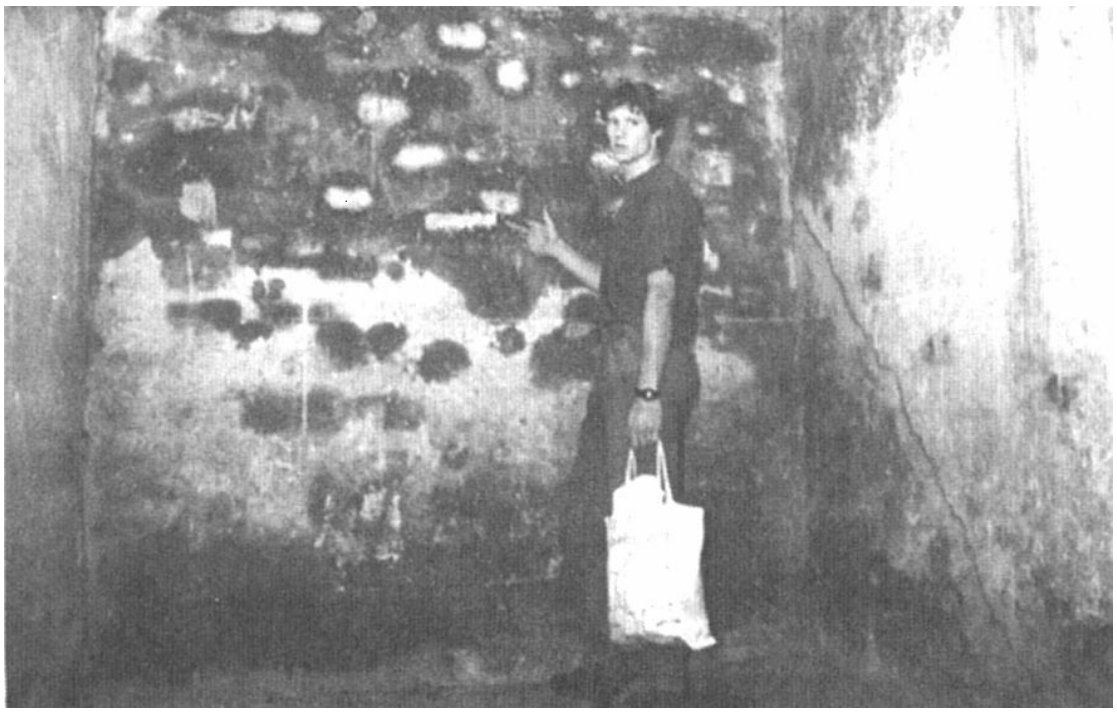

Inre rum i desinficeringsanläggningen i nordvästra delen av Byggnad 5a i Birkenau. Väggen i bakgrunden och den till höger har en mörkblå missfärgning genom berlinerblått (ferrocyanid). Väggen till vänster är senare insatt och fri från missfärgning på grund av cyanväterester. Mannen på bilden är kemisten Germar Rudolf.

Ytterväggen till desinficeringsanläggningen i Byggnad 5b i Birkenau. Tegelväggen har en mörkblå missfärgning genom att cyanväte med tiden trängt igenom väggen och reagerat med järn att bilda ett färgämne som motstått 50 års inverkan av väder och vind.

Chefen för Auschwitz-museet dr Franciszek Piper ifrågasätter inte dessa rön. Han bekräftar dem men söker bortförklara dem i en intervju han gav den amerikanske revisionisten av judisk börd David Cole (Cole lät videofilma denna intervju, och videofilmen finns idag fritt

tillgänglig och kan även laddas ned från internet. Dessutom finns utskriften av hela det samtal David Cole förde med dr Piper utlagd på internet, nätadress: www.codoh.com):

”Frågan lyder inte längre: ’Finns det några spår av zyklon B i gaskamrarna?’, utan: ’Varför finns det inte några uppskattbara spår av zyklon B i gaskamrarna?’ Jag ställde frågan till dr Franciszek Piper.

DC: ’Varför finns det så få spår av zyklon B i gaskamrarna jämfört med de höga halterna i desinficeringsbyggnaden?’

FP: ’Gaskammaren drevs under mycket korta perioder, kanske 20–30 minuter om dygnet. Däremot användes desinficeringslokalen dygnet runt.’

Här måste jag påpeka att 20–30 minuter om dygnet skulle räcka till en gasning per dag. Detta motsäger vittnesmål om upprepade gasningar som pågick dygnet runt. Dr Piper lyckas också motsäga sig själv, då jag senare frågar honom hur många grupper människor som gasades ihjäl och han talade om ’upprepade gasningar’.

DC: ’Hur många grupper människor gasades ihjäl varje dag i krematorium II och III? Vet ni det?’

FP: ’Det är svårt att säga, eftersom det fanns perioder då gaskamrarna användes flera timmar varje dag. Då upprepades processen: gasning, kremering, gasning och kremering…’

Kunde den höga dödssiffran ha uppstått om gaskamrarna användes endast 20–30 minuter om dagen, som Piper först hävdade?

Richard Bernstein skrev i New York Times *att dödssiffran skulle kräva att gaskamrarna tömdes och återanvändes varje halvtimme. Flera gasningar om dagen i högt tempo var nödvändiga för att nå de höga dödstalen. Begränsad användning av gaskamrarna skulle kanske kunna förklara bristen på cyanidspår men motsäger vittnesmål och omöjliggör dödssiffran. Begränsade gasningar förlöjligar också påståendet att tyskarna ville förinta hela den judiska befolkningen.*

Medan Piper stöder en del av historien, sätter han en annan del i fara. Förintelsehistorien har blivit en komplicerad balansgång av bortförklaringar, och förintelsens förespråkare föredrar därför att man inte ställer alltför många frågor.” (David Cole, *Förintelsebluffen i Auschwitz. Om ett tankeväckande besök i*

Auschwitz, Maryland, USA 1999, ss. 19–20.)

Man har sökt bortförklara de obetydliga cyanidresterna i ”gaskamrarna” med hypotesen att så små mängder cyanväte användes, att gasningsoffren helt upptog dem genom inandningen och alltså inget blev kvar att sugas upp av murbruket i väggarna.

Georges Wellers var den som först framlade denna hypotes, som dessutom har fördelen att den ”förklarar” hur specialkommandona kunde gå in i ”gaskamrarna” efteråt utan att genast förgiftas. Hypotesen har emellertid den oövervinneliga nackdelen att den är fullständigt ovetenskaplig. För det första tar det minst en och en halv timme innan allt cyanväte frisätts ur zyklonkornen, och det råder konsensus hos vittnena att fångarna dog på några minuter: Tre till femton minuter, allt efter klimatförhållandena (Höss); fem minuter (Schwurgericht Hagen, dom av den 24 juli 1970, Ref. 11 Ks 1/70, s. 97), omedelbart till tio minuter, mera sällan 20 minuter (*Nationalsozialistische Massentötungen durch Giftgas* av E. Kogon, H. Langbein och A. Rückerl, Frankfurt 1980, passim); några få minuter (J. Buszko (red.), *Auschwitz, Nazi Extermination Camp*, Warszawa 1985, utgiven i samarbete med Statliga museet i Auschwitz, ss. 114 och 118); några få till tio minuter (H. G. Adler, H. Langbein, E. Lingens-Reiner (red.), *Auschwitz*, Köln 1984, ss. 66, 80 och 200); omedelbart till tio minuter (Hamburger Institut für Sozialforschung (red.), *Die Auschwitz-Hefte*, v. 1, Weinheim 1987, ss. 261ff och 294), fem till sju minuter (Claude Vaillant-Couturier, vittne vid en av Nürnbergrättegångarna, IMT, VI, s. 216); offren slutade skrika efter två minuter (Charles Sigismund Bendel, vittne vid en av Nürnbergrättegångarna, i H. Langbein, *Menschen in Auschwitz*, Wien 1987, s. 221), åtta till tio minuter (vittnet Filip Müller i H. Langbein, *Der Auschwitz-Prozess*, Frankfurt am Main

1965, s. 463) etc. etc. Alltså måste det mesta av cyanvätet ha frisatts efter att fångarna dött. Döda människor andas som bekant inte och kan följaktligen inte ha upptagit något ytterligare cyanväte. Som redan påpekats måste mycket stora mängder zyklon B föras in i ”gaskammaren”, om dödande mängder cyanväte skall hinna frisättas på några minuter. Det är enkel matematik att konstatera att den mängd cyanväte, som fortsatte att frisättas länge efter att fångarna var döda, skulle ha räckt till att döda många fler. Alltså kan endast en mindre mängd cyanväte ha absorberats av fångarna. Varför skulle dessutom alla de frisatta cyanvätemolekylerna ha gått in i fångarnas andningsvägar? Det är ju bara ett godtyckligt antagande och föga sannolikt. Cyanväte förenar sig synnerligen lätt med vatten, och i underjordiska källrar utan uppvärmning, som ”gaskamrarna” i K II och K III var, måste det ha funnits åtskilligt med fukt på väggarna. Även om det var en liten mängd cyanväte, som vid varje ”gasning” absorberades av rappningen, måste det med tiden ha samlats till fullt påvisbara mängder, liksom skedde i desinficeringskamrarna. Men det finns som sagt inga signifikanta spår av cyanider i väggarna till någon av de föregivna ”gaskamrarna” i Auschwitz. Också på denna punkt motsägs ”gaskammar”-myten av teknisktnaturvetenskapliga fakta och vanligt sunt förnuft.

XVII.
Gasningsproceduren i Krema IV

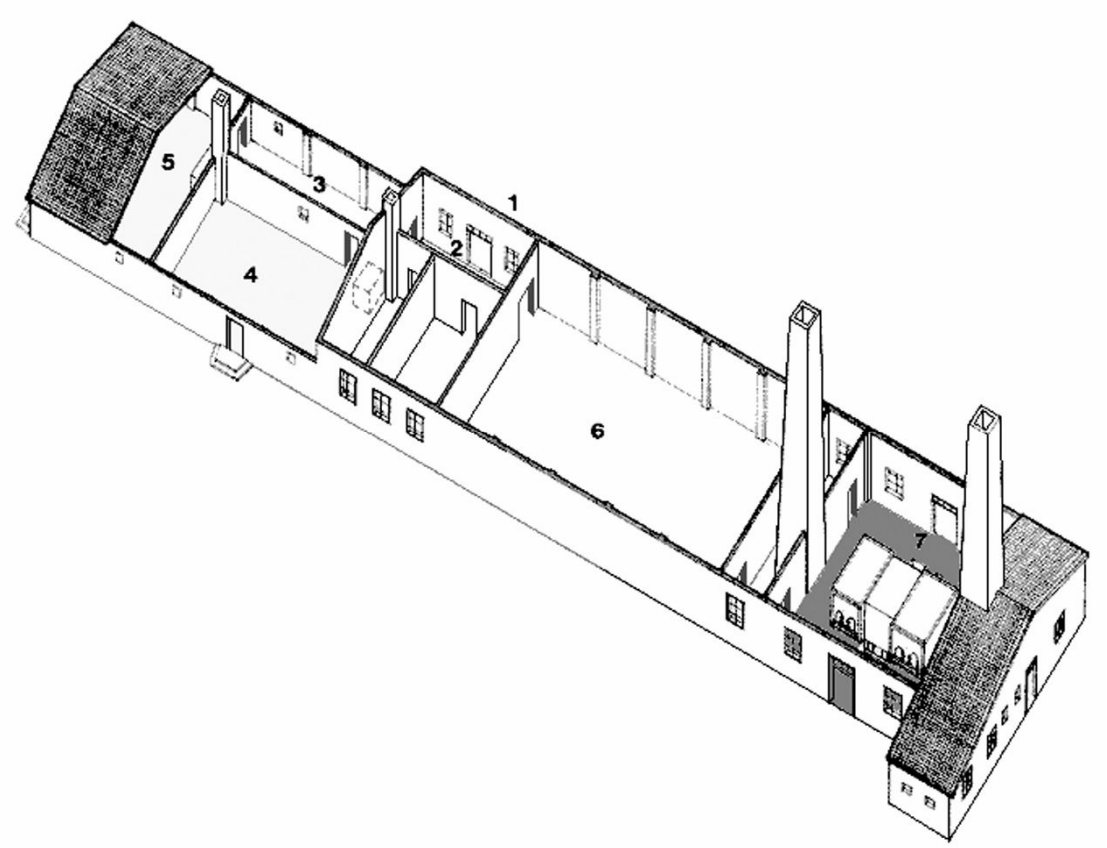

Bilden ovan visar Krema IV i Birkenau. (Allt vad som i det följande sägs om Krema IV gäller också om dess exakta, spegelvända motstycke, Krema V.) Ingången (1) på byggnadens norra sida leder till ett förrum (2) och en korridor (3), varifrån man kommer in i två ”gaskamrar” (4 och 5), vilka är utrustade med kaminer för uppvärmning under vintern. Mellan förrummet och ugnsrummet ligger ett stort likrum (6), som på vintern även användes till avklädningsrum. Mitten av ugnsrummet upptas av två ugnar med vardera fyra mufflar (7). Ugnarna är anslutna till två skorstenar. Detta är en axonometrisk teckning, och den tredimensionella effekten beror på att originalritningens mått och vinklar är exakt återgivna. Teckning av Kate Mullin i boken *Auschwitz: 1270 to the Present* av Debórah Dwork och Robert Jan van Pelt, New York och London 1996.

Låt oss nu pröva trovärdigheten av denna framställning av ”Förintelsen” genom att i tanken följa offrens väg från ingången via förrum, korridor och ”gaskamrar” till ugnsrummet. Det som först slår oss är att de båda ”gaskamrarna” och ugnsrummet är belägna i motsatta ändar av byggnaden. Det verkar föga välplanerat. Myten om ”förintelsen” i ”gaskamrar” förutsätter ju att mycket stora mängder döda kroppar forslades från ”gaskamrarna” till ugnsrummet, släpades eller drogs på handkärror. I vilketdera fallet måste trafiken gått i båda riktningarna: med lik lastade kärror i ena riktningen och tömda kärror eller tomhämta liksläpare tillbaka till ”gaskamrarna”. Den dubbelriktade trafiken måste därför ha passerat flera rum och sammanlagt fem dörrar, varav fyra var endast 1 m breda (den enda dörren mellan förrummet och likrummet är 2,8 m bred). Att dörrarna är så smala är viktigt, eftersom det visar att arkitekten knappast ritat byggnaden med tanke på en dylik trafik med döda kroppar. Men låt oss börja från början.

Fångarna fick först stiga in i förrummet (2), som mätte 4 m x 8 m. Det användes på sommarhalvåret även som avklädningsrum. Det fanns där intet stort utrymme för fångarna att lägga eller hänga undan sina kläder. Med tanke på att detta enda förrum

användes för båda ”gaskamrarna”, hade den enda rationella lösningen varit att fångarna lämnade in sina kläder och skor över en disk till personal som stuvade undan persedlarna i något annat rum, men något dylikt förfarande finns inte angivet i ”förintelse”-litteraturen. Det mesta, om icke allt, av kläder och skor måste ha hamnat på golvet i en enda röra. Eftersom förrummet är så litet, kan endast ett mindre antal fångar ha klätt av sig däri på en och samma gång, varför ytterdörren måste ha stått öppen och släppt igenom grupper av fångar som klädde av sig, medan de tidigare grupperna föstes in i ”gaskamrarna”. Om fångarna hölls lugna med påståendet att de endast skulle få duscha, måste redan den första grupp fångar som föstes in i ”gaskamrarna” insett att de blivit lurade, råkat i panik och bjudit motstånd, varpå paniken och motståndet måste ha spridit sig ut till fångarna i förrummet. Det måste mycket snart ha uppstått ett fullkomligt kaos i de små lokalerna. För att förebygga allt detta måste en byggnad, som från början och uteslutande avsetts för löpandebandsmässigt massmord, ha varit helt annorlunda planerad och med betydligt större rum. Men låt oss nu fortsätta till de påstådda ”gaskamrarna”.

Dessa fanns i byggnadens västra del. Överraskande nog har vardera ”gaskammaren” ytterligare en dörr, som leder rakt ut i det fria. Denna ytterdörr syns på teckningen ifråga om ”gaskammare” 4 men inte ifråga om ”gaskammare” 5, eftersom taket skymmer den. Överraskande är även att vardera ”gaskammaren” har flera små fönster, som vetter utåt; ”gaskammare” 4 har som synes två sådana fönster, och ”gaskammare” 5 har faktiskt tre, varav endast ett syns på ritningen. Detta visar oss återigen att dessa utrymmen inte kan ha planerats med tanke på ”gasningar”, eftersom dörrar och fönster är svaga punkter, som desperata fångar kan forcera, i synnerhet då båda dörrarna går utåt. Fönstren kan knappast ha avsetts att användas av vakterna att kika in genom, eftersom de sitter för högt ovan marken. Deras ändamål verkar därför ha varit att släppa in ljus eller låta dem som befann sig i rummet se ut – vilket bådadera är meningslöst för en ”gaskammare”. I litteraturen om ”Förintelsen” får vi ständigt läsa att ”gaskamrarna” gick att hermetiskt sluta, men detta blir mycket svårare att genomföra, om man sätter in onödiga extra dörrar och fönster. Det finns heller inga tecken på att de möjliga flyktvägar, som extradörrarna och fönstren erbjöd, förstärktes på något sätt, till exempel med järngaller.

Vi antar nu att man trots dessa svårigheter lyckats gasa ihjäl en kontingent fångar. Därnäst skall liken lastas på handdragna kärror, som måste köras genom fem dörrar, varav fyra mycket smala. Samtidigt skall andra handräckningsfångar köra tömda kärror samma vägar men i motsatt riktning. Särskilt bökigt måste det ha varit att köra en fullastad kärra från ”gaskammare” 4 ut i korridoren 3 och därunder göra en skarp högersväng för att få kärran genom den smala dörren in till förrummet 2. En dylik manöver kunde nog knappast göras med en enda sväng, utan mannen med kärran måste ha behövt lirka den fram och tillbaka för att till sist få den i önskad vinkel. Om glöm nu inte att en ström av kärror hela tiden måste ha gått i motsatt riktning! Och hela denna trafik måste dessutom gå genom förrummet, där fångarna fördes in och fick lämna sina kläder och skor på golvet.

Lägg därtill ytterligare två mycket tidsödande och utrymmeskrävande procedurer, som man enligt flera vittnesmål företog med liken före kremeringen: man klippte av dem håret och drog ut alla deras tänder. Läkaren Charles Sigismund Bendel vittnar särskilt om dessa båda procedurer i Krema IV. Detta vittnesmål skall jag senare citera utförligt.

Ineffektiviteten i hela proceduren är oerhörd. Det stämmer mycket dåligt med vad vi lärt oss uppskatta som de berömda tyska egenskaperna – effektivitet och grundlig planering – att tusentals lik skulle behöva forslas genom en sådan lång (67 m) och smal (13 m) byggnad, genom smala korridorer och trånga dörrar.

Nazisterna behövde bara ha gjort planlösningen en smula annorlunda, så hade det kunnat skötas effektivt: avklädningsrummet i direkt anslutning till gaskamrarna, gaskamrarna i direkt anslutning till ugnsrummet. Om Krematorium IV och dess exakta motstycke Krematorium V hade varit de första försöken att bygga ett massgasningscentrum, så hade ett dylikt fuskverk varit begripligt. Men detta var inte Krema I, II eller III, några provisorier, utan tvärt om:

”Krematorierna IV och V var de första byggnader som från början utformades att fungera som mordmaskiner…” (Dwork och van Pelt, anf. arb., s. 321.)

De båda ”gaskamrarna” kallas så helt godtyckligt. Inga sådana benämningar förekommer på bevarade tyska ritningar ifråga om dessa utrymmen. För att fungera som gaskamrar måste de ha varit utrustade med något slags mekanism för införande av zyklon-B-kornen och ventilationsordning för avförande av den giftiga gasen. De båda ”gaskamrarna” hade ingetdera av detta. Hur fördes då zyklon B in i ”gaskamrarna”? Ritningarna visar inga inkastningshål genom taket eller annorledes. Vart leddes den giftiga gasen ut efter avslutad gasning? Så snart ”gaskamrarna” öppnades åt korridoren, måste den giftiga gasen ha strömmat ut i denna och resten av byggnaden och förgiftat alla som befann sig i den och sedan sipprat ut i dess omgivningar. Även antirevisionisten Pressac medgav att avsaknaden av ventilationsanordningar i ”gaskamrarna” måste ha medfört att gasen spred sig i hela den övriga byggnaden, så att allt arbete måste ha avbrutits för flera timmar. (J.-C. Pressac, *Les Crématoires d’Auschwitz. La machinerie du meurtre de masse*, 1993, ss. 67, 89.)

XVIII.
Ytterligare tekniska och naturvetenskapliga orimligheter i vittnesmålen

Vid en av de uppseendeväckande rättegångar, som hölls åren 1963 till 1965 i Frankfurt mot påstådda förövare av massmord i Auschwitz, tillmättes vittnet Richard Böck särskilt hög trovärdighet. Böck var under kriget chaufför vid SS. Han beskrev en ”gasning” bland annat med följande ord:

”En kort tid därefter [d v s efter offrens död] *öppnade fångar dörren, och då kunde man fortfarande se en blå dunst sväva ovanför en jättelik hög av lik.”* (Ur rättegångsprotokollet. Vittnesmål av vittnet Böck. Aktbeteckning 4JS 444/59, blad 6878ff.)

Med denna uppgift visar ”vittnet” Böck att han ingalunda var trovärdig. Det förhåller sig nämligen så att cyanväte är en fullkomligt färglös gas. Det är således ytterst osannolikt att Böck någonsin sett en ”gasning”.

Auschwitz-fången Milton Buki var enligt egen uppgift medlem av specialkommandot från december 1942. Han berättar:

”Två minuter efter att dörren öppnats fick vi order att skaffa undan liken, och vi lastade dem på kärror. Liken var nakna, och några uppvisade blå fläckar.” (Citerat av Jean-Claude Pressac. *Auschwitz. Technique and Operation of the Gas Chambers*, s. 163.)

Också Hilbergs älsklingsvittne, överlevaren Filip Müller, berättar på sidan 186 i sin bok om att liken efter de ”gasade” uppvisade blå fläckar. Müller påstår att han i tre års tid arbetade som medlem av specialkommandot.

Cyanväte dödar levande organismer genom att hindra blodets hemoglobin från att avge syre till cellerna, varigenom dessa dör av syrebrist. När blodet under denna process blir övermättat med syre, medför det att huden antar en ljusröd färg. Någon blåfärgning av huden inträder däremot inte. Eftersom ”gasningarna” sägs ha pågått fram till oktober 1944, måste Milton Buki ha haft nästan två år på sig att komma underfund med hur liken efter blåsyredödade människor ser ut, och Filip Müller måste ha haft tre år på sig för att skaffa sig samma erfarenhet. Men nej, de talar båda om blå fläckar, varmed de tydligt visar att de aldrig sett några ”gasningar” utan är skamlösa lögnare.

Ett vittne till ”Förintelsen” som Pressac särskilt omhuldar, Henryk Tauber, berättar följande:

”I allmänhet brände vi fyra eller fem lik i en muffel, men ofta lade vi fler lik i ugnen (…) *Ett så stort antal lik brändes, utan krematoriechefens vetskap, också då det hade slagits flyglarm; de särskilt stora flammor som slog ur skorstenen skulle väcka piloternas uppmärksamhet.”*

Också David Olère, som påstod sig ha ingått i specialkommandot vid Krema III, framställer i en teckning från 1946 hur flammor slår meterhögt ur krematoriets skorsten (den första av de två bilderna här nedan).

Krema III i Birkenau. Teckning av David Olère.

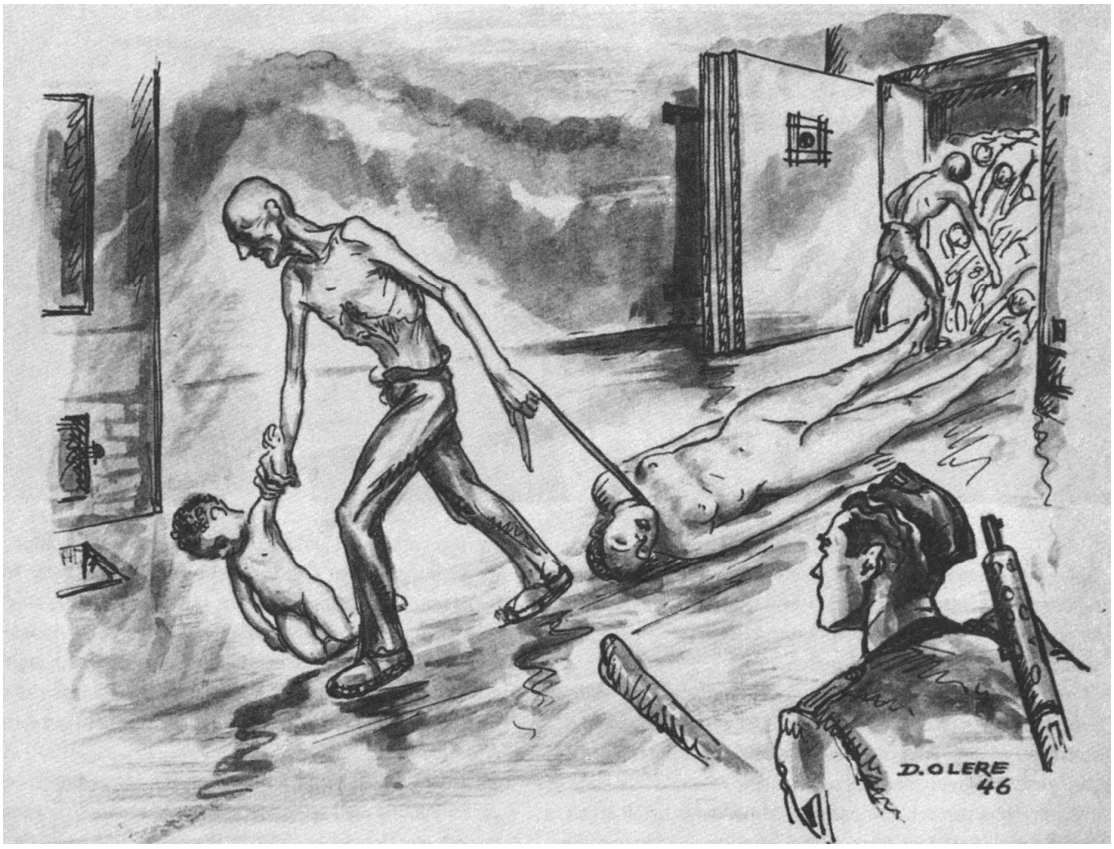

Öppnandet av gaskammaren. Teckning av David Olère.

Jag skall kommentera en annan av David Olères teckningar. Den återges omedelbart härovan, och den intresserade läsaren kan även finna den på sidan 61 i den tidigare omnämnda boken om ”Förintelsen”, som Persson-regeringen gav ut för spridning till alla Sveriges skolbarn. (Boken beställs från förlaget Natur och Kultur, som skickar den kostnadsfritt!) Teckningen uppges visa ”öppnandet av gaskammaren”. Två medlemmar av specialkommandot, bevakade av en SS-man, arbetar med att tömma ”gaskammaren”. Ingen av de tre bär gasmask eller annan skyddsutrustning. Specialkommandots medlemmar har överkroppen bar. Till höger på teckningen ser man ”gaskammaren” med ett berg av lik innanför den vidöppna dörren. I mitten av teckningen ser man hur en medlem av specialkommandot släpar ett kvinnolik och bär ett barnlik på väg till ugnarna, varav en syns längst till vänster på bilden, blott något tiotal meter från ”gaskammaren” och på samma våningsplan. Läsaren påminns om att ugnsrummet i Krema III inte låg på samma plan som ”gaskammaren” utan på våningen ovanför. Vi sluter av detta att Olère sökt teckna av något han aldrig har sett, alltså vare sig ”gasningar” eller ens det inre av Krema III.

I *Evas Geschichte* (Wilhelm Heyne Verlag 1991) berättar Eva Schloss hur hennes mor undslapp ”gaskammaren” genom en underbar ödets skickelse. (Eva Schloss är styvdotter till Otto Frank, Anne Franks far.) Avsnittet slutar med följande ord:

”Denna natt brann krematorieugnarna i timtal, och orangefärgade lågor sköt upp genom skorstenarna mot den nattsvarta himlen.” (Eva Schloss, anf. arb., s. 113)

Liknande står i otaliga ”berättelser av överlevande”. Läsaren påminns om att även ”vittnet” Georges Hénocque, som skrev utförligt om ”gaskammaren” i Buchenwald, hör till denna kategori:

”Jag kastade en sista blick på denna skammens och fasans plats och läste i ljuset av lågorna, som slog upp ur ugnarna till en höjd av åtta till tio meter, de cyniska versrader som stod skrivna på krematoriets vägg…”

Lågor som skjuter upp ur krematorieskorstenarna, gärna flera meter, hör helt enkelt till ”förintelsen”. Om bara någon av dem som ”överlevat förintelsen” äntligen ville fatta att inga lågor skjuter upp genom skorstenen till ett krematorium!

Civilingenjören Walter Lüftl, som varit ordförande i Österrikes Bundesingenieurskammer och kriminalteknisk expert vid otaliga rättegångar, gör följande anmärkning till detta:

”Koks är ett kortflammigt bränsle, så att flamman inte ens når ut ur brännkammaren. Mellan ugnen och skorstenen går dessutom en avgaskanal, först därefter kommer skorstenen. Av kortflammigt, fast bränsle blir det inga flammor som slår in i skorstenen, utan på sin höjd 180 grader heta avgaser. I annat fall skulle skorstenen snart bli förstörd.”

Här följer den rumänsk-judiske läkaren dr Charles Sigismund Bendels beskrivning av gasningsproceduren i Krema IV:

”Omkring klockan 12 ankom den nya transporten, som omfattade c:a 800 till 1000 människor (...) Sedan öppnades dörren, och människorna packades samman i gaskammaren, som gjorde intrycket att taket skulle falla på deras huvuden, så lågt var det (...) Man hörde skrik och rop, och de började slåss med varandra, varvid de bultade på väggarna. Detta pågick i två minuter, och sedan härskade en fullkomlig tystnad. Fem minuter senare öppnades dörrarna, men det var alldeles omöjligt att gå in i kammaren förrän efter ytterligare 20 minuter. Sedan skred specialkommandot till verket. När dörrarna öppnades, föll många av liken ut, då de hade varit så tätt ihoptryckta. De var sammanpressade, och det var nästan omöjligt att skilja dem åt (...) Den som en gång sett en gaskammare, som var fylld med lik till en och en

halv meters höjd, kommer aldrig att kunna glömma det (...) Specialkommandots medlemmar måste slita ut de ännu varma och blödande liken, men innan de kastas i dikena, skall barberaren och tandläkaren utföra sitt arbete med dem, ty barberaren
klipper av dem håret och tandläkaren måste dra ut samtliga tänder på dem (...) Jag kan inte känna igen människor, som tidigare hade mänskliga ansikten. De är som djävlar. En advokat från Saloniki, en elektroingenjör från Budapest – de är inga mänskliga varelser längre, eftersom slag av käppar och gummibatonger haglar på dem under arbetet (...) Efter en och en halv timme är hela arbetet utfört, och en ny transport är expedierad i Krematorium nr 4."

Låt oss sammanfatta orimligheterna i denna beskrivning av en föregiven "gasning". Redan efter sju minuter öppnades dörrarna. På denna korta tid hade icke ens en tiondedel av gasen frisatts ur zyklongranulaten. Gasen skulle därför ha fortsatt att strömma ut i korridoren, där de tydligen cyanvätetåliga specialkommandona och SS-männen vistades.

Efter ytterligare 20 minuter stormade specialkommandots medlemmar in i "gaskammaren". Att de därvid inte bar gasmasker framgår klart av Bendels berättelse. Gasmasken döljer ju fullständigt ansiktet på den som bär den, och då är det omöjligt att se om ett sådant ansikte fortfarande går att igenkänna som mänskligt eller om det är förvridet till en djävuls ansikte.

Trots att de 800 till 1000 judarna hade pressats in i en endast 40 kvadratmeter liten "gaskammare", alltså 20 till 25 personer per kvadratmeter (!), föll de omkull, då de dog inne i kammaren, så att de bildade ett en och en halv meter högt likberg.

Till att klippa håret av de 800 till 1000 liken fanns endast en barberare och till att dra ut tänderna på dem fanns endast en tandläkare. Hela arbetet var över på en och en halv timme. Låt oss räkna på detta med tänderna. Även om det var endast 800 lik och de hade i genomsnitt 28 tänder i behåll, blir det 22 400 tänder för tandläkaren att dra ut på denna tid, det vill säga nära 240 tänder i minuten, 4 i sekunden!

Varför dra ut alla tänderna på de dödade, för resten? Hade det inte räckt med guldtänderna? I sitt vittnesmål svarade Bendel inte direkt på frågan, utan sade att nazisterna tog 17 ton guld från de fyra miljonerna "gasade". Han vidgick emellertid att detta innebar att varje lik, vare sig barn, man eller kvinna, hade i genomsnitt åtminstone 4 g guld i munnen. Så långt detta "trovärdiga vittne"!

XIX.
Hur kom zyklonkornen in i ”gaskamrarna”?

Den som vill upprätthålla myten om massgasningarna medelst zyklon B, måste på ett trovärdigt sätt beskriva hur den dödande gasen fördes in i ”gaskamrarna”. Granskar man vittnenas berättelser, finner man att dessa går isär. Fem olika varianter föreligger, som här nedan skall belysas med motsvarande vittnesuppgifter, samtliga avseende Krema II.

Variant nummer ett: Zyklonet fördes in i ”gaskammaren” genom duschmunstycken. Med denna variant sammanhänger myten om att judarna omedelbart före ”gasningen” invaggades i en falsk säkerhet med det lugnande beskedet att de skulle få duscha och att ”gaskammaren” därför var kamouflerad till duschrum. Men ur duschmunstyckena kom cyanväte i stället för vatten. Om detta berättar bland andra den österrikiska judinnan Jenny Spritzer på sidorna 67 och 68 i sin bok *Ich war Nr. 10291. Als Sekretärin in Auschwitz*. Denna variant är utan tvivel den enfaldigaste. Det framhålls att zyklon B är ett granulat, alltså korn, till storleken ungefär som torra ärter. Dylika korn är naturligtvis omöjliga att befordra genom ett rörsystem. Det frisatta cyanvätet är dessutom lättare än luft och kan alltså inte ”strömma ner” ur duschmunstyckena, som det alltid brukar heta i dylika sagor.

Variant nummer två: Gasen strömmade upp genom hål i golvet. Denna variant härrör från Zofia Kossack, som i sin bok *Du fond de l’abîme, Seigneur* skrev:

”En gäll ringning, och genom öppningar i golvet började gasen genast stiga upp. Från en balkong, där man hade uppsikt över dörrarna, betraktade SS-männen nyfikna de dödsvigdas dödskamp, skräck, kramper. Det var för dessa sadister ett spektakel som de aldrig kunde få nog av... Dödskampen varade 10 till 15 minuter... Kraftiga fläktar drev bort gasen. Iförda gasmasker uppenbarade sig medlemmar avspecialkommandot, öppnade dörrarna som fanns mitt emot ingången och där det fanns en ramp med små vagnar. Laget lastade liken på vagnarna, och det med största brådska. Andra väntade. Och då hände det ofta att de döda åter blev levande. I denna dosering verkade gasen endast bedövande, inte dödande. Ofta hände det sig att offren på vagnarna kvicknade till... Dessa susade ner och tömde sin last direkt i ugnarna.” (Citerat efter R. Faurisson, ”Réponse à Pierre Vidal-Naquet”, *La vieille taupe* 1982, ss. 58–59.)

Nu kan envar, som besöker ruinerna av Krema II med dess föregivna ”gaskammare”, lätt konstatera att det inte finns några hål i betonggolvet och givetvis inte heller rester eller spår av något rörsystem under detta. Zofia Kossacks berättelse strider mot verkligheten på flera andra punkter. För det första låg ugnarna i Krema II på våningen ovanför ”gaskammaren” (egentligen likkällaren), så det var inte möjligt att några vagnar ”susade ner och tömde sin last direkt i ugnarna”. För det andra fanns i byggnaden ingen ”balkong, där man hade uppsikt över dörrarna”. För det tredje händer det aldrig att döda åter blir levande. Zofia Kossack skriver om något hon aldrig sett i verkligheten.

Variant nummer tre får vår gamle bekant Rudolf Vrba stå för. Läsaren torde erinra sig att han skriver:

”SS-mannen på taket fick en order i skarp ton. Han lyfte på det runda locket och lät de små kulorna falla på huvudena under sig. Han visste som alla de andra att hettan från de sammanpressade kropparna skulle medföra att de små kulorna avgav gas inom några minuter. Sedan stängde han genast luckan.”

Nu fanns det vid denna tid inga öppningar, vare sig sådana med eller utan luckor, i taket till likkällaren (”gaskammaren”). De två öppningar, som idag är synliga i det sprängda och nerfallna taket, är mycket klumpigt gjorda och av allt att döma efter att taket sprängdes. Det förhåller sig nämligen så att då en vägg eller ett tak sprängs, uppstår sprickor på svaga

punkter, och sådana är undantagslöst redan befintliga öppningar såsom fönster och takhål. Men i det sprängda taket har sprickorna tagit andra vägar, varigenom de visar att de är äldre än de båda hålen. Dessutom är hålen på tok för stora, så att en smal människa kan ta sig igenom. De är mycket oregelbundna i kanterna, och armeringsjärnen har inte avlägsnats från hålen, alltså inte sågats bort jäms med hålkanterna, utan endast kapats i mitten av hålet och böjts upp bakåt. Över en sådant fuskverk till inkastningshål är det mycket svårt om ens möjligt att få någon lucka att sluta hermetiskt tätt. Och i en sådan anläggning påstår man att 400 000 människor ”gasades”!

Föregivet inkastningshål för zyklon B i taket till likkällare 1 (”gaskammaren”) i Krema II. Man lägger märke till att hålet är mycket oregelbundet till formen och att armeringsjärnen inte har avlägsnats utan endast böjts uppåt och bakåt. Hålet är så stort att en smal människa kan ta sig igenom. Det är knappast möjligt att få någon lucka att sluta tätt om ett sådant hål, vilket är en förutsättning för att rummet inunder skall kunna användas som ”gaskammare”.

Vi kan alltså på mycket goda grunder misstänka att hålen i taket till ”gaskammaren” i Krema II gjordes efter kriget, på uppdrag av Polens kommunistiska regering, för att så möjliggöra legenden om ”förintelsen” i ”gaskamrar”. Ty utan hål ingen holocaust. Vad som ytterligare stärker och underbygger denna misstanke är att vi vet att de polska myndigheterna efter kriget lät göra sådana hål, som föreges vara inkastningshål för Zyklon B, i en annan ”gaskammare” i Auschwitz, nämligen den i Krema I i stamlägret. Och det vet vi säkert, eftersom ledningen för Auschwitzmuseet erkänt detta faktum.

Mera härom längre fram i denna bok.

Variant nummer fyra består oss dr Miklós Nyiszli i sin bok *Jenseits der Menschlichkeit* (ursprungligen publicerad på ungerska under titeln *Orvos voltam Auschwitzban*):

”Behållarens innehåll (...) strös i öppningen, varifrån det når ner i de underjordiska gaskamrarna genom plåtrör. Substansen: Zyklon B. I kontakt med luften utvecklas ur substansen en gas, som genom de flera tusen hålen i stålröret tränger in i det med människor fullstoppade rummet.” (Nyiszli, anf. arb., ss. 32ff.)

Utan hål i taket kunde inte heller denna variant fungera. För övrigt kan man lägga märke till att dr Nyiszli talar om ”gaskamrarna” i plural. Men enligt den numera gällande mytologin fanns det endast en ”gaskammare” i Krema II.

Variant nummer fem härrör från Henryk Tauber, som Pressac citerade:

”Gaskammarens tak vilade på betongpelare, som befann sig i mitten av långsidan. Bredvid var och en av dessa pelare stod fyra andra, två på vardera sidan. Sidorna av dessa pelare, som gick upp genom taket, bestod av ett grovt trådnät. Innanför detta nät fanns ett annat, som bestod av finare tråd, och innanför detta i sin tur ett tredje av mycket fin tråd. Innanför detta tredje och sista trådnät fanns en burk, som man kunde draga upp med en tråd för att hämta upp kornen som gasen hade avgivits från.” (Pressac, anf. arb., ss. 482 ff.)

Med en sådan anordning hade man kunnat hindra att det bland liken hamnade zyklonkorn, som kunnat avge gas i ytterligare två timmar och därmed blivit till fara för personalen. Men hur sinnrik en sådan lösning än var, stupar den på att det saknades hål i taket.

På tal om Henryk Taubers vittnesmål, som Pressac värderade så högt, skall för övrigt nämnas att han också vittnar om att liken i krematorieugnarna brann av sig själva utan bränsletillförsel:

”…när en kremering följde på den andra, brann ugnarna tack vare den glödande aska som uppstod vid likens förbränning. På grund därav släckte man mestadels elden, när man brände feta lik.” (Pressac, samma ställe.)

XX.
Flygfotografiernas vittnesmål

Det finns ett annat slags vittnesmål, som borde kunna säga oss något om ”förintelsen”, nämligen flygfotografier. Alltifrån december 1943 fotograferades Auschwitz rutinmässigt av allierat spaningsflyg. Säkerligen var det lägerkomplexets betydelse för krigsindustrin, som tilldrog sig de allierades intresse. Det som tyder på detta är att bevarade serier av fotografier visar att Monowitz (Auschwitz III), där många industriföretag hade anläggningar, var huvudmålet för flygspaningen. Det förekommer att sådana fotoserier avbryts strax före Birkenau, då detta läger inte ansågs lika intressant. Det finns emellertid några fotografier tagna över Birkenau vid en tid då enligt förintelsemyten särskilt många människor ”gasades” och brändes. Jag vill särskilt nämna ett flygfotografi, som togs av amerikanskt spaningsflyg den 31 maj 1944 (Ref. No. R G 373 Can D 1508, exp. 3055). Detta fotografi är särskilt viktigt av tre grunder: Det är mycket tydligt. Det visar hela lägret Birkenau (Auschwitz II), så att bland allt annat även de fyra krematorierna K II – K V tydligt framträder. Det är taget mitt i det tidsskede då enligt myten de 410 000 ungerska judarna ”gasades” och brändes på 52 dagar, varvid alla krematorierna drevs dygnet runt och man därtill var tvungen att tillgripa bränngropar.

På fotografiet ser man dock ingenting sådant: inga långa köer framför krematorierna, inga brinnande bål, inga rökplymer ur krematoriernas skorstenar, inga väldiga kokshögar eller vedstaplar som måste ha gått åt vid kremeringen av c:a 8000 människor per dag (c:a 240 ton koks per dag, 12 700 ton koks sammanlagt för de 52 dagarna – eller 42 dagarna, om man hellre vill tro Persson-boken). Detta flygfotografi och flera andra av Birkenau offentliggjordes av amerikanska statssäkerhetstjänsten CIA år 1979.

Krema II Krema III Krema IV Krema V

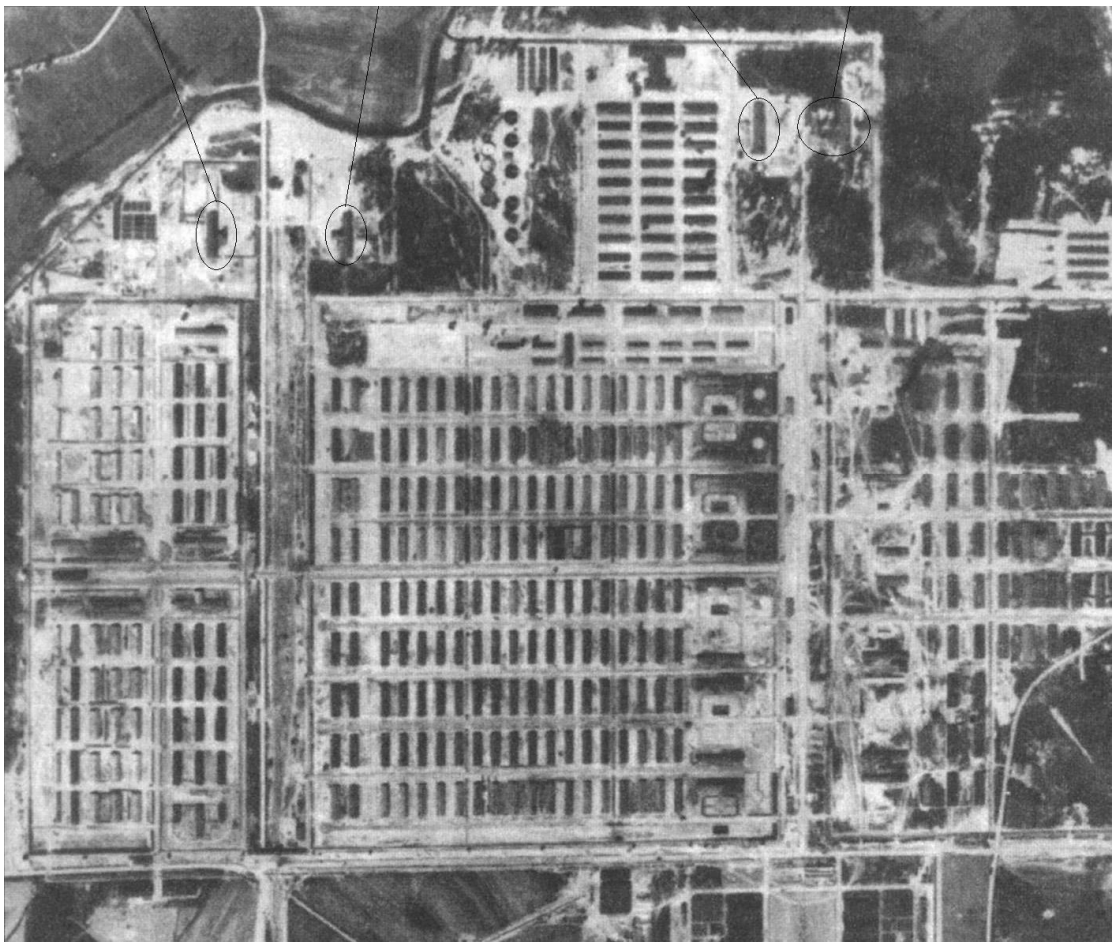

Flygfotografi av koncentrationslägret Auschwitz-Birkenau taget av amerikanskt spaningsflyg den 31 maj 1944, alltså vid den tid då enligt myten 8000–10 000 ungerska judar ”gasades” och brändes i detta läger varje dag och ”gaskamrarna” och krematorierna gick på högvarv dygnet runt, vartill man även behövde anlita bränngropar att kremera liken, eftersom krematorierna inte räckte till. På fotografiet är alla fyra krematorierna fullt synliga, men av den föregivna förintelseverksamheten märks inte det ringaste spår.

XXI.
”Gaskammaren” i stamlägret Auschwitz I

Det är intressant taga del av vad antirevisionisten Jean-Claude Pressac, som finansierades av den sionistiska Beate Klarsfeld Foundation, hade att meddela om Auschwitz I och dess påstådda enda ”gaskammare”. Enligt Pressac finns inga sak- eller dokumentbevis för existensen av någon ”gaskammare” för dödande av människor i stamlägrets krematorium. Däremot finns talrika vittnesmål. (Pressac, *Auschwitz. Technique and Operation of the Gas Chambers*, s. 123). Om dessa vittnesmål sade Pressac att de framför allt kännetecknas av sina talrika motsägelser, tekniska orimligheter och av sin allmänt sett föga trovärdiga karaktär. (Pressac, anf. arb., ss. 126–128, även Pressac, *Les Crématoires d'Auschwitz. La machinerie du meurtre de masse*, 1993, s. 2.) Dessa medgivanden om det mycket svaga bevisläget för ”gaskammaren” i Krema I är intressanta såsom komna från en författare och forskare, som uttryckligen skrev för att söka vederlägga revisionisternas teser.

I sitt sista verk, *Les Crématoires d'Auschwitz. La machinerie du meurtre de masse*, framkastade Pressac att denna ”gaskammare” var i bruk endast från januari till april 1942, och han kallade vittnesuppgifter om en längre användning för ”*överdrifter*” (Pressac, anf. arb., ss. 34f.).

Koncentrationslägret Auschwitz är i dag museum. Krema I existerar än i dag och visas för talrika besökande turister, som intalas att den byggnad, som guiderna leder dem runt i, visas i oförändrat skick från nazitiden. Den tidigare nämnde amerikanske revisionisten David Cole har i sin videofilm dokumenterat hur guiden Elisza påstår detta:

David Cole: *”Denna byggnad…”*
Elisza: *”Krematoriet och gaskammaren.”*
David Cole: *”Men detta är en rekonstruktion?”*
Elisza: *”Det är i ursprungligt skick.”*

Av synnerligt intresse är hålen i taket till den föregivna ”gaskammaren”, eftersom sådana är nödvändiga för inkastning av zyklon B, om lokalen skall kunna fungera som ”gaskammare”. Därför frågade David Cole sin guide:

David Cole: *”Är dessa hål i taket ursprungliga?”*
Elisza: *”De är ursprungliga. Genom den här skorstenen släppte de på zyklon B.”*
David Cole: *”Fanns det någonsin väggar här inne?”*
Elisza: *”Det var bara ett rum.”*
David Cole: *”Det fanns inga väggar här?”*
Elisza: *”Nej.”*

Det som guiden Elisza här säger kan inte vara riktigt, eftersom den bevarade byggnadsritningen visar en annan utformning av byggnaden. Denna ritning, som redovisades av Pressac (*Auschwitz: Technique and Operation of the Gas Chambers*, ss. 151ff.), visar en byggnad, som förutom det dominerande ugnsrummet med sina tre ugnar om två mufflar vardera också ägde tre mindre rum förlagda i rad på byggnadens södra långsida: först två små rum, ungefär 4 m x 4,6 m vardera och därefter ett betydligt längre rum, 17 m x 4,6 m. På ritningen har alla dessa rum sina benämningar; de tre utmed södra långsidan heter i tur ordning: bårrum (Aufb.Raum), tvättrum (Waschraum) och det långsmala rummet likhall (Leichenhalle).

Som Krema I numera ser ut, finns i denna del av byggnaden endast två rum: det gamla bårrummet är kvar, men väggen mellan tvättrummet och likhallen har avlägsnats, så att man åstadkommit ett mycket långsträckt rum, 21,3 m x 4,6 m. Det är detta omgjorda rum, som i dag förevisas som ”gaskammaren” i Krema I och som guiderna påstår vara i ursprungligt

skick. Viktigt att notera är att det på ritningen inte finns någon ingång, som leder direkt in i ”gaskammaren” utifrån. Likhallen har på ritningen endast två dörröppningar, varav den ena leder in i tvättrummet och den andra ut i ugnsrummet. Idag däremot finns det en ingång till ”gaskammaren” utifrån, en ingång från byggnades östra sida, alltså bortre ändan sett från huvudingången till Krema I. Givetvis intalar Auschwitz-museets guider besökarna att det var genom denna som fångarna föstes in i ”gaskammaren” för att gå sin hemska död till mötes.

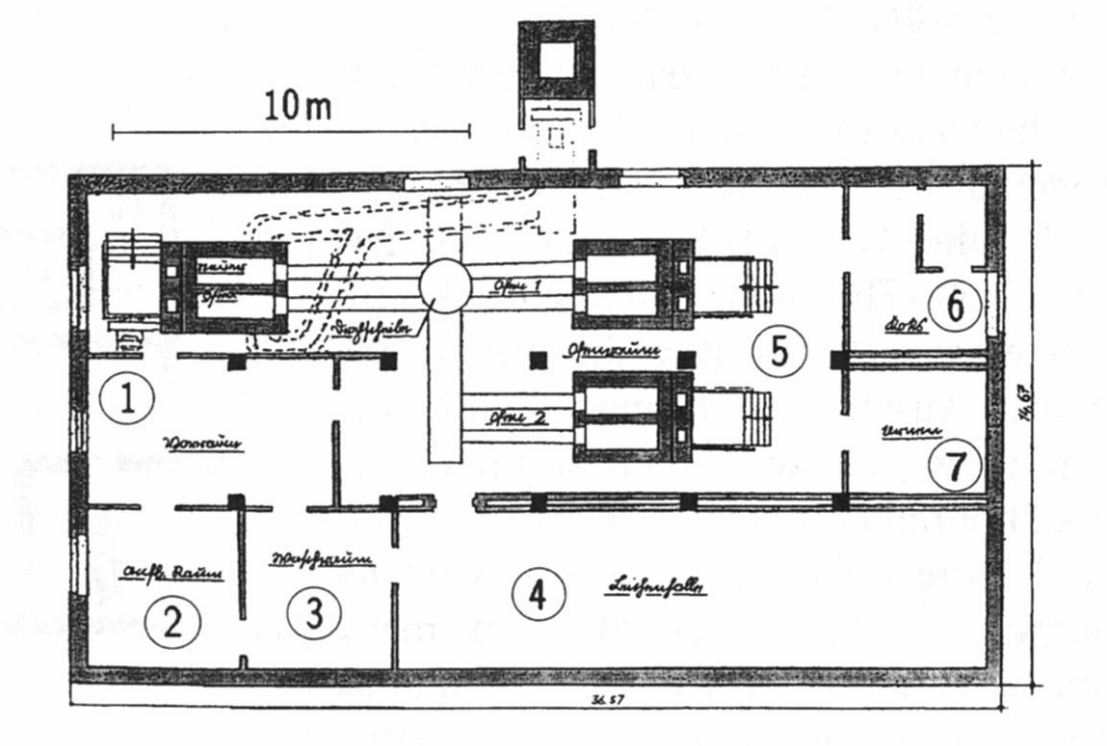

Grundplan över Krema I i Stamlägret Auschwitz i ursprungligt utförande.

1. Förrum. **2.** Bårrum. **3.** Tvättrum. **4.** Likkällare. **5.** Ugnsrum. **6.** Koksrum.
7. Urnrum.

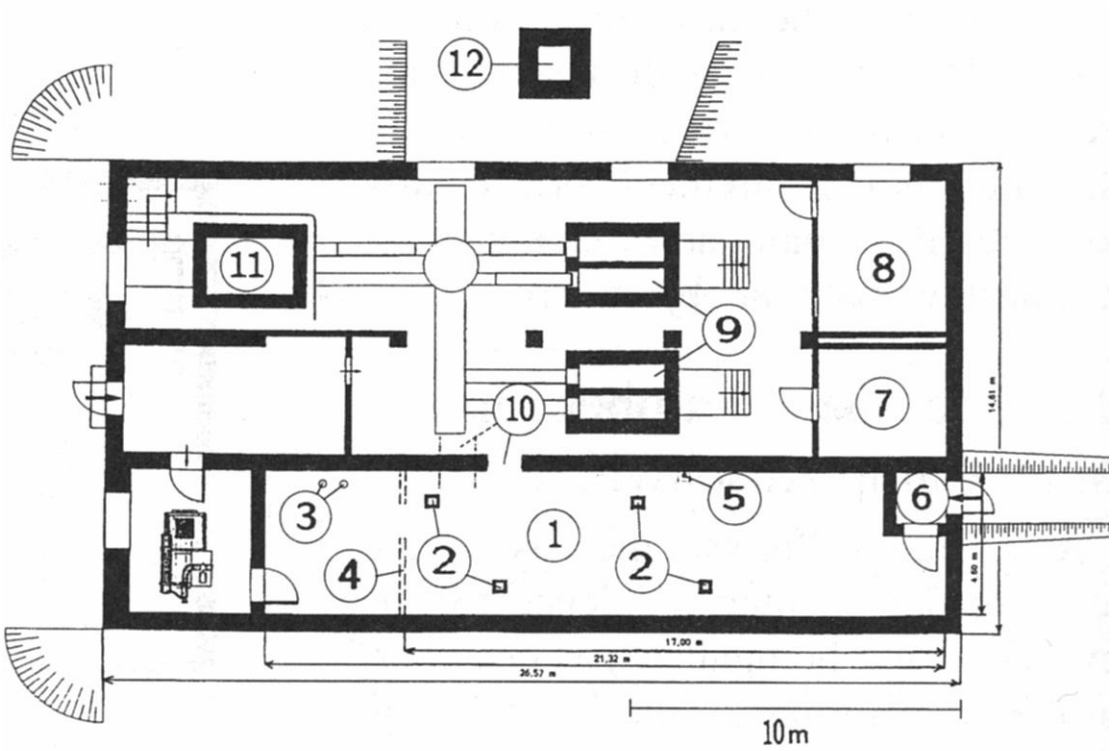

Grundplan över Krema I i Stamlägret Auschwitz efter de förändringar som genomfördes efter kriget.

1. ”Gaskammare”. **2.** Falska inkastningshål för zyklon B. **3.** Vattenledningar. **4.** Förutvarande skiljevägg mellan likkällaren (”gaskammaren”) och tvättrummet. Denna vägg är numera riven. **5.** Ventilationsrör till skyddsrummet. **6.** Gastät luftsluss till skyddsrummet. Kallas i dag falskeligen ”Offrens ingång”. **7.** Urnrum. **8.** Koksrum. **9.** Ej korrekt rekonstruerade ugnar. **10.** Ny ingång till ugnsrummet. De streckade linjerna anger ingångens ursprungliga läge. **11.** Ruiner av en gammal ugn. **12.** Falsk skorsten utan förbindelse med krematoriebyggnaden.

Det är mycket intressant att följa David Coles vidare diskussioner med ledande personal vid Auschwitzmuseet som de framgår av videofilmen. Cole får tillfälle att ställa en fråga till guidernas chef, som medger att hålen i ”gaskammaren” för inkastning av zyklon B inte är ursprungliga utan ”rekonstruktioner” som gjordes efter krigets slut.

Därefter vänder sig David Cole direkt till Auschwitzmuseets chef, dr Franciszek Piper. Denne vill först inte låta sig videofilmas, men sedan Cole förklarat för honom att han redan hade filmat guiden, när hon lämnade uppenbart felaktiga uppgifter och att det därför är nödvändigt att filma dr Piper, när han klarlägger hur det egentligen förhåller sig med Krema I, går han med på att filmas:

Franciszek Piper: *”Den första och äldsta gaskammare som fanns i Auschwitz I drevs från hösten 1941 till december 1942, ungefär ett år. Krematoriet bredvidgaskammaren användes fram till mitten av 1943. I juli 1943 stängdes krematoriet och liken från Auschwitz I transporterades till Birkenau. År 1944, då de allierade bombade Auschwitz, användes gaskammare I och krematorium I som skyddsrum mot flyganfall. Då byggdes fler väggar och en ny ingång på östra sidan i den tidigare gaskammaren. Hålen i taken där zyklon B hade släppts in stängdes igen. Då lägret befriades i slutet av andra världskriget, såg gaskammaren ut som ett flyganfallsskydd. För att återställa gaskammaren enligt tidigare bilder tagna från luften togs de inre väggarna från 1944 bort och hålen i taket öppnades igen. Nu liknar gaskammaren den som fanns mellan 1941 och 1942. Men inte alla detaljer återställdes. Det fanns till exempel inga gastäta dörrar, men däremot en extra ingång från östra sidan.”*

David Cole: *”Gjordes hålen i taket enligt det ursprungliga utseendet?”*
Franciszek Piper: *”Ja, de byggdes på samma plats som de befunnit sig på. Vi hittade spår efter dem i taket.”*

Enligt dr Piper, som naturligtvis företräder den officiella myten om ”Förintelsen” i Auschwitz, var det ifrågavarande rummet i Krema I ursprungligen en ”gaskammare” som sedan gjordes om till ett skyddsrum, som efter kriget åter gjordes om till ”gaskammare”. Enligt revisionisterna var rummet från början ett rum till förvaring av lik före kremeringen och gjordes sedan om till ett skyddsrum. Skyddsrummet försågs med en egen ingång i form av en gastät sluss med två dörrar, en anordning som också i dag finns i otaliga svenska skyddsrum. I dag förevisar guiderna vidAuschwitzmuseet denna sluss såsom ingången till ”gaskammaren”, den väg de till döden invigda gick sina sista steg. Men det är enligt museichefen själv en lögn, liksom det är en lögn att ”gaskammaren” i dag förevisas i ursprungligt skick.

Hur är det då med inkastningshålen i taket? Att de inte är ursprungliga har vi dr Pipers ord på. De är ”rekonstruerade” hål. Men om detta är riktigt, borde dessa ”rekonstruerade” hål vara gjorda på samma ställen som de ursprungliga. Låt oss undersöka om detta kan vara riktigt. De fyra ”rekonstruerade” hål besökaren i dag ser i taket är placerade något så när symmetriskt, på i stort sett jämna avstånd från varandra och från väggarna, såsom de borde vara för att det zyklon B som kastades in genom dem skulle bli jämnt fördelat i ”gaskammaren”. Men läsaren torde erinra sig att dagens ”gaskammare” i Krema I inte motsvarar originalritningens likhall utan åstadkommits genom att likhallen sammanslagits med tvättrummet och därmed förlängts med 4,3 m. Rester av de avlägsnade mellanväggarna går också att skönja i dagens ”gaskammare”. De ”rekonstruerade” hålen uppvisar en symmetri i överensstämmelse med dagens förlängda rum men inte med den ursprungliga likhallen. Om sådana hål hade funnits på samma ställen i det ursprungliga rummet, hade de varit onaturligt förskjutna mot rummets västra halva, så att två av hålen hade varit c:a 1 m respektive 3 m ifrån väggen till tvättrummet och de två andra hade varit ungefär mitt i taket, medan den östra halvan hade alldeles saknat hål i taket. Med andra ord är hålen knappast ”rekonstruerade” efter några ursprungliga hål, ty då borde de vara förskjutna 4–5 m mot rummets andra (östra) kortsida. Enligt dr Piper sattes extra väggar in i den före detta ”gaskammaren” 1944 i samband med att rummet byggdes om till flyganfallsskydd, och det är dessa väggar man sedan rev efter kriget, när man skulle rekonstruera ”gaskammaren”.

Men det är detsamma som att säga att denna del av Krema I har gått igenom fyra faser från sitt ursprungliga tillstånd, såsom detta framgår av de ursprungliga ritningarna: 1) ursprungliga tre rum i svit: bårrum, tvättrum och likhall; 2) ”gaskammaren” skapas genom att väggen mellan tvättrummet och likhallen rivs; 3) den rivna mellanväggen byggs upp igen, så att tvättrummet återuppstår och likhallen, vilken därvid göres om till skyddsrum; 4) efter kriget rivs återigen väggen mellan tvättrummet och skyddsrummet så att den ”ursprungliga gaskammaren” återuppstår. Men denna ”ursprungliga gaskammare” var nu inte så ursprunglig, åtminstone inte om man skall tro byggnadsritningarna.

Läsaren torde inse att de som förfäktar den officiella versionen om ”förintelsen” är i ett mycket svårare bevisläge än revisionisterna. Auschwitzmuseets vicedirektör Krystyna Oleksy sade till den förbluffade franske historikern Eric Conan att det var ”för komplicerat” att till besökarna säga sanningen om det rum i Krema I som betecknas som ”gaskammaren” (tidningen *L’Express*, den 19-25 januari 1995, s. 68). Nej, Krystyna, det är vanligen inte sanningen, som är komplicerad, och det är den inte heller i fråga om Auschwitz. Komplicerat har det blivit därför att man ansträngt sig att ljuga in en ”gaskammare” i en byggnad som aldrig rymt någon dylik.

XXII.
Vad visste den polska motståndsrörelsen om ”gasningarna” i Auschwitz?

I september 1939 anfölls Polen av både Tyska riket och Sovjetunionen. På några få veckor var den polska krigsmakten krossad. Landet delades på mitten av de båda stormakterna, som ockuperade var sin halva. Därmed var dock inte det polska folkets kampvilja krossad. En motståndsrörelse uppstod och leddes av den polska exilregeringen i London. Denna rörelse var mycket aktiv och välorganiserad. Den verkade överallt på det som före 1 september 1939 varit polskt territorium. Den hade en skuggregering, *delegatura*, underjordiska myndigheter såsom skolväsen och rättsväsen och en egen krigsmakt, *armia krajowa* (hemarmén). Den hade ett väldigt, finmaskigt nät av agenter, som iakttog allt av intresse som de båda ockupationsmakterna företog sig och rapporterade det till *delegatura* och exilregeringen. Naturligtvis fick den underrättelser också inifrån koncentrationslägren i Auschwitz. Om det försiggick någon ”förintelse i gaskamrar” i Auschwitz, så måste den ha varit väl känd av de underjordiska polska myndigheterna, som också hade en informationstjänstavdelning (*wydział służby informacyjnej*). Delegaturas arkiv finns numera i statsarkiven i Warszawa.

År 1968 utkom på polska ett arbete med titeln ”Koncentrationslägret Auschwitz i ljuset av dokument från republiken Polens regerings delegatur i hemlandet” (*Obóz koncentracyjny Oświęcim w świetle akt delegatury rządu RP na kraj*). Boken är en officiell publikation av Auschwitzmuseet och återger krigstida dokument ”i överensstämmelse med de bevarade originalen utan utelämnanden och förändringar”, och med endast stavfel och liknande korrigerade.

Den spanske historikern och revisionisten Enrique Aynat har ingående undersökt dessa dokument och andra från motståndsrörelsen härrörande dokument, som offentliggjorts i andra officiella publikationer. Han har utförligt redovisat sina rön: *Los informes de la resistencia polaca sobre las cámeras de gas de Auschwitz (1941–1944)*, ingående i hans bok *Estudios sobre el ”Holocausto”* (Valencia 1994). Det som närmast följer är en sammanfattning av Aynats uppgifter.

Som titeln på hans skrift anger, har Aynat särskilt intresserat sig för de rapporter som motståndsrörelsen skrev om ”gaskamrarna” i Auschwitz. Han inleder med att konstatera det märkliga i att såväl författarna av som sagesmännen för dessa rapporter samtliga förblivit anonyma. Att de var namnlösa vid avfattandet, under krig och motståndskamp, är givetvis fullständigt naturligt. Men att det alltjämt 23 år efter kriget inte gick att fastställa någon enda identitet ter sig underligt och måste menligt inverka på trovärdigheten. Beträffande sagesmännen kallas dokumenten endast ”*brev*” eller *”rapporter från fångar”*, *”ett i lägret Auschwitz skrivet brev”* och dylikt. Det finns rent av en *”översättning av rapporter från en SS-funktionär i kommendanturen för lägret Auschwitz*”, en funktionär ”*som arbetar för oss”*, utan att någon efteråt kunnat eller velat identifiera mannen, om det nu inte är en fiktiv person.

När man läser rapporterna, står det klart att de inhämtade underrättelserna kommer ur andra hand. Rapportörerna har *”hört”* det de meddelar eller *”fått underrättelserna av människor som befriats ur koncentrationslägret”*. De flesta av de rapporter, som nämner något om *”gasningar”*, gör det så summariskt att de är ointressanta. Endast 32 av dokumenten rörande Auschwitz nämner alls något konkret om ”gaskamrarna”. Aynat återger dem alla i sin bok.

Vad säger då dessa 32 dokument? För det första är det uppenbart att det inte rör sig om 32 av varandra oberoende källor. Till exempel finns tre rapporter om den föregivet första ”gasningen” i Auschwitz, den av c:a 600 sovjetiska krigsfångar i september 1941. Ett noggrant studium med jämförelse av likheter i de enskilda formuleringarna ger vid handen att det rör sig om endast en rapport i tre utstofferingar. I andra fall är fyra respektive fem dokument lik-

artade till innehåll och formuleringar. Det är ytterst osannolikt att fem av varandra oberoende vittnen beskriver en och samma händelse i närmast samma ordalag.

Rapporterna kännetecknas i många fall av melodramatiska skräckeffekter. Så heter det att tyskarna planerar att mörda 1 200 000 ungerska judar, att dagsrekordet för ”gasningar” ligger på 30 000, att det i bränngroparna rasar en *”evig eld*” så att *”man inte ser något annat än lågor”*, att ett manskap av *”specialister*” sticker in händerna i de kvinnliga likens slidor för att söka undangömda värdeföremål och att endast så skändade lik blir kremerade. Deltagandet i dylika hemskheter driver SS-männen *”ibland till nervsammanbrott”* så att de *”vandrar in i krematoriet tillsammans med judarna”*. Här ett längre exempel på dylika konstgrepp, som hör hemma mer i romanens än i den sakliga rapportens genre:

”De scener som utspelas låter sig omöjligt beskrivas… Det är hemskt att tänka på det, hemskt att se, när det på landsvägen rullar lastbilar, som far med 4000 barn under 10 år (barn från gettot Theresienstadt i Böhmen) in i döden. Några grät och ropade: mamma! Men andra log åt de förbigående och vinkade med de små händerna. En kvart senare var ingen av dem längre vid liv, och de av gas bedövade små kropparna brann i fasanfulla ugnar. Och återigen, vem skulle anse sådana scener för möjliga? Men jag garanterar och försäkrar att det faktiskt var så, och jag anropar de levande och de döda till vittnen. Av gas bedövade… ja, ty gasen är dyr, och ’specialkommandot’, som betjänar dödskamrarna, använder det sparsamt. Den använda dosen dödar de svagare, men söver de starkare endast för några ögonblick. De senare kommer i krematorievagnarna åter till medvetande och störtar levande i det dånande, brinnande gapet.” (Dokument nr 28, daterat den 24 maj 1944)

Om förmågan att litterärt smycka framställningen inte lämnar något övrigt att önska, är det däremot betydligt sämre beställt med exaktheten och förmågan att lämna konkret eller ens realistisk information. Vill vi veta hur ”gaskamrarna” såg ut, finner vi i rapporterna endast mycket vaga och motsägelsefulla uppgifter. Det heter till exempel att de var inredda som *”duschar, ur vilka det tyvärr strömmade gas i stället för vatten*”

och att de rymde 1200 människor åt gången (Dokument nr 7, daterat den 29 augusti 1942). Ett annat dokument (nr 8) säger däremot att ”gaskamrarna” låg i byggnader *”utan fönster, med en dubbel, med skruvar förslutbar dörr”* och var utrustade *”med anordningar för införandet av gasen liksom för ventilation”* och rymde 700 personer. Dokument nr 27 talar i stället om att gaskamrarna var *”jättelika hallar”* som kunde rymma 1500 människor åt gången och var utrustade med *”små fönster”*, genom vilka giftet inkastades.

På frågan hur många ”gaskamrarna” var svarar dokument nr 7 och 30 två, nr 8 fem, nr 27 sju och dokument nr 11 ”några”. Undrar vi var ”gaskamrarna” var belägna, får vi svar endast i en rapport, dokument nr 11: *”Det finns två förgiftningsställen: i lägerkrematoriet (med en kapacitet på 400 människor) liksom i Brzezinka, där man till detta ändamål i skogen inrett några små hus med betydligt större kapacitet.”*

Av Auschwitz med omgivning ritade motståndsrörelsens rapportörer två kartskisser som bevarats. På den ena, som är odaterad, har ”gaskamrarna” *”förlagts i en stor skog, skogen Brzezinka”*, intill lägret Birkenau, som felaktigt kallats *”Rajsko”* (på polska rätteligen Brzezinka). Den andra kartan föreställer lägret Birkenau. Inte heller denna karta är daterad, men man kan sluta sig till att den måste vara ritad i senare delen av år 1944. Skissen ger mycket noggranna besked om till exempel var tvättrummen och köken i kvinnolägret fanns placerade men lämnar inga som helst uppgifter om ”gaskamrarna”.

Av överväldigande betydelse är faktum att de uppgifter, som den polska motståndsrörelsens rapporter lämnar om ”gaskamrarna” och förintelseprocessen, icke på en enda punkt stämmer överens med den version av ”Förintelsen” som efter kriget blivit den vedertagna. Väl att märka handlar det inte om obetydliga avvikelser eller nyansskillnader, som kan förklaras med sådana fel som vittnen vanligen gör. Det misstämmer kapitalt med vad vi numera får ”veta” i historieböckerna, teve-”dokumentärerna” och Persson-regimens propagandaskrifter för

skolorna. Dessa tidiga dokument är därför lika intressanta för dem som vill genomskåda förintelsebluffen som de är besvärande för dem som vill vidmakthålla den. Här följer endast några exempel på de ohjälpliga fadäserna.

Motståndsrörelsen: Gaskamrarna var inredda som duschrum, men ur duscharna strömmade det tyvärr gas i stället för vatten. (Dokument nr 7)
Den nu gällande versionen: I ”gaskamrarna” i Auschwitz användes uteslutande Zyklon B, ett granulat på burk, vilket ströddes ut på golvet, varpå gasen frisattes ur kornen. Gasen stod inte under tryck och kunde alltså inte befordras genom något rörsystem.

Motståndsrörelsen: Sedan gasen införts i kammaren *”inträdde döden genom kvävning, ty det blöder genom näsan och munnen”*. (Dokument nr 7)
Den nu gällande versionen: Cyanväteförgiftning framkallar inga blödningar. Döden inträder genom att syret hindras att nå kroppens celler.

Motståndsrörelsen: En rapport daterad den 29 augusti 1942 uppger att de ”gasades” lik brändes i det fria. (Dokument nr 7)
Den nu gällande versionen: Likbränning i det fria började först i slutet av september 1942.

Motståndsrörelsen: *”Man beslöt att i Brzezinka, 7 km från lägret, uppföra 5 nya kamrar. Bygget avslutades i april 1942.” Senare heter det att de nya ”gaskamrarna” var inrymda i ”fem byggnader”*. (Dokument nr 8)
Den nu gällande versionen: I april 1942 skall i Birkenau ha funnits endast en byggnad med en ”gaskammare”, nämligen ett för ändamålet ombyggt bondgårdshus, som kallades Bunker 1 och som togs i bruk den 20 mars 1942. Senare, den 30 juni 1942, skall man ha tagit i bruk ett ytterligare sådant hus, ”Bunker 2”.

Motståndsrörelsen: De förut nämnda gaskamrarna ägde *”inrättningar för införande av gasen och för ventilation”*. (Dokument nr 8)
Den nu gällande versionen: Enligt de memorarer, som den förste kommendanten i Auschwitz, Rudolf Höss, skrev i fängelset i Kraków, skall det i denna då enda existerande ”gaskammare” i Birkenau inte ha funnits några inrättningar för införandet av gasen eller för ventilation. Gasen skall ha kastats in genom *”särskilda luckor”*.

Motståndsrörelsen: Efter massmorden i ”gaskamrarna” i Birkenau kastades liken ut *”genom en öppning och brändes på bål”*. Sammanhanget ger vid handen att detta skall ha skett i september 1942. (Dokument nr 24)
Den nu gällande versionen: Det nämns inget om någon sådan öppning. I de ”gaskamrar”, som påstås vid denna tid ha funnits i Birkenau, skall liken ha släpats ut genom dörrarna och lastats på små vagnar, som rullade på en smalspårig järnväg till bränngroparna.

Motståndsrörelsen: Offren fick gå in i *”jättelika hallar”*, där ”*desinficeringen”* ägde rum. *”Det fanns sju sådana hallar, som rymde 1500 personer var. Efter att man fyllt hallarna med människor, pumpade man ur luften, varpå man kastade in desinficeringsmedlet kreuzolit genom några små fönster. Tre till fem minuter senare var alla offren döda. I närheten fanns sju ugnar för likbränningen. Varje ugn hade sju öppningar för införandet av liken. Förbränningsprocessen tog endast ett par sekunder.”* (Dokument nr 27)
Den nu gällande versionen: Förintelseprocessen i ”gaskamrarna” i Birkenau beskrivs numera totalt annorlunda. Det fanns inga sju hallar och inga sju ugnar med vardera sju öppningar. Någon tompumpning av ”gaskamrarna” skall man inte ha ägnat sig åt, och inte heller använde man kreuzolit att döda fångarna med. Sagan om tompumpningarna dyker upp också

ifråga om genomgångslägret Treblinka (se avdelningen härom i denna bok!). Sekundsnabba kremeringar vågar inte ens de djärvaste av dagens förintelsemytologer hävda.

Motståndsrörelsen: Vid den tid, då de ungerska judarna förintades – från maj till juli 1944 –, var *”båda gaskamrarna”* oavbrutet i drift. (Dokument nr 30)
Den nu gällande versionen: Under den angivna tiden skall åtminstone åtta ”gaskamrar” ha varit i drift.

Motståndsrörelsen: *”Mellan morden (i gaskamrarna) på varje grupp av offer förekommer bara en paus. Denna är nödvändig för att man skall kunna bära ut liken och kasta dem i ett rum, som ligger på andra sidan om kammaren och som de dödsvigda inte ser.”* (Dokument nr 30)
Den nu gällande versionen: Något sådant för offren osynligt rum fanns inte. I Krema II och III var det enda rummet bredvid den föregivna gaskammaren ett litet förrum, som offren måste gå igenom. I Krema IV och V var de enda angränsande rummen ett föregivet avklädningsrum, som offren naturligtvis måste få gå in i, och ett litet ugnsrum.

Motståndsrörelsen: De ungerska judarnas lik brändes i krematorierna, på bål i det fria och i ett tegelbruk. (Dokument nr 30 och 31)
Den nu gällande versionen: Av detta tegelbruk finns inga spår vare sig i litteraturen eller i verkligheten.

Motståndsrörelsen: I början av oktober 1941 skickades 850 sovjetiska krigsfångar till Auschwitz för ”gasning”. (Dokument nr 1)
Den nu gällande versionen: Det finns inga uppgifter om någon sådan händelse, vare sig ankomsten av sovjetiska krigsfångar i oktober 1941 eller deras ”gasning”.

Motståndsrörelsen: Någon gång mellan den 1 och den 15 december 1941 ”gasades” 500 sovjetiska krigsfångar i en betongbunker. (Dokument nr 4)
Den nu gällande versionen: Inga uppgifter finns om någon dylik händelse.

Motståndsrörelsen: Den första ”gasningen” skedde i juni 1941, då 1700 obotligt sjuka mördades. (Dokument nr 8)
Den nu gällande versionen: Den första ”försöksgasningen” skall ha genomförts i slutet av augusti 1941. Det skall då ha handlat om sovjetiska krigsfångar.

Motståndsrörelsen: I Auschwitz använde man vid ”massgasningarna” stridsgas (dokument nr 1 och 4), respektive kreuzolit (dokument nr 27) eller blåsyra (*kwas pruski*, dokument nr 31).
Den nu gällande versionen: Det enda medel man numera talar om är Zyklon B. Typiskt nog nämns inte detta en enda gång i motståndsrörelsens dokument.

Motståndsrörelsen vet berätta om åtskilliga massmordsmetoder, som numera fallit i total glömska. De omnämns aldrig i den nutida ”vetenskapliga” förintelselitteraturen, nämligen : 1) *Pneumatisk hammare* (kallas omväxlande *”Hammerluft”* och *”Lufthammer”*). Det finns två olika beskrivningar av arbetssättet. Enligt den ena ledde man offret till avrättningsplatsen, där man satte ett luftgevär mot hans bakhuvud. När skottet sedan gick, träffade hammaren nedre delen av skallen, så att den komprimerade luften krossade hela hjärnan. (Dokument nr 12) Enligt den andra beskrivningen handlade det om en pneumatisk hammare, som var installerad i en särskild kammare. Hammaren susade ner från taket, och offret dog medelst en särskild inrättning genom lufttrycket. (Dokument nr 19) 2) *Elektriska kamrar och elektriskt bad*. De elektriska kamrarna hade väggar av metall. Man ledde in fångarna och kopplade på stark-

ström. (Dokument nr 19) En annan källa (dokument nr 9) förtäljer dock att man mördade fångar också i ett elektriskt bad, som fanns i de elektriska kamrarna. 3) *Halshuggnin*g. (Dokument nr 21) 4) *Gasning i det fria*, hur denna nu tänktes gå till. (Dokument nr 22)

Den ovillkorliga slutsatsen blir att motståndsrörelsens rapporter rörande ”förintelsen i gaskamrarna” i Auschwitz inte byggde på trovärdiga sagesmäns uppgifter utan pårena fabrikationer. Om vi utgår ifrån att ”förintelsen i Auschwitz” ägde rum – nämligen att det under gott och väl två års tid dagligen mördades massor av människor i ”gaskamrar” i Birkenau – är det synnerligen anmärkningsvärt att det som närmast var en officiell, ehuru underjordisk polsk statlig underrättelsetjänst inte förmådde på en enda väsentlig punkt korrekt och konkret uppfatta vad det var för oerhörda brott den tyska ockupationsmakten förövade mot polska medborgare. Motståndsrörelsen hade säkerligen miljoner skarpa och tjänstvilliga ögon till sitt förfogande, och icke så få polacker hamnade i Auschwitz på kortvarigare straff för allehanda förseelser, varefter de frigavs. Likväl finns icke en enda uppgift i motståndsrörelsens rapporter till sin skuggregering om det som nu är de två bärande pelarna i myten om ”förintelsen i gaskamrarna” i Auschwitz-Birkenau, nämligen att ”gaskamrarna” i Birkenau var inrymda i Krema II, III, IV och V och att det uteslutande använda mordmedlet var Zyklon B. I stället talar motståndsrörelsens rapporter om ”gaskamrar” på andra ställen och om andra mordmedel.

En kritiskt tänkande människa måste komma till slutsatsen att myten om ”gasningarna” torde ha uppstått endast som ett rykte utan att det nödvändigtvis låg någon annan verklighet bakom än den i för sig befogade skräcken för gasvapnet, som ju många då levande män själva fått känning av i första världskrigets skyttegravar. Därtill kom det hat som de flesta polacker måste ha känt mot den tyska ockupationsmakten och som förmådde somliga av dem att villigt sprida illasinnade rykten om sina ovälkomna herrar. Ju hemskare och kusligare, desto bättre, kunde ha varit dessa ryktesspridares motto. Och vilken död var hemskare än gasdöden, vilket vapen kusligare än gasen, det tidiga 1900-talets enda massförintelsevapen? Så uppstod myten om ”förintelsen i gaskamrarna”, 1900-talets mest ödesdigra krigspropaganda.

XXIII.
Hur Auschwitz-myten uppstod

Förintelsetroende historiker brukar hävda att det, trots vittnesmålens alla inbördes avvikelser och många föga trovärdiga enskildheter, likväl finns en ”kärna av sanning”. Visst har vittnen gjort sig skyldiga till överdrifter om antalet offer, men ”förintelsen” har likväl ägt rum. ”Gaskamrarna” är ett faktum! Att påstå annat vore att beskylla ”otaliga vittnen” för lögn.

Dessa historiker borde betänka att man med samma logik måste hålla fast vid tron på häxor. I flera hundra år trodde hela det katolska och protestantiska Europa, de mest bildade och lärda inräknade, att det fanns häxor, som varje natt red på sina kvastar genom luften till Blåkulla, där de parade sig med Den Onde. Att det så gick till var ju ett bevisat faktum, som man erhållit genom vittnesmål och bekännelser som avlagts vid domstolar. Naturligtvis är det en överdrift att säga att luften ovanför våra huvuden skulle krylla av häxor på sina kvastar, men en kärna av sanning måste ju de otaliga vittnesmålen och bekännelserna ändå ha innehållit! Kanhända var det inte så många häxor och kanhända nådde de inte så högt eller långt på sina flygturer! Blåkulla tur och retur med två mellanlandningar.

”Kärnan av sanning” i myten om ”förintelsen” är att Europas judar utsattes för förföljelse, fördrevs från sina hem, berövades sin egendom, trängdes samman i getton och koncentrationsläger, insattes i slavarbete under delvis omänskliga förhållanden och att många av dem därvid omkom i epidemier, svält och andra umbäranden. Detta är illa nog, och det finns ingen anledning att överdriva dödstalen sex till tolv gånger och därtill sprida myten om massmord i ”gaskamrar”.

Låt oss jämföra med en annan historisk myt, sagan om Vilhelm Tell. Många människor, kanske de flesta, tror att denne schweiziske frihetshjälte har funnits i verkligheten. I varje fall gör ingen historiker det. De hänvisar till att det inte finns några uppgifter om en sådan individ vid den tid han påstås ha levat, på 1200-talet, utan att sagan börjar ta form först omkring 200 år senare. Det är det vanliga med historiska myter att det riktigt tidsnära materialet (det vill säga dokument och vittnesmål från just den tid och plats som myten hänför sig till) är mycket sparsamt eller helt obefintligt eller också starkt avviker från det som senare blir den vedertagna mytens innehåll.

Verkliga historiska händelser däremot kännetecknas av det omvända förhållandet: de tidsnära dokumenten är de trovärdigaste.

Myten om ”förintelsen” i ”gaskamrarna” i Auschwitz utgör icke något undantag från denna allmänna regel för mytbildning. Läsaren påminns om att vi inte har några tidsnära dokument om ”förintelsen” i Auschwitz.

I det närmast föregående kapitlet redogjorde jag för de historier som den polska motståndsrörelsen berättade om gräsligheterna i Auschwitz alltifrån år 1941: man mördade folk i massor med t.ex. en pneumatisk hammare, elektriska bad och stridsgas. Dessa uppgifter väckte ingen uppmärksamhet utanför Polen. År 1942 började judiska organisationer ägna sig åt att sprida skräckhistorier om hur människor mördades i ång-, gas- och elkamrar i Bełżec och Treblinka. Men från denna tid och ända fram till juni 1944 var det så gott som tyst om Auschwitz. Den brittiskjudiske författaren (och Winston Churchills biograf) Martin Gilbert skriver:

”Mellan maj 1942 och juni 1944 hade nästan ingen av de underrättelser som nått väst hänvisat till Auschwitz som destinationen för de deporterade judarna eller som ett förintelsecentrum. Ej heller hade namnet Auschwitz gjort något intryck på dem som var i färd med att bygga upp det de ansåg vara en allt mer omfattande bild av judarnas öde.” (Martin Gilbert, *Auschwitz and the Allied*, New York 1981, s. 340.)

Gilbert noterade också att *”hemligheten om gaskamrarna i Auschwitz-Birkenau bevarades ända till tredje veckan i juni 1944.”*

Låt oss begrunda vad lägerkomplexet Auschwitz egentligen var för något. Det var ett vitt förgrenat industriföretag, beläget i en industriregion, och sysselsatte hundratusentals arbetare, såväl fångar som fria. I komplexet ingick förutom stamlägret

Auschwitz I och Birkenau (Auschwitz II) även industrikomplexet Monowitz (Auschwitz III), som tilldrog sig de allierades uppmärksamhet, därför att man där framställde en krigsviktig produkt, nämligen syntetiskt gummi (Buna); därtill ingick i lägersystemet omkring 40 yttre stationer. Fångarna kom i ständig kontakt med fria, avlönade arbetare från olika länder. Vidare skickades ständigt fångar från Auschwitz till andra läger. Slutligen skedde det icke så få frigivningar. Enligt den brittiskjudiske historikern Walter Laqueur frigavs 978 fångar 1942, några året därpå, och 1944 frigavs många judinnor på initiativ av industrimannen Otto Schindler.

Laqueur skriver att lägerkomplexet Auschwitz var en *”sannskyldig arkipelag”*, att *”Auschwitzfångar ... i själva verket fanns spridda över hela Schlesien och ... träffade tusentals människor,”* att *”hundratals civilanställda ... arbetade i Auschwitz”* och att *”journalister reste i Generalguvernementet och måste ha hört,”* och han drar av allt detta slutsatsen att massmord i Auschwitz inte hade kunnat döljas för omvärlden. (Walter Laqueur, *The Terrible Secret*, Boston 1980, ss. 22–25.)

Det är en fullkomligt logisk och nödvändig slutsats Laqueur drog, och revisionisterna har också dragit den, nämligen:

Om det fanns ett ställe i Europa, där det hade varit helt omöjligt att dölja ett fabriksmässigt bedrivet massmord, så var det Auschwitz.

Likväl märkte inte världen under två långa år vad för ofattbart som där utspelades: Massmorden påstås ha börjat sommaren 1942, men först sommaren 1944 dök de första berättelserna om massakrerna upp i världspressen.

Laqueur och Gilbert rådbråkar sin hjärna med den egendomliga tystnaden om ”förintelsen”. Denna tystnad är för dem en fullkomlig gåta. Men gåtan löses med enklaste logik:

Hade det bedrivits ett industriellt massmord på miljoner människor i Auschwitz 1942–1944, så hade det inte gått att dölja för omvärlden. Omvärlden märkte inget av något dylikt massmord. Alltså bedrevs det inget massmord i Auschwitz.

Logiken är densamma som i syllogismen: *”Jag ser ingen elefant i min källare. Funnes det en elefant i min källare, så skulle den inte kunna döljas för mina blickar. Alltså finns det ingen elefant i min källare.”* Exemplet härrör från professor Arthur Butz, författaren av boken *The Hoax of the Twentieth Century*, en revisionistisk klassiker från 1976.

Världen uppmärksammade Auschwitz först i juni 1944. Det var vid denna tid som deportationen av 438 000 ungerska judar till Auschwitz pågick som bäst. Av dessa registrerades endast 28 000 i Auschwitz, de övriga 410 000 registrerades inte. Därmed var de 410 000 att betrakta som ”förintade”. Att ingå i en transport till Auschwitz och sedan inte registreras där blev detsamma som att ”förintas i gaskamrar”. Läsaren torde erinra sig att Danuta Czech med sitt Kalendarium från och med år 1959 var den som satte denna förvända logik i system. Grunden lades emellertid 15 år tidigare. Den påstådda förintelsen av de 410 000 ungerska judarna på 52 dagar (Persson-regeringens gratisbok säger 42 dagar) våren och sommaren 1944 bildar själva kärnan till den framväxande legenden om ”förintelselägret” Auschwitz.

Varför registrerades då inte de 410 000 ungerska judarna i Auschwitz, och vad hände med dem om de inte ”gasades”? De registrerades inte, därför att Auschwitz i deras fall var ett genomgångsläger. De skickades mer eller mindre omgående till mängder av andra läger. Enbart det lilla Stutthof i norra Polen fick taga emot mellan 40 000 och 50 000 ungerska

judinnor, vilket även Pressac medgav (*Les crématoires d'Auschwitz. La machinerie du meurtre de masse*, 1993, s. 147).

I november 1944 tog Auschwitz-myten en fastare form. Då utgav War Refugee Board (WRB, direkt underställd presidentens kansli) i Washington en rapport, som byggde på uppgifter av anonyma före detta Auschwitz-fångar, som hade lyckats rymma ur lägret. Senare har framkommit att dessa anonyma sagesmän var Alfred Wetzler, Czeslaw Mordowicz, Arnost Rosin, Jerzy Tabeau och vår gamle bekant Rudolf Vrba. Jag skall återkomma till WRB-rapporten, men först vill jag teckna de olika stadierna i Auschwitz-mytens utveckling.

Jag påminner mina läsare om att Auschwitz-myten halkade in på ett stickspår i samband med att Röda armén ockuperade Auschwitz den 27 januari 1945 (se bokens början). Det var ju först då som representanter för de allierade med egna ögon kunde se efter vad som egentligen hänt i ”förintelselägret”. Det sovjetiska partiorganet *Pravda* rapporterade den 2 februari 1945 om ett maskineri för massmord i ”östra delen av lägret”, det vill säga Monowitz eller Auschwitz III. Denna variant av myten är numera övergiven. I stället är det som bekant västra delen av lägerkomplexet, Birkenau eller Auschwitz II, som numera i den ”vetenskapliga litteraturen” utpekas som det verkliga ”förintelsecentret”, medan stamlägret Auschwitz I förevisas som dito för turisterna (hittills 25-30 miljoner).

I april och maj 1945 framträdde flera tidigare Auschwitzfångar inför en polsk kommission. Däribland var juden Alter Szmul Fajnzylberg, som också kallade sig Stanislaw Jankowski, Kaskowiak och Alter Feinsilber och som ändrade sitt födelsedatum lika gärna som sina namn; vidare judarna Szlama Dragon och Henryk Tauber. Efter fiaskot med *Pravda*-artikeln måste det ha stått klart för de polska kommunisterna att ”ögonvittnesuppgifterna” om ”förintelselägret” måste samordnas bättre, så att de stämde överens åtminstone i stora drag. Från och med nu förmådde vittnena rätt lokalisera ”gaskamrarna”, och de hade också enat sig om mordmetoden. Ingen pneumatisk hammare mer, ingen stridsgas och inga elektriska bad. Därutöver kunde de ge sin fantasi fria tyglar, varför deras ”faktaredogörelser” innehåller åtskilliga naturvetenskapligt-tekniska orimligheter, varav jag omnämnt flera.

Sin slutgiltiga form tog myten genom Auschwitz-kommendanten Rudolf Höss' bekännelse. Denna har jag redan behandlat. ”Gaskamrarna” i Auschwitz spelade en viktig roll vid Nürnbergprocessen 1945 till 1946 mot de viktigaste tyska ”krigsförbrytarna”, och här hade Höss' bekännelse en stor betydelse. (Ett intressant begrepp, ”krigsförbrytare”. Eftersom endast en besegrad nations medborgare kan åtalas och dömas för ”krigsförbrytelser”, men aldrig en vinnande nations, måste den svåraste ”krigsförbrytelsen” bestå i att förlora kriget.) Ändamålet med Nürnbergprocessen var att i juridiska former fastställa de världshistoriskt unika brott som de tyska ledarna gjort sig skyldiga till. Eftersom denna domstol hade så viktiga och höga, ideella värv att fullgöra, behövde den givetvis inte befatta sig med så futtiga ting som rättsstatliga principer och förfaranden. Sålunda var domstolen enligt sina egna regler, den så kallade Londonstadgan, som med retroaktiv kraft antogs i augusti 1945, ”inte bunden vid bevisregler” (Artikel 19) och skulle inte kräva några bevis för ”allmänt kända fakta” utan endast taga dem till kännedom å ämbetets vägnar (Artikel 21). Vad som var ”allmänt kända fakta” avgjorde domstolen själv. Därmed kunde denna skådedomstol bespara sig mödosam bevisföring.

Den amerikanske domaren Charles F. Wennerstrum, som var ordförande vid en av domstolarna i Nürnberg, avgick från sin post och åkte hem i avsmak för den orättvisa och manipulation som rådde. En annan amerikansk domare, Edward L. van Roden, var en av de tre ledamöterna i Simpsonkommissionen, som tillsattes att utreda de metoder som hade använts vid rättegångarna i Dachau mot åtalade före detta vaktmän vid tre koncentrationsläger (Buchenwald, Flossenbürg och Dachau) och soldater som anklagades för att ha skjutit amerikanska krigsfångar. Hans rön publicerades den 9 januari 1949 i *Washington Daily News* och den 23 januari i brittiska *Sunday Pictorial*. Så här beskrev han de sätt varpå man fick anklagade att ”bekänna”:

”Man lät personer låtsas vara präster, som skulle åhöra bikt och ge syndaförlåtelse; man torterade fångarna med brinnande stickor under naglarna; man slog ut tänder och knäckte käkben; man satte dem i isoleringscell och på matransoner nära svältgränsen… De uttalanden som godtagits som vittnesmål erhölls av män som först fått sitta tre, fyra och fem månader i isoleringscell… Förhörsledarna brukade sätta en svart huva på den anklagades huvud och sedan slå honom i ansiktet med knogjärn, sparka honom och slå honom med gummislangar… Av de 139 tyskar vi undersökte hade alla utom två fått testiklarna obotligt söndersparkade. Detta var det brukliga förfarandet hos våra amerikanska förhörsledare… Starka män bröts ned till vrak, som var beredda att mumla fram den bekännelse åklagarna krävt av dem.”

Under större delen av 1950-talet var det förhållandevis tyst om Auschwitz. Det berodde nog på att det samarbete och samförstånd, som rått mellan Sovjetunionen och de västallierade de första åren efter kriget, nu hade övergått i kallt krig och ömsesidig misstänksamhet och att detta förhållande återverkade på mytbildningen om Auschwitz. De västallierade var osäkra om huruvida Stalin, som mot slutet av sitt liv (han gick bort 1953) blev alltmer judefientlig, och efterträdarna från och med 1953, skulle ta upp ”förintelsen” i Auschwitz mer eller om de bestämt sig för att släppa taget om den. Floppen med *Pravda*-artikeln 1945 visade nödvändigheten av en noggrann öst-västlig samordning i mytologiseringen. En dylik lät sig inte så lätt genomföra, och Auschwitz låg i det sovjetkontrollerade Polen. Följaktligen ägnade sig den västliga förintelsepropagandan nästan helt åt koncentrationslägren med tillhörande ”gaskamrar” i den del av Tyska Riket som de västallierade hade ockuperat, alltså i stort sett det så kallade Västtyskland och Österrike. Som tidigare nämnts, visade det sig allt svårare att vidmakthålla påståendena om ”gaskamrar” i de västtyska och österrikiska koncentrationslägren. Kritiken växte, så att ett fortsatt hävdande av dessa ”gaskamrar” hotade att sätta hela förintelsemyten i fara. Inemot år 1960 hade man även officiellt men diskret släppt taget om ”gaskamrarna” i Dachau, Buchenwald, Bergen-Belsen och Mauthausen. Detta sammanföll i tiden med att det kommuniststyrda Polen började visade tydligt intresse av att upprätthålla myten om ”gaskamrarna” i Auschwitz och de andra polska lägren. Så till exempel började Auschwitzmuseet år 1959 ge ut den tidigare nämnda skriftserien av Danuta Czech, Kalendarium.

Det är mot denna bakgrund man skall förstå varför den stora processen mot före detta vakter i Auschwitz inleddes först 1963 i Frankfurt. Denna, den så kallade Auschwitz-processen, pågick fram till år 1965 och drevs efter det mönster som Nürnbergprocessen bildat. Före rättegångarnas början hade de likriktade massmedierna redan dömt de anklagade och framställt dem som odjur i människohamn. Liksom i Nürnberg 18 år tidigare behövde inga bevis framläggas, eftersom gärningarna och mestadels även gärningsmännen redan var fastställda. Vittnena kunde ljuga av hjärtans lust, eftersom de inte riskerade att utsättas för några obehagliga korsförhör. Naturligtvis begärdes ingen teknisk bevisning beträffande mordvapnet: de föregivna ”gaskamrarna” och den föregivna dödande gasen zyklon B. Jag skall ge endast ett exempel på hur okritiskt Frankfurtdomstolen förhöll sig till kärandesidans vittnen. Ett vittne uppgav att zyklon B var en flaskgas (*”Flaschengas”*), alltså levererades på flaskor liksom acetylen och syrgas med mera. Hade domstolen emellertid kallat in en teknisk expert rörande mordvapnet, i detta fall zyklon B, som ju är det normala förfarandet i alla mordrättegångar, så hade denne utan vidare beslagit detta vittne med lögn, eftersom zyklon B aldrig levererades som ”flaskgas” utan alltid som granulat på burk.

XXIV.
Auschwitz-lögnens fader

Förtjänar någon enskild person den tvivelaktiga äran av att vara Auschwitz-lögnens fader, så är det dr Rudolf Vrba. Som ung man deporterades denne slovakiske jude till Auschwitz, varifrån han lyckades rymma den 7 april 1944 tillsammans med sin landsman Alfred Wetzler. De båda författade en gemensam rapport, vari även tre andra judars vittnesmål ingår, den så kallade War Refugee Board Report från november 1944.

Granskar man denna rapport närmare, måste man dra slutsatsen att Vrba och Wetzler aldrig skådat det inre av Krema II och Krema III i Birkenau, där de ”gaskamrar” skall ha legat som de båda beskriver. Så här skriver de nämligen:

”Från ugnsrummets mitt reser sig en jättelik skorsten. Omkring denna finns 9 ugnar med 4 öppningar var. Varje öppning rymmer 3 normala lik åt gången, vilka fullständigt förbränns inom en och en halv timme (...) I det platta taket [”gaskammaren” avses] *finns 3 fönster, som genom luckor kan hermetiskt förslutas utifrån. Det går ett par räls från gaskammaren genom hallen tilll ugnsrummet (...) Efter 3 minuter är alla döda i kammaren (...) Då öppnas kammaren, ventileras och specialkommandot kör liken på flata vagnar till ugnsrummet, där kremeringen äger rum.”* (Citerat efter Enrique Aynat, *Los ’Protocolos de Auschwitz’: ¿Una fuente histórica?* Alicante 1990, Bihang)

För det första hade de båda krematorierna inga *”9 ugnar med 4 öppningar var”* utan fem ugnar med tre mufflar var. För det andra fanns inga *”3 fönster, som genom luckor kan hermetiskt förslutas utifrån”* i taket till Likkällare 1 (”gaskammaren”). För det tredje gick inga *”räls från gaskammaren genom hallen till ugnsrummet”*, utan en hiss, ty ”gaskammaren” låg en våning under ugnsrummet. Förutom dessa särskilt absurda lögner innehåller Vrbas och Wetzlers redogörelse en mängd andra grova fel. Med största sannolikhet hade de fått sina ”informationer” via den polska motståndsrörelsen från sagesmän som heller aldrig satt sin fot i Krema II eller Krema III.

I sin bok från 1964, *I Cannot Forgive*, beskriver Rudolf Vrba en massgasning av judar från Kraków, som han påstår sig ha själv bevittnat i närvaro av ingen mindre än Reichsführer SS Heinrich Himmler. Att också denna historia av Vrba är lögn vet vi med säkerhet, därför att han påstår att den ägde rum i januari 1943, två månader innan det ännu fanns något krematorium i Birkenau, och därför att Himmler besökte Auschwitz sista gången i juli 1942. Emellertid har han i denna version från 1964 rättat några av de grövsta felen men i gengäld infört andra. Borta är den lilla spårvägen inom krematoriet. I stället, säger Vrba, transporterades liken med *”särskilda hissar”* till ugnsrummet – i verkligheten fanns det endast en hiss. Förbränningstiden – för tre lik i en muffel – har han emellertid satt ned till endast 20 minuter, vilket är en fullkomlig fysikalisk omöjlighet men stämmer överens med Rudolfs Höss’ (under tortyr frampressade) bekännelse.

Det skulle dröja 40 år, innan självutnämnda ”vittnen” till ”förintelsen” i ”gaskamrarna” utsattes för sådana ingående korsförhör, som är det normala i varje mordrättegång. Detta skedde i samband med den första processen mot Ernst Zündel i kanadensiska Toronto 1985. Som stjärnvittne på kärandesidan uppträdde dr Rudolf Vrba. Zündels energiske försvarare Douglas Christie frågade Vrba först om Himmler-besöket:

Christie: *”Jag skulle vilja fråga er om ni skulle säga att ni faktiskt hade sett honom* [Himmler] *anlända i januari 1943 eller om detta bara är…”*

Vrba: *”I september 1943 eller i januari?”*

Christie: *”Nej, i boken står det januari 1943.”*

Vrba: *”Nej, jag såg honom i juli 1943 och sedan en gång 1943* [sic!]*.”*

Christie: *”Men här står det januari 1943.”*

Vrba: *”Då föreligger det ett misstag.”*
Christie: *”Ett misstag?”*
Vrba: *”Ja.”*
Christie: *”Men ni såg honom anlända vid dessa båda tillfällen?”*
Vrba: *”Vid första tillfället såg jag honom, eftersom han var så nära mig, som ni är nära mig nu.”*
Christie: *”Han var så nära er som jag är nära er nu?”*
Vrba: *”Ungefär.”*
Christie: *”Jag förstår. Och ni var…”*
Vrba: *”Han kom ett steg närmare av artighet.”*
Christie: *”Jaså.”*
Vrba: *”Men andra gången såg jag honom i en bil, samma som första gången. Han körde en svart mercedes och var omsvärmad av alla de underhuggare som brukade åtfölja honom. Jag såg honom bara på ungefär 600 meters avstånd och jag hörde att det var han, men denna gången kom han inte fram till mig för att skaka hand och presentera sig. Kanske var det verkligen han, kanske var det bara en ställföreträdare, och jag tror inte att det gör en så stor skillnad (...)”*
Christie: *”Och ni säger inför denna domstol att ni faktiskt såg Heinrich Himmler, när kan kikade genom dörrarna till en gaskammare, eller hur.”*
Vrba: *”Nej, jag har inte påstått att jag var närvarande, när han spejade genom gaskammardörren, men jag har ställt samman en historia, som jag hörde många gånger från olika människor, som var med och som har berättat allt för mig (...) Det var mycket folk från specialkommandot och SS med.”*
Christie: *”Var ni med?”*
Vrba: *”Nej, då var jag i karantänlägret, och jag talade med några av dem och lyssnade på dem, och jag visste att de stackars offren måste vänta länge på att gasas. Eftersom högdjuren dröjde så länge, måste de vänta i gaskammaren.”*
Christie: *”Men i er bok skriver ni ju att ni hade sett allt detta, och ni nämner inte att ni hade hört från andra det ni omtalar.”*
Vrba: *”I detta särskilda fall berättade jag vad jag hade hört från andra.”* (Ur rättegångsprotokollet *Queen versus Zündel*, ss. 1244ff.)

Under sitt fortsatta vittnesmål hävdade Vrba att han med egna ögon sett 1 765 000 judar försvinna in i krematorierna, däribland 150 000 franska judar. Christie påpekade då att endast något mer än 75 000 judar överhuvudtaget hade deporterats från Frankrike. Vrba frågade: *”Varifrån har ni hämtat den siffran? Från nazisttidningarna?”* Men Christie hade inte hämtat siffran från någon ”nazisttidning” utan från ett standardverk författat av de franska judarna Beate och Serge Klarsfeld (*Le mémorial de la déportation des Juifs de France*, Paris 1978).

Sällan har väl en domstol sett ett vittne uttala sig med större självsäkerhet om ”gaskamrarna” i Auschwitz. Och aldrig har ett dylikt vittne blivit så tillintetgjort som dr Vrba. Mot slutet av korsförhöret hade Vrba så många gånger beslagits med lögn att det enda han till sist kunde säga till sitt försvar var att medge att han i sin bok hade gjort bruk av *”diktarens frihet”* eller, som han sade på latin, *”licentia poetarum”*.

Upplösningen blev dramatisk. Åklagaren Griffiths hade själv begärt att detta särskilt framstående vittne skulle framträda i rätten. Nu var han synbarligen driven till förtvivlan av Vrbas skamlösa lögner och avfyrade följande fråga:

”Ni har flera gånger sagt till mr Christie på tal om er bok I Cannot Forgive *att ni gjorde bruk av diktarens frihet när ni skrev den boken. Har ni använt diktarens frihet i ert vittnesmål?”* (Rättegångsprotokollet *Queen versus Zündel*, s. 1636.)

Det falska vittnet Vrba sökte parera slaget, men åklagaren angrep honom med en andra fråga, lika lömsk som den första, denna gång avseende det antal ”gasade” fångar Vrba angivit. Vittnet svarade med långrandigt, innehållslöst babbel. Griffiths gjorde sig beredd för en tredje fråga men ändrade sig plötsligt med orden:

”Jag har inga ytterligare frågor till dr Vrba.” (Rättegångsprotokollet *Queen versus Zündel*, s. 1643.)

Fullkomligt slagen lämnade ärkelögnaren dr Vrba vittnesbåset. Professor Faurisson, som var närvarande vid denna rättegång som biträde åt den tilltalade Ernst Zündel, påpekar att de 400 sidor av rättegångsprotokollet (ss. 1244–1643), som omfattar den första utfrågningen, korsförhöret och den slutliga utfrågningen av dr Rudolf Vrba, borde sättas i händerna på alla blivande jurister. De utgör nämligen en utmärkt handbok i hur man avslöjar ett falskt vittne.

Det näst efter dr Vrba viktigaste judiska vittnet till ”förintelsen” i ”gaskamrarna” vid denna process var Arnold Friedman. Sidorna 304–371 av rättegångsprotokollet omfattar utfrågningen och korsförhöret av honom. På sidorna 445–446 blir hans lögner punkterade, och han får erkänna att han i själva verket inte såg någonting, att han hade uttalat sig enbart på grundval av hörsägen, eftersom han hade träffat personer som han tyckte var övertygande.

XXV.
Slutet på Auschwitz-lögnen

Förintelselögnens upprätthållare befinner sig i ett mycket svårt läge. Om de kunde bevisa om så bara några tusen mord medelst zyklon B i ”gaskamrarna” i Auschwitz, så kunde de väl i stort sett rädda lögnbygget från att oundvikligt störta samman. Ty då kunde de ju hävda att siffror på miljoner och även flera hundra tusen ”gasade” judar var överdrifter, som kunde skyllas de kaotiska förhållandena under och strax efter andra världskriget, men att det likväl fanns en kärna av sanning i gasningshistorierna.

Men de kan inte bevisa eller ens göra trolig en enda ”gasning”. Några av dem har väl också insett att de måste göra sig kvitt ”gaskamrarna” utan att samtidigt släppa taget om siffran sex miljoner dödade judar, hur nu det skall gå till. Jag skall berätta några sådana försök.

I majnumret år 2002 av den tyska tidskriften *Osteuropa*, en facktidskrift för östeuropeiska samtidsfrågor, fanns en artikel av statsvetaren Fritjof Meyer, ledande redaktör på den mycket inflytelserika tyska politiska veckotidningen *Der Spiegel*. I sin artikel med titeln ”Antalet offer i Auschwitz – nya insikter genom nya arkivfynd” avfärdade Meyer ”gaskamrarna” i krematorierna i Auschwitz-Birkenau. Meyer hävdade att försök, som gjordes i mars-april 1943 att bygga om likkällrarna i Krema II och III till ”gaskamrar” och utnyttja dessa för massmord, *”uppenbart misslyckades, eftersom ventilationen var kontraproduktiv och de väntade massorna av offer inte infann sig de följande elva månaderna. Det folkmord som faktiskt begicks ägde sannolikt till övervägande del rum i de båda ombyggda bondgårdshusen utanför lägret.”* Meyer anser att 356 000 av fångarna i Auschwitz ”gasades” och att ”gaskamrarna” i de båda bondgårdshusen hade fullt tillräcklig kapacitet för ändamålet. Meyers bidrag, publicerat i en föga spridd facktidskrift men inte i hans egen betydligt större *Der Spiegel*, är betecknande för de politiskt korrekta ”förintelsestudiernas” ovetenskapliga karaktär. Hörnpelaren i den officiella versionen av ”gasningarna” i Auschwitz, myten om att icke mindre än 400 000 människor dödades i ”gaskammaren” i Krema II, en myt som bygger uteslutande på de ”otaliga vittnena”, kan tydligen överges bara som så. Det är också en typisk tendens i den fortgående mytologiseringen att flytta ”gasningarna” från byggnader, som finns kvar och därför kan undersökas fysikaliskt-kemiskt av revisionister, till byggnader som Bunker I och II, som inte finns i den fysiska världen utan enbart i minnet eller fantasin och därför inte kan undersökas.

Här kommer ett annat exempel på denna tendens att vilja flytta ”förintelsen” av judar och andra från anläggningar som finns kvar till sådana som antingen inte finns eller aldrig funnits. I London-tidningen *The Times* av den 29 augusti 2001 hävdade den ungersk-brittiska journalisten Gitta Sereny – känd även för en svensk läsekrets genom sin bok om kommendanten i Treblinka Franz Stangl – i en intervju att Auschwitz visserligen var *”ett fruktansvärt ställe – men det var inte ett utrotningsläger”*. Såsom ett verkligt utrotningsläger framförde Gitta Sereny i stället Treblinka, där ju enligt Yitzhak Arad inga spår finns kvar.

Också antirevisionisten Jean-Claude Pressac tvangs genom sina forskningar steg för steg allt närmare revisionisternas ståndpunkt. I en intervju, som han gav Valérie Igounet den 15 juni 1995 men som på hans uttryckliga begäran inte publicerades förrän fem år senare, reducerade han mycket kraftigt dödstalen för Chełmno, Bełżec, Sobibór, Treblinka och Majdanek. Enligt prof. Hilberg ”gasades” på dessa fem orter över två miljoner judar. Pressac angav nu en siffra på 510 000 sammanlagt, alltså en reduktion med tre fjärdedelar. Pressac sade vidare: *”Vad massakern på judarna beträffar, så måste åtskilliga fundamentala begrepp fullständigt ändras. De anförda siffrorna måste grundligt revideras. Uttrycket ’folkmord’ är inte längre lämpligt.”* (Valérie Igounet, *Histoire du négationnisme en France*, Editions du Seuil, Paris 2000, ss. 640ff.) Undra på att Pressac, efter att ha hyllats för sina insatser i kampen mot de hemska revisionisterna, senare föll i onåd. Lägg för övrigt märke till Pressacs ordval, *”fullständigt ändras”* och *”grundligt revideras”*. Det är tydligt att Pressac stegvis närmade sig

revisionisternas ståndpunkt. Denna lovande utveckling avbröts tyvärr av hans förtidiga död den 23 juli 2003.

Den 15 december 1995 publicerades i den nederländska tidningen *Intermediair* en lång artikel, ”Myten om det effektiva massmordet”. Författaren var en polsk-judisk professor vid namn Michel Korzec. Professor Korzec skriver att högst 700 000 till 800 000 judar ”gasades”; de övriga – enligt Korzec fem miljoner – offren för ”förintelsen” skulle tyska soldater överallt där de kom åt ha *”skjutit, slagit i hjäl, hängt och svultit i hjäl”*. ”Förintelseexperten” Wolfgang Schefflers långt över 3,4 miljoner ”gasade” och ”förintelseexperten” Hilbergs 2,7 miljoner ”gasade” har här reducerats till långt under en miljon. Naturligtvis saknas objektiva stöd för någon av de tre siffrorna; de är fullständigt godtyckliga. Professor Korzec’ motiv för sin 75–80-procentiga reduktion är intressant. Hade majoriteten dödade judar blivit ”gasade” i ”förintelseläger”, så hade endast ett mindre antal tyska förbrytare behövt vara inblandade i detta industrimässigt effektiva massmord. Om däremot det stora flertalet judar dödades överallt annat än i läger och med primitiva hantverksmässiga metoder, så betyder det att ett vida större antal tyskar var förövare av dessa brott. Det är den tyska rättvisan, som bär skulden för upprätthållandet av myten om det effektiva massmordet i ”gaskamrarna”. När den skyddat ”gaskamrarna”, har den därmed också skyddat det egna folket för en alltför omfattande kriminell belastning.

Ungefär i samma stil resonerar den amerikanske juden, professorn vid Harvard-universitetet Daniel Jonah Goldhagen i sin bok *Hitler’s Willing Executioners* (Hitlers villiga bödlar), som utkom 1996.

Så här sammanfattar *Frankfurter Allgemeine Zeitung* (30 april 1996) bokens huvudsakliga budskap:

”Tyskland är fundamentalt antisemitiskt och fullföljde judemordet villigt och med inre samtycke. Hade landet haft möjligheten därtill, hade förintelsen av judarna genomförts redan på 1800-talet. Hade det ägt ett annat politiskt system, vore det även i dag åter i stånd till folkmord.”

Själv skriver professor Goldhagen:

”…det finns ett stort antal myter och felaktiga föreställningar om gärningsmännen utbredda såväl i folktron som av vetenskapsmän, ungefär följande: Man tror allmänt att tyskarna mördade judar till största delen i gaskamrar och att tyskarna utan gaskamrar, moderna transportmedel och effektiv byråkrati inte hade varit i stånd att döda miljoner judar.” (Goldhagen, *Hitler’s Willing Executioners*, s. 10.)

Jaså verkligen? Men vilka ”vetenskapsmän” kan man då mest beskylla för att ha spridit denna *”folktro”* om att *”tyskarna mördade judar till största delen i gaskamrar”*? Jo, Raul Hilberg och Lucy Dawidowicz, Léon Poliakov och Gerald Reitlinger, Yehuda Bauer och Deborah Lipstadt, Georges Wellers och Pierre Vidal-Naquet, Israel Gutman och Gerald Fleming, Yitzhak Arad och Serge Klarsfeld, Shmul Krakowski och Nora Levin, Walter Laqueur och Martin Gilbert, samtliga judar, som knappast kan beskyllas för att överdriva ”gasningarna” för att fritaga tyska folket från skuld. Därtill några icke-judiska ”vetenskapsmän” som Christopher Browning, Jean-Claude Pressac, Wolfgang Scheffler, Eberhard Jäckel och Wolfgang Benz. ”Myten om det effektiva massmordet i gaskamrar” måste därför i allt väsentligt betecknas som en produkt av judisk intelligens.

Professorn i ”förintelsestudier” Lucy Dawidowicz ansåg att 5 370 000 judar ”gasades”, och hennes kollega professor Raul Hilberg anser fortfarande att 2 700 000 judar ”gasades”. Men uttolkaren av den senaste visdomen i förintelsestudierna, professor Goldhagen, förkunnar att:

”... oaktat den både vetenskapliga och populära föreställningen om Förintelsen var gasningen i själva verket endast ett bifenomen i det tyska massmordet på judarna.” (Goldhagen, anf. arb., s. 521)

Jaha. Sedan vi i drygt femtio år har fått höra att tyskarna dödade sex miljoner judar, framför allt i ”gaskamrar”, hävdar ”experter på förintelsen” numera att ”gasningen” endast var en mindre företeelse. Det tog alltså drygt femtio år att komma underfund med hur det egentligen gick till. Nej, herrar förintelsemytologer! Vi tar er inte på allvar!

Myten eller rättare sagt lögnen om massmordet i ”gaskamrarna” är dömd till undergång. Allt fler tänkande människor inser att det måste vara något sjukt med historien om ”förintelsen”. Ty vad är det för en enbart historisk sanning, som måste hållas upprätt genom att ideligen trumpetas i massmedierna och genom strafflagar mot kritiska röster? Som Thomas Jefferson sade:

”Endast lögnen behöver regeringens stöd. Sanningen står upprätt av egen kraft.”

Hans landsman och samtida Benjamin Franklin kunde tilllägga:

”En tom säck kan ine stå.”

Myten om ”förintelsen” är just en sådan tom säck. Endast för den insiktslöse kan den förefalla att ha ett innehåll. Men envar som skaffar sig insikt om de verkliga förhållandena, eller med andra ord om sakbevisen, dokumentbevisen och vittnesbevisen för ”gaskamrarna”, måste draga den ofrånkomliga slutsatsen att föreställningen om dessa hemska mordmaskiner är tom på allt verklighetsinnehåll.

Till slut får den mest namnkunnige revisionisten, professor Faurisson, ordet:

”Ja, gaskammaren är faktiskt ’magisk’. Som jag sagt, har till slut ingen varit i stånd att visa eller ens rita någon för oss till svar på min uppfordran, ’Visa mig eller rita för mig en nazistisk gaskammare!’ Ingen har kunnat förklara dess arbetssätt för oss. Ingen har kunnat berätta för oss hur tyskarna i Auschwitz kunde hälla korn av zyklon B, ett kraftigt insektgift bestående av cyanväte, i öppningar som påstås ha gjorts i taket till ’gaskammaren’, i betraktande av att denna föregivna gaskammare (i verkligheten ett kallt rum för lagring av lik i väntan på kremering, som en noggrann iakttagare kan märka bland ruinerna), aldrig ägt en enda av dessa öppningar, ett faktum som fått mig att uttala slutsatsen i fyra ord: ’No holes, no Holocaust!’... Liksom den fantasins blomma som den franske symbolistiske poeten Stéphane Mallarmé drömde om, när han skrev att den ’saknades i alla buketter’, är den nazistiska gaskammaren, förmögen till häpnadsväckande prestationer, något som ’saknas i all verklighet’. Den förblir verkligt magisk men med en olycksdiger och vämjelig magi. Den är inget annat än en mardröm, som ansätter judiska hjärnor, medan Förintelsens överstepräster för sin del arbetar för att En tom säck kan inte stå denna hemska vanföreställning skall ligga tung över världen i all evighet och behålla den i ett nära nog hypnotiskt tillstånd. Deras utkomst är beroende av den.”

I sin bok *KZ Mauthausen* (Koncentrationslägret Mauthausen), som utgavs 1946, presenterar Simon Wiesenthal en teckning han själv gjort.

Wiesenthal förklarar teckningen med orden:

”Markis de Sade skulle ha känt verklig vällust, om han hade kunnat se en galge i ett koncentrationsläger. Hans sanna efterföljare, SS-bödlarna, har feber på avrättningsdagarna. Då blir det någon omväxling, inte bara det enformiga skjutandet och slåendet. Något som man gärna fotograferar. Man slår vad om en omgång öl hur länge brottslingen skall hålla ut. Han skall inte dö för snabbt. Om det hotade, lossade man honom och lät honom hämta sig något, innan man fortsatte…” (S. Wiesenthal, anf. arb., s. 64)

Läsaren skall därmed tydligen få intrycket att Wiesenthal tecknat av något han själv bevittnat. Men Wiesenthal hade endast plagierat fotografier av amerikanska avrättningar av tyska krigsfångar.

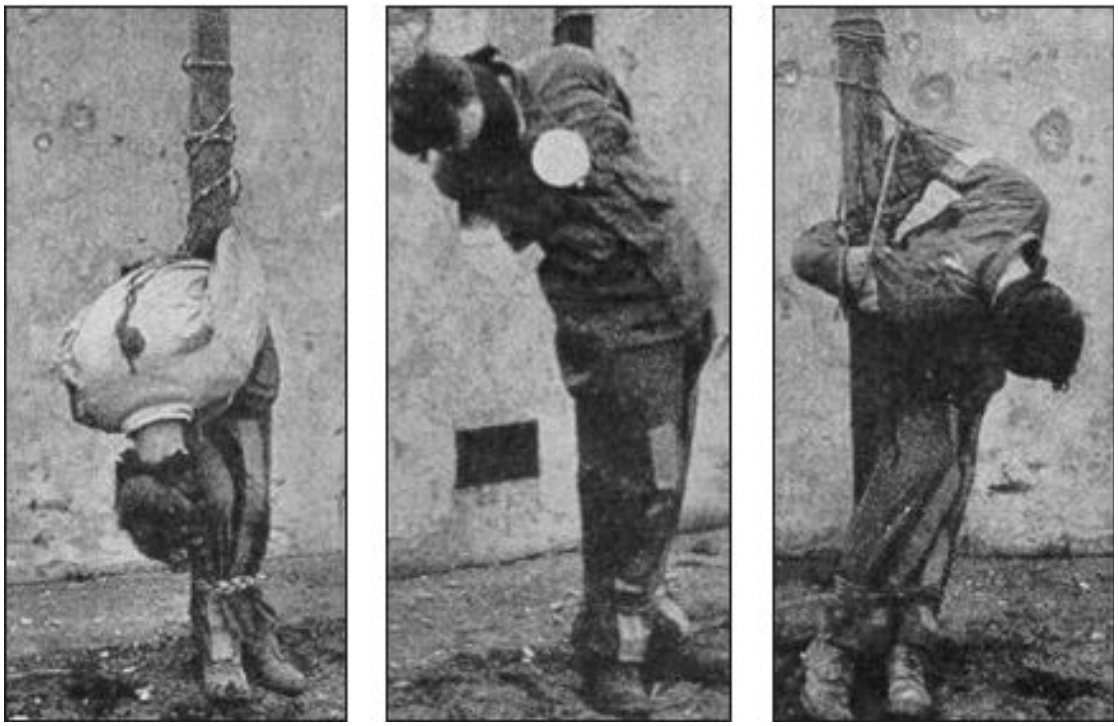

Året innan Wiesenthals bok utgavs, 1945, publicerade den amerikanska veckotidningen *LIFE* (11 juni, ss. 47–50) en artikel under rubriken”FIRING SQUAD: Army executes three German spies who were caught in U.S. uniforms.” (EXEKUTIONSPLUTON: Armén avrättar tre tyska spioner som greps iförda amerikanska uniformer). Artikeln avslutades med de tre fotografier som återges ovan. Den förklarande texten till dessa lyder:

”Efter avrättningen hänger spionerna framåtlutande från pålarna. Cementmuren är översållad med kulhål. Fångarna vägrade mottaga den amerikanske fältprästens tjänster. De höll modet uppe genom att sjunga fosterländska tyska sånger. Sedan spionerna officiellt förklarats döda, skar militärpolis ned kropparna och förde bort dem att begravas.”

Dessa två fotografier visar fångar i koncentrationslägret Birkenau (Auschwitz II). Fotografiet till vänster är originalet, som togs våren 1944. Det finns återgivet som nr 165 i *The Auschwitz Album* av Serge Klarsfeld, New York 1978.

Fotografiet till höger är den manipulerade version som Simon Wiesenthalcentret publicerade på sin webbplats år 1999. Som synes har Simon Wiesenthalcentret lagt till något som skall se ut som ett väldigt rökmoln som bolmar ur en skorsten. Simon Wiesenthalcentrets bildtext till det förfalskade fotografiet lyder:

”Medan dessa fångar insattes i slavarbete, gasades och brändes många av deras vänner och släktingar i krematoriernas ugnar. Röken kan ses i bakgrunden.”

”Skorstenen” som röken bolmar ur är emellertid ingen skorsten, utan något helt annat. Har Simon Wiesenthalcentret funderat på att formulera om ett gammalt talesätt till att lyda: ”Ingen rök utan staketstolpe”?

Tydligen kan andra generationens förintelsemytologer åstadkomma mycket mer än föregångarna kunde drömma om. Tacka photoshop och andra datorprogram för det!

Fotografiet till vänster utgör en beskuren version av fotografiet till höger. Det beskurna fotografiet föreges visa hur en tysk soldat kallblodigt skjuter en flyende kvinna, som bär ett barn i famnen.

En typisk förklarande text till den beskurna versionen lyder: ”En medlem av Einsatzgruppen siktar på en mor och hennes barn på kärnskotts avstånd. Kvinnor beordrades ofta att hålla sina barn så att att en kula kunde göra samma tjänst som två.” *This Century* av Peter Jennings och Todd Brewster 1998, s. 268.

Även professor Daniel Jonah Goldhagen återger det beskurna fotografiet i sin bok *Hitler's Willing Executioners*. Bland böcker som återgivit fotografiet obeskuret kan nämnas *The Holocaust* av Martin Gilbert, 1979 (ss. 82–83) och *WWII, The Nazis* (Time-Life Books 1967).

Det obeskurna fotografiet ger ett annat intryck. Personerna längst till höger förefaller huka i skydd bakom det smala föremålet, och soldaten verkar sikta mot ett mål längre i fjärran.

Kvinnan mellan soldaten och gruppen hukande ger ett mycket konstigt intryck. Hennes kropp (ansikte, hals och ben) befinner sig inte i skugga, medan soldatens gör det, och hennes huvud är minst 20 procent större än soldatens. Sannolikt är kvinnan senare inlagd i fotografiet.

Tillägg I:

Fallet John Demjanjuk och ”förintelsen” i Treblinka

Fallet John Demjanjuk och ”förintelsen” i Treblinka

Materialet till denna artikel har huvudsakligen hämtats från den framlidne tyske revisionisten dipl. ing. Arnulf Neumaiers uppsats ”Der Treblinka-Holocaust”, tryckt i samlingsverket *Grundlagen zur Zeitgeschichte* av Ernst Gauss (red.), Grabert, Tübingen, 1994. Den engelska översättningen, *Foundations of Contemporary History*, finns att läsa på internet på adressen www.codoh.com och även i samlingsverket *Dissecting the Holocaust* av Ernst Gauss (red.). Mycket material har dessutom hämtats från professor Lubomyr Prytulaks hemsida Ukrainian Archive, www.ukar.org, och från andra källor. Artikeln har tidigare (år 2001) publicerats i den romersk-katolska idétidskriften *Adoremus in aeternum* och återges här i oförändrat skick.

’Fallet John Demjanjuk

Under den tid Sovjetunionen fortfarande bestod, på 1970-talet, var den ukrainska folkgruppen i USA splittrad i två falanger, pro- och antisovjetisk. En ledande talesman för den prosovjetiska gruppen, Michael Hanusiak, offentliggjorde år 1975 en lista omfattande 70 namn på ukrainare, som påstods ha samarbetat med nazisterna under kriget. Med på listan fanns även John Demjanjuk, en bilmekaniker från Cleveland, Ohio. Hanusiak preciserade anklagelsen med uppgiften att Demjanjuk skulle ha tjänstgjort i koncentrationslägren Sobibór och Flossenbürg och presenterade även en fotokopia av ett identitetskort, som skulle visa att Demjanjuk tjänstgjort i de båda lägren. Den kommunistiska tidskriften *News from Ukraine*, som Hanusiak utgav, krävde att amerikanska myndigheter skulle vidta åtgärder mot Demjanjuk. Justitiedepartementet krävde i sin tur att Demjanjuk berövades sitt amerikanska medborgarskap. Under tiden skaffade man i Israel fram ”vittnen”, som medelst fotografier identifierade John Demjanjuk såsom ”Ivan den förskräcklige” i Treblinka. År 1979 togs fallet officiellt upp av OSI, den nazistjägarbyrå president Carter inrättat.

Det enda dokumentbevis man kunde prestera var ett identitetskort nr 1393, som utfärdats i Trawniki på namnet Demjanjuk, och ytterligare bevis skulle inte läggas fram under den rättegång som senare följde i Jerusalem. Än mera: i västtyska förbundsarkivet i Koblenz uppdagades ett andra identitetskort nr 1393 från koncentrationslägret Flossenbürg och utställt på en viss Demjanjuk (ett mycket vanligt ukrainskt efternamn). Men tidsmässigt stämmer inte numret med Demjanjuks vistelse i Trawniki. Nr 1393 hade nämligen redan tagits i bruk, innan den sovjetiske soldaten Ivan Demjanjuk togs till fånga av tyskarna och värvades att tjänstgöra hos dem, och ett och samma nummer användes aldrig två gånger.

Dokumentexperten Dieter Lehner avslöjade att identitetskortet var en total förfalskning, och till samma resultat kom det västtyska Bundeskriminalamt (BKA), den framstående amerikanske förfalskningsexperten William J. Flynn och professor Julius Grant, en av världens främsta dokumentexperter. Fotografiet på ”identitetskortet” visade sig ha retuscherats efter det foto som togs på Demjanjuk 1947 i samband med att han invandrade till USA. Experterna påpekar att fotot har två sådana små hål som en häftapparat efterlämnar. Själva kortet har inte motsvarande hål på baksidan. Fotot har alltså sannolikt tidigare använts i ett annat sammanhang. Genom hålen har det trängt upp purpurrött bläck från fotots baksida, samma purpurröda bläck som en viss Z. Bazilevskaja använt för sina anteckningar överallt på kortet. Dessa anteckningar, som är daterade den 12 mars 1948, utgör översättningar till ryska av den tyska texten på kortet. Z. Bazilevskaja var anställd som översättarinna hos MGB, det sovjetiska statssäkerhetsministeriet. Det vore intressant att veta vad hon antecknade på fotots baksida. Det är svårt att tänka sig att israeliska myndigheter inte lossat fotot och läst vad som står på baksidan. Att vi inte har fått veta det tyder på att det är något som inte precis bevisar identi-

tetskortets äkthet. William Flynn fick inte lov att avlägsna fotot från kortet, men han kunde ändå försiktigt lossa ena kanten av fotot och konstaterade då att fotot klistrats på kortet och att det klistrats minst en gång tidigare. Bland många andra tydliga tecken på förfalskning kan nämnas det allra viktigaste, nämligen namnteckningen Ivan Demjanjuk, som inte ens avlägset liknar John (Ivan) Demjanjuks handstil och namnteckning. På identitetskortet anges Ivan Demjanjuks längd till 175 cm. John Demjanjuk är emellertid 185 cm lång. Inte ens med blotta ögonmåttet kan man uppskatta en 185 cm lång man till 175 cm. I den tyska texten visade förfalskarna sin okunnighet om förvaltningsstrukturen hos den tyska myndighet som utställde sådana identitetskort. SS' kännemärke, dubbelrunan, är i texten inte tryckt utan inskriven för hand. Sådant förekom aldrig inom SS, som alltid använde en särskild typ för dubbelrunan till alla sina tryckalster och till och med på alla sina skrivmaskiner. I synnerhet stämplarna företer tydliga tecken på förfalskning. Det språk som används på identitetskortet företer en rad egendomliga avvikelser från vanlig tyska: Vatersname i stället för Vatername, Bluse i stället för Hemd, Schnurschuhe i stället för Schnürschuhe, Ruksak i stället för Rucksack med flera felaktigheter. Enligt professor Grant är det "god jiddisch men usel tyska". Om någon hade försökt att använda ett sådant identitetskort i Tredje riket, hade han säkerligen omedelbart gripits och skjutits som sovjetisk spion. BKA meddelade de israeliska myndigheterna sina rön redan år 1987, men domstolen i Jerusalem undertryckte denna information. Den israeliske chefåklagaren Michael Shaked uttalade:

"Vad mig anbelangar förövade Demjanjuk morden – om det sedan skedde i Treblinka, Sobibór eller någon annan stans är av underordnad betydelse."

Och vad Lehners och BKAs avslöjande av det förfalskade identitetskortet beträffar uttalade samme Shaked:

"Vi förlitar oss på våra egna expertutlåtanden och anser dem inte mindre övertygande nu än tidigare."

Men också västtyska myndigheter agerade rättsvidrigt ifråga om det förfalskade identitetskortet från Trawniki. Självaste förbundskanslerämbetet vidtog åtgärder, så att Demjanjuks advokat inte fick kännedom om Lehners och BKAs rön och beordrade dessutom BKA att hemlighålla upptäckten om förfalskningen. Fullt i linje med denna mörkläggning instruerades det expertvittne från BKA, som skulle höras vid rättegången i Jerusalem, att förfärdiga ett delutlåtande, som skulle ingå uteslutande på vissa överensstämmelser mellan Demjanjuks ansiktsdrag och fotot i identitetskortet från Trawniki. Därigenom skulle man vid Jerusalemprocessen få intrycket att identitetskortet vore äkta. Delutlåtandet föredrogs av experten från BKA dr Altmann. Avdelningschefen vid BKA dr Louis-Ferdinand Werner noterade vid denna tid i en intern handling:

"Sakkunnigt tvivel skall tydligen underordnas de politiska aspekterna."

När de första tvivlen på identitetskortets äkthet yppades, kunde domstolen i Jerusalem plötsligt förete ytterligare exemplar av samma tillverkning, alltså tre liknande identitetskort utställda på tre andra ukrainska namn.

Vilka låg då bakom förfalskningen? Misstankarna riktas mot KGB, men i så fall måste man även ha haft agenter inom amerikanska immigrationsmyndigheterna, varifrån den passbild av Demjanjuk härrörde som utgjort underlaget till förfalskningen.

Förfarandet att beröva Demjanjuk hans amerikanska medborgarskap inleddes vid distriktsdomstolen i Cleveland år 1981. Som enda bevis för detta rättsstridiga handlande tjänade identitetskortet från Trawniki, som alltså minst fyra år tidigare bevisats vara en förfalskning. OSIs dokumentexpert Gideon Epstein, som hävdade identitetskortets äkthet, erkände senare

inför domstolen att han redan före rättegången i Cleveland visste om att sovjetiska myndigheter hade manipulerat identitetskortet.

På staten Israels begäran inleddes år 1984 förfarandet att utlämna Demjanjuk till detta land. Själva utlämningen skedde i februari 1986 emot alla vedertagna rättsprinciper, ty platsen för de påstådda brottten, Treblinka, ligger i Polen och inte i Israel, en stat som vid tiden för de påstådda brottens förövande inte existerade.

Hur viktigt det förfalskade identitetskortet var för OSI framgår av att ”nazistjägarbyrån” i samarbete med israeliska myndigheter sökte förmå en rad vittnen att bekräfta identitetskortets äkthet emot sitt eget bättre vetande.

Processen mot Demjanjuk i Jerusalem inleddes den 16 februari 1987. Därigenom riktades världens uppmärksamhet åter på ”förintelsen” i Treblinka, som ju hotat att försvinna in i glömskan. Enligt uppgifter av judiska vittnen var Treblinka under andra världskriget ett förintelseläger, där mellan 700 000 och 3 miljoner judar bragtes om livet. Domstolen i Jerusalem beslöt att fastställa dödstalet till c:a 875 000. Ivan Demjanjuk utsattes nu för en skoningslös smutskastningskampanj. Han döptes om till ”Ivan den förskräcklige”, och den sjuka fantasin visste inga gränser för de mordmetoder, gräsligheter och perversioner den ville tillvita den numera stats- och rättslöse ukrainaren. Han skulle personligen, beväpnad med järnstång, svärd och sabel, ha drivit in judarna i gaskamrarna.

Därvid skar han av judarna öronen men gav dem likafullt dem tillbaka i gaskammaren. Med sin bajonett skar han köttstycken ur kropparna. På havande kvinnor skar han upp buken med sin sabel. Med sitt svärd högg han av brösten på judinnor, innan dessa gick in i gaskammaren. Han sköt, slog, stack, ströp, piskade ihjäl judarna eller lät dem långsamt svälta ihjäl. Han mördade egenhändigt 800 000 judar genom att förgifta dem med avgaserna från en skrotfärdig sovjetisk stridsvagn. Att dessa ”vittnes”-uppgifter motsades av det enda föregivna dokumentbeviset, som uteslutande avser tjänstgöring i lägren Sobibór och Flossenbürg, glömde man visst bort i den allmänna upphetsningen. En lektion i elementär logik: På identitetskortet står uttryckligen att kortets innehavare inte får vistas i andra än de angivna lägren och att, om han påträffas någon annan stans, han skall arresteras och den myndighet som utfärdat identitetskortet underrättas. Om kortet är äkta, kan Demjanjuk alltså inte ha varit i Treblinka (som ligger på 200 km:s avstånd från Sobibór) den aktuella tiden.

Rättegången i Jerusalem löpte emellertid inte riktigt i de banor regissörerna hade tänkt sig. Demjanjuks försvarare Dov Eitan konfronterade huvudvittnet Eliahu Rosenberg med en 12-sidig ”faktaredogörelse” (Tatsachenbericht), daterad den 24 december 1947 i Wien, som denne själv undertecknat och signerat på alla sidorna. I denna redogörelse hade Rosenberg uppgivit att ukrainaren Ivan blivit ihjälslagen i sömnen redan år 1943. Den tilltalade Demjanjuk kunde alltså inte vara identisk med ”Ivan den förskräcklige”, såvida denne inte uppstått från de döda. Rosenberg förklarade nu att det måste ha rört sig om ett missförstånd från protokollförarens sida och att han, Rosenberg, endast i tredje hand hört berättas om Ivans död. Nu ville domstolen höra protokollföraren från Wien 1947, en viss Friedmann. Denne vägrade emellertid till sist att uttala sig, då han från judisk sida blivit hotad till livet för det fall han bekräftade att Rosenberg faktiskt uttalat sig om Ivan den förskräckliges död såsom något han själv bevittnat. Tydligen hade Rosenberg faktiskt beedigat att Ivan dödades 1943.

Den tyske revisionisten Arnulf Neumaier skriver:

”Karakteristisk för dylika vittnens psyke och sinnesförfattning är den omständigheten, att de motiverar föregivna misstag med önskan om en viss verklighet; sanningen underordnas avsikter och önskemål. Om Israels motiv för att genomföra rättegången skrev den judiske förläggaren A. Melzer att i mitten av åttiotalet var israelernas medvetande om förintelsen statt i avtagande. Den var inget mera än ett kapitel bland många andra. Dessutom var den bild, som världen gjorde sig av judarna, alltmer präglad av israelernas behandling av palestinierna, vilken man plötsligt började likna vid Himmlers SS. Det var väl därför som distriktsdomstolen

i Jerusalem inte avhandlade fallet Demjanjuk utan i stället den totala förintelsen av judarna i Europa. Auschwitzklubban måste nu åter svingas inför världens blickar." (A. Neumaier, "Der Treblinka-Holocaust".)

I slutet av år 1987 tog förfarandet mot Demjanjuk en dramatisk vändning. Demjanjuks försvarare Eitan hade den 20 november av försvarets sakkunnige erhållit ett omfattande utlåtande, varav det ovederlägggligt framgick att huvudbevismedlet mot Demjanjuk, identitetskortet från Trawniki, var en förfalskning. Den 4 december skulle rätten åter sammanträda, och Eitan gick nu ut med beskedet att en stor överraskning väntade. Fem dagar dessförinnan omkom emellertid Eitan, sedan han störtat från ett fönster på 15:e våningen i Hotel Eilon. Omständigheterna kring dödsfallet är alltjämt ouppklarade. Vid Eitans begravning fick hans efterträdare frätande syra kastad i ansiktet.

Vid domen mot Demjanjuk i april 1988 spelade identitetskortet inte längre någon central roll, tvärtemot vad det hade gjort för hans utlämning till Israel. Domstolen i Jerusalem hänvisade till att det främst var vittnena, som otvivelaktigt bevisade Demjanjuks skuld. Likväl var dessa vittnen av tvivelaktigt bevisvärde, vilket den amerikanska experten på vittnesmål dr Elisabeth Loftus påpekade. Dr Loftus hade redan i hundratals rättegångar visat hur föga trovärdiga enbart vittnesuppgifter är. Många av vittnena mot Demjanjuk inte bara motsade sig själva och sina tidigare uttalanden utan serverade dessutom absolut fantastiska, ja groteskt orealistiska scener från Treblinka. Avgörande för dr Loftus' bedömning var emellertid att några av vittnena på grund av sin höga ålder knappast ens kunde erinra sig namnen på sina egna barn eller hur de själva hade hamnat i rättssalen men däremot var fullt i stånd att identifiera Ivan Demjanjuk och minnas alla detaljer i lägret Treblinka eller annorstädes. Dr Loftus erkände visserligen att det till följd av massmedieståhejet omkring John Demjanjuk, om lägret Treblinka och om de vittnesuppgifter som lämnats de senaste årtionden inte längre var möjligt att erhålla ett opåverkat, beviskraftigt vittnesmål. Likväl vägrade dr Loftus att ställa sin sakkunskap till försvarets förfogande, då hon såsom judinna ville stå på Israels och judarnas sida i denna process, också om hon genom ett dylikt handlande medvetet ställde sig emot rätten och sanningen. Hon var alltså beredd att med sin underlåtenhet medverka till att en oskyldig icke-jude avrättades i ett propagandaspektakel för den judiska saken! Till dr Loftus' heder skall dock sägas att hon mycket snart ångrade sitt handlande och bekände sitt misstag. Arnulf Neumaier betecknar hennes skriftliga bekännelse som "skakande och ytterst läsvärd".

I sin bok *Der Fall Demjanjuk* berättar Hans Peter Rullmann – förutom om de nämnda vittnesmanipulationerna – även om åtskilliga kränkningar, misstänkliggöranden och hot mot svarandesidans vittnen, och att sådana vittnen rentav sattes i häkte. Däremot instruerade rätten att kärandesidans vittnen skulle skonas, dvs deras uttalanden skulle inte bli föremål för mer ingående frågor.

Processens höjdpunkt var domen, som alltså avkunnades uteslutande på grundval av vittnesmålen. Domen löd på döden medelst hängning, ett beslut som omedelbart utlöste groteska yttringar av vild skadeglädje. Man dansade i triumf i rättssalen.

Demjanjuks försvar överklagade givetvis domen. Det israeliska rättsväsendet hade all anledning att frukta en ny process. Dr Loftus var en av de mest kända experterna på vittnesmål över huvud taget, och hennes offentliga bekännelse och avfärdande av vittnena som menediga lögnare kunde inte viftas bort. Än skadligare för Israel var att den grova orätt, som blivit begången mot John Demjanjuk, att man fråntagit honom hans amerikanska medborgarskap och utlämnat honom till en skådeprocess i Israel med ett förfalskat identitetskort som enda bevis, nu väckte harm på många håll i Förenta staterna. I detta land gjorde sig en allt starkare grupp gällande, som krävde att domen i Jerusalem skulle återkallas, Demjanjuk återföras till USA och återfå sitt medborgarskap. Till de mest engagerade förkämparna hörde kongressmannen James V. Traficante och en av USAs mest kända kolumnister, Patrick Buchanan. Redan 1986 hade Buchanan betecknat processen mot Demjanjuk som en ny Dreyfussaffär.

I mars 1990 gick så Buchanan ett stort steg längre, då han i USAs två inflytelserikaste tidningar ifrågasatte inte bara Demjanjuks skuld utan massmorden i Treblinka över huvud taget:

”Problemet är: dieselmotorer avger inte tillräckligt mycket koloxid för att döda någon. Miljöskyddsverket kräver aldrig att få undersöka utsläpp från dieseldrivna personeller lastbilar. År 1988 blev ett tåg stående i en tunnel i Washington D.C. 120 meter under jord. Nittiosju ungdomar fick sitta kvar i vagnen, som fylldes medan de två loken spydde ut dieselavgaser, som fyllde vagnen. Först efter 45 minuter kunde de lämna vagnen oskadda. Demjanjuks massmordsvapen kan inte döda.” (*New York Times* 17 mars 1990, *Washington Post* 19 mars 1990.)

Året därpå, 1991, var Patrick Buchanan George Bushs starkaste republikanske rival i primärvalen inför 1992 års presidentval, och han har senare kandiderat i presidentvalen både 1996 och 2000. Buchanan frångick inte sin övertygelse ens under dessa valkampanjer. I uttalanden han gjorde i TV preciserade han sina tidigare yttranden och sade att Treblinka otvivelaktigt varit en fruktansvärd plats, dit hundratusentals judar hade förts och där tusentals hade dött – med andra ord: inte hundratusentals eller miljoner, som tidigare påståtts. Israel såg sig därmed stå inför en ny, mäktig strömning i amerikansk politik och journalistik, en strömning som kunde bära fram Förenta staternas näste president och som vågade ifrågasätta om Treblinka hade varit ett förintelseläger.

Naturligtvis blev Buchanan angripen. Sakligheten i dessa angrepp lämnade dock allt att önska. Den 22 oktober 1990 hävdade Jacob Weisberg i den amerikanska tidskriften *New Republic*:

”Koloxid, som avges av en dieselmotor är tillräcklig för att kväva människor, när de är sammanträngda i hundratals i tretton fots gaskamrar. Enligt Encyclopedia of the Holocaust *tog kvävningen i Treblinka så lång tid som en halvtimme. Det enda Buchanans jämförelse visar är att de barn han beskriver hade tillräckligt syre för att överleva så länge som de var innestängda i tunneln.”*

Detta var allt den sexsidiga artikeln framlade såsom bevis eller argument beträffande dieselmotorers användning som mordvapen. Det var emellertid tydligen alldeles tillräckligt för George F. Will, en mycket välavlönad amerikansk journalist och tevekommentator, när han angrep presidentkandidaten Buchanan. I sin spalt i veckotidningen *Newsweek* den 4 mars 1996 skrev han:

”Dieselavgaser användes för att döda i flera andra nazistiska dödsläger och av insatsgruppernas rörliga dödsförband.”

Föreställningen om massmord medelst dieselavgaser är viktigare än Will tänkte sig. I fråga om det antal människor, som antas ha gasats till döds i Tredje riket, står dieselgasningen för den absoluta majoriteten, med siffror på mellan fyra och två miljoner i fyra läger eller orter – Treblinka, Belzec, Sobibór och Chelmno (om denna sistnämnda ort påstår man inte att det fanns något läger, utan man talar i stället om ”gasbilar”). Gasning med cyanväte påstås ha använts i Auschwitz-Birkenau och i Majdanek. Eftersom dödstalen för Auschwitz under 1990-talet officiellt reducerats från fyra miljoner till långt under en miljon, har historien om dieselgasningarna blivit allt viktigare.

Men Weisberg och Will far vilse. I sina båda uppsatser *Pat Buchanan and the Diesel Exhaust Controversy* och *Diesel Gas Chambers*: *Myth Within a Myth* (den senare publicerad i samlingsverket *Dissecting the Holocaust*, se artikelns inledning) visar den amerikanske civilingenjören Friedrich Paul Berg varför. Berg påpekar att Buchanan inte har alldeles rätt i

sitt kategoriska hävdande att dieselavgaser inte kan döda. Det kan de visst, men endast ifall motorn körs under tung arbetsbelastning. I praktiken är det emellertid mycket svårt att skapa dylika betingelser med en dieselmotor, som inte driver något fordon utan endast används för att alstra avgaser. Men också vid maximal arbetsbelastning innehåller dieselavgaserna mindre än 4 promille koloxid. Alla bensinmotorer avger utan vidare 7 procent av den dödande gasen. Om man dessutom justerar förgasarens tomgångsskruv, kan man få så mycket som 12 procent koloxid i avgaserna. Dieselmotorer har ju inga förgasare, så i det fallet är ingen dylik justering möjlig. Som vittnena beskriver hur dieselmotorer användes vid gasningarna i Treblinka, måste de ha gått på tomgång. Under dylika förhållanden skulle dieselmotorerna alstrat knappast ens 600 ppm koloxid, det vill säga mindre än 1 promille. Att utsättas för dylik under en halvtimme ger på sin höjd en övergående huvudvärk. Ingenjör Friedrich Paul Berg ger Pat Buchanan i allt väsentligt rätt i dennes hävdande att dieselavgaser inte kan döda.

Det har heller ingen betydelse, säger Friedrich Paul Berg, om människor var tätt sammanpackade i kamrar eller ej. Tvärtemot vad Weisberg påstår, skulle avgaserna från en dieselmotor på tomgång ha hjälpt till att hålla de innestängda människorna vid liv. Dieselavgaser har nämligen en syrehalt på c:a 18 procent, alltså ungefär som vanlig luft. Detta beror på att förbränningen av diesel kräver en mycket stor lufttillförsel för att åstadkomma tändning. Med så mycken lufttillförsel kan även tätt sammanpackade människor andas bekvämt i mer än en timme utan andra men än övergående huvudvärk. De genomströmmande dieselavgaserna hjälper dessutom till att avlägsna den obrukbara utandningsluften.

Friedrich Paul Berg påpekar även en annan omständighet, som starkt talar emot dieselavgashistorien. Hade tyskarna verkligen velat döda massvis av judar med avgaser från fordon, hade de ett långt bättre alternativ än både diesel- och bensinmotoravgaser.

Vid denna tid rullade nämligen på Tredje rikets vägar så där en halv miljon bilar drivna av generatorgas, mer känd som gengas. Under krig och avspärrning sökte man ersättning för petroleumprodukter i inhemska råvaror, främst trä. Vid torrdestillation av trä erhålls en gas som kan förbrännas i bilmotorer. Även i Sverige användes under andra världkriget flitigt gengas; bilar och bussar var genomgående försedda med ett påhängt gengasaggregat. Emellertid var gengasen ytterst giftig och livsfarlig att inandas, då den hade en koloxidhalt på inemot 35 procent.

Förutsatt att gaskammarhistorien är sann, varför använde tyskarna inte den 350 gånger giftigare och dessutom lättproducerade gengasen?

Samtidigt som kontroversen om dieselavgasen pågick, hade flera organisationer för amerikaner av östeuropeiskt ursprung tagit John Demjanjuks parti och föranstaltat om egna utredningar av Demjanjuks oskuld. På grundval av tungt vägande sakskäl kunde de konstatera att inga massmord kunde ha förövats i Treblinka och att John Demjanjuk måste vara oskyldig i likhet med andra anklagade. Särskilt kan framhållas den förtjänstfulla, omfattande dokumentation som Polish Historical Society publicerade. Detta är en organisation för historiskt intresserade amerikaner, mestadels av polsk börd, alltså personer vilkas gamla hemland fick lida särskilt svårt under nazisterna och vilka därför knappast kan ha drivits av motiv att ”vilja rentvå Hitler” eller vad man annars brukar säga för att skrämma folk från att bekanta sig med revisionisternas objektiva rön.

Vilket blev då Demjanjuks öde? Sommaren 1993 frikändes ukrainaren av appellationsdomstolen i Jerusalem. Som grund för frikännandet angavs bristen på bevis, samma brist på bevis som hade föranlett dödsdomen. Mina läsare kan ju ägna en tanke eller två åt frågan vad det är för makter i vår värld som kan förvända synen på annars förnuftiga människor, så att detta domslut i Jerusalem hyllades av de flesta massmedier i USA och alla i Europa som ett bevis för att Israel var en rättsstat. Om Israel vore en rättsstat, hade för det första ingen kunnat dömas till döden med ett förfalskat dokument – vars falskhet stått klar åtminstone sedan 1987 – som enda bevis och för det andra, sedan det blivit klart att kärandesidans vittnen begått mened, dessa vittnen åtalats och fällts för detta brott. Tvärtom övervägde man ett tag på fullt allvar att inleda en ny process mot Demjanjuk, denna gång för brott han kunde tänkas ha

begått i lägren Sobibór och Flossenbürg. Men därav blev just då intet. Demjanjuk var redan en alltför het potatis. I september 1993 sattes han på ett flygplan till USA men alltjämt försedd med handfängsel – i strid mot all vedertagen rätt, ty är man frikänd, så är man i lagens mening oskyldig. ”Rättsstaten Israel” gjorde in i det sista allt för att förödmjuka och kränka John Demjanjuk.

Våren 2001 inleddes en ny process mot John Demjanjuk, denna gång i hans hemstad Cleveland i Ohio. Till denna process skall vi strax återkomma.

”Förintelsen” i Treblinka

När man granskar de vittnesmål som finns om lägren i Treblinka, märker man genast att de fullständigt går i sär på alla punkter: det påstådda förintelselägrets belägenhet, storlek och utrustning, det påstådda antalet offer, de föregivna metoderna att döda dem och att undanröja kropparna. Motsägelserna är så stora, att det hade varit omöjligt för de förintelsetroende att alls ge en framställning av ”förintelsen” i Treblinka utan att göra ett urval bland de användbara ”vittnesmålen” och i all tysthet låta de övriga falla i glömska. Ett dylikt urval kan inte framstå som annat än godtyckligt och knappast göra anspråk på vetenskaplighet i hanteringen av källmaterialet. Endast ett exempel: I början hävdades att man i Treblinka dödade judarna i kamrar medelst vattenånga.

Historien om ångkamrarna härrör tydligen från *The Black Book of Polish Jewry*, som publicerades i USA år 1943 och sponsorerades av inga mindre än presidentens hustru mrs Eleanor Roosevelt och professor Albert Einstein. Kapitel nio i denna bok (sidorna 141–147) heter ”Treblinka” och har undertiteln ”Officiell rapport som lämnats till den polska regeringen”. Dessa sju sidor text erbjuder mycket av intresse för dem som vill veta mera om hur förintelselegenden såg ut i sina första stadier, då det ifråga om Treblinka icke alls talades om gaskamrar, utan uteslutande om ångkamrar. Tron på dylika som avrättningsmetod förutsätter att ånga, som förs in i ett luftfyllt utrymme, tränger undan luften och så vållar kvävning, vilket den ju inte gör. Fysikprofessorn Einstein måste ha befunnit sig i ett mycket tankspritt tillstånd, när han satte sitt namn på detta tragikomiska dokument.

Så sent som den 14 december 1945 noterades följande till protokollet vid Nürnbergdomstolen:

Alla offer måste ta av sig kläder och skor, som sedan samlades in, varpå samtliga offer, kvinnor och barn först, drevs in i dödskamrarna... Sedan kamrarna stoppats fulla, slöts de hermetiskt och ånga släpptes in... Av de uppgifter som inkommit kan uppskattas att flera hundra tusen judar utrotades i Treblinka. (Nürnbergdokument PS 3311.)

Men exakt 75 dagar senare, den 27 februari 1946, hade den höga domstolen redan glömt ångkamrarna. I stället var det nu plötsligt tal om gaskamrarna i Treblinka. Det var alltså först efter kriget man enade sig om vilken form legenden obligatoriskt skulle ha!

Treblinka var inte ett utan tre läger: Treblinka I (eller A), Treblinka II (B) och lägret Małkinia, 6 km längre norrut. Det är betecknande för förvirringen och motsägelserna i vittnesmålen att det av dessa inte klart framgår ens att det fanns ett tredje läger, Małkinia. Detta var ett genomgångs- och avlusningsläger. Det är inte ägnat att stärka tilltron till vittnesmålen om ”förintelsen” i Treblinka att många av dessa handlar om just detta läger, Małkinia, som aldrig misstänkts för att ha hyst ett förintelsecentrum. Det nämns numera aldrig av ”experter på förintelsen” såsom varande något ”förintelsecentrum”. Vi skall emellertid återkomma till Małkinia senare i denna artikel.

I stället är det Treblinka II, som utpekats som förintelselägret, medan lägret Treblinka I, i omedelbar anslutning till ett grustag, knappast alls figurerat i litteraturen. Det är omöjligt att på detta begränsade utrymme gå in på alla vittnesmål, som förekommit om Treblinka II, så

framställningen skall begränsas till det som har betydelse för belysningen av de påstådda massmorden.

I en broschyr från Judiska världskongressen av år 1943 hävdas att nazisterna i mars 1942 började bygga ett ”slakthus” för judar från Polen och andra länder.Anläggningen skulle omfatta en yta av 5000 ha. Det är svårt att förstå hur tänkande människor kan acceptera en uppgift om ett läger som upptar icke mindre än 50 kvadratkilometer. Ändå behandlades den på allvar av Nürnbergdomstolen. Det säger en del om den mänskliga egenskapen troskyldighet, som verkar vara en nödvändig förutsättning för förintelsereligionens utbredning.

T. Skowron, utredare åt den tidigare nämnda Polish Historical Society, har sammanställt de kartskisser vittnen gjort av lägren i Treblinka. Det finns drygt 40 sådana skisser. De går alla i sär på väsentliga punkter, och enligt dessa låg gaskammaren (eller gaskamrarna, eller var det ångkamrar?) än här, än där.

Enligt den nuvarande officiella versionen av förintelsen i Treblinka deporterades en stor del av Polens judar till förintelselägret sommaren 1942. Utan att alls registreras med namn dödades de i gaskamrar medelst dieselavgaser och begravdes i massgravar. Detta pågick fram till och med vintern 1942–43. Våren 1943 ändrade man förfarandet: man började bränna liken omedelbart efter gasningarna, och man grävde även upp de äldre liken och brände dem, så att det inte blev några spår kvar av de mördade. Likbränningen företogs i flera meter djupa och mycket långsträckta gropar, som tidigare hade varit massgravar. Bränningen skedde i groparna på stålgaller som uppbars av betongstolpar. Mellan 870 000 och 1 200 000 judar skall ha blivit förintade på detta sätt. Hösten 1943 utrymdes lägret och jämnades med marken, och alla bevis för det massmord som där förövats undanröjdes.

Att anklaga någon för mord är givetvis en synnerligen allvarlig sak, och när det sker i domstol, måste en eventuell fällande dom föregås av omfattande utredningar. Alla slags bevis för och emot måste upptas till behandling och värderas. Ingen möda skall sparas i ansträngningarna att fastställa vad som egentligen skedde. Eftersom vittnesmål ofta är otillförlitliga, är det domstolens uppgift att komma till ett avgörande på grundval av ogensägliga fakta. I detta arbete ingår tekniska undersökningar av brottsplatsen, mordvapnet, mordförloppet, den döda kroppen och dödsorsaken. Om offret inte kan påträffas, är det i praktiken omöjligt bevisa att ett mord förövats. Handlar det om mord på en människa eller endast ett fåtal, är det ibland möjligt att undanröja bevisen, förutsatt att brottsplatsen och sättet att undanröja kropparna inte uppdagas.

Om emellertid antalet mördade är mycket stort och om den plats där kropparna förintades är känd, inprickad på en karta och till och med fotograferad från luften, så kan man med dagens tekniska resurser fastställa brottet med absolut visshet. Medelst arkeologiska utgrävningar kan man ju konstatera mänskliga boplatser också efter hundra tusen år eller mer. Till dags dato har man ifråga om ”utredningen” av det som brukar kallas ”historiens största brott” så gott som uteslutande byggt på vittnesuppgifter.

Trots att de föregivna mordvapnen, gaskamrarna, alltjämt finns i behåll i lägren Auschwitz I, Auschwitz II (Birkenau) och Majdanek, tog sig ingen för att göra en teknisk undersökning av dem, förrän amerikanen Fred Leuchter gjorde det 1988. Leuchter är expert på gaskamrar och har konstruerat sådana för avrättning av dödsdömda i flera amerikanska delstater. Men Leuchter handlade på uppdrag av revisionisterna, så hans rön får inte diskuteras offentligt, och hans rapport är förbjuden i flera ”demokratiska” länder i Europa, däribland Tyskland, Österrike, Schweiz, Frankrike, Nederländerna och Polen. Efter Leuchter har ”gaskamrarna” undersökts av rättsmedicinska institutet i Kraków och av den tyske kemisten Germar Rudolf. Resultaten är entydiga och samstämmiga: I kamrar, där många tusen människor påstås ha mördats med cyanväte, finns mycket ringa spår av detta ämne i väggarna (cyanväte är ett naturligt förekommande ämne och kan finnas i små mängder i vilka byggnader som helst). Däremot i de kamrar för avlusning (med cyanvätegasning) av fångarnas kläder, där man

aldrig har påstått att människor bragtes om livet, fann man betydligt högre halter av giftet i väggarna.

I Treblinka finns inga föregivna gaskamrar i behåll, men där har man i stället gjortden enda officiella brottsplatsundersökningen av ett påstått förintelseläger. Den 9 till 13 november 1945 gjorde man på föranstaltande av domstolen i Siedlce en utgrävning av lägret Treblinka II. Vi återkommer till denna undersökning. Ingen annan stans, vare sig i Auschwitz-Birkenau, Majdanek, Chełmno (Kulmhof), Sobibór eller Bełżec har man under de drygt 50 år, som gått sedan de påstådda massmorden begicks, någonsin företagit någon teknisk undersökning av brottsplatsen eller mordvapnen. Inte heller har man någonsin i något enda läger obducerat någon enda kropp och fastställt gasning som dödsorsak. Kanske någon av mina läsare har någon bra förklaring på dessa sakförhållanden, som ju borde te sig obegripliga, förutsatt att massmorden faktiskt ägde rum.

Enligt den nu gällande officiella föreställningen om ”förintelsen” förövades massmorden på judar huvudsakligen i slutna rum medelst olika gaser, som antas ha haft giftverkan (cyanväte respektive dieselavgaser). ”Förintelsen” i Treblinka skall, beroende på vilka vittnesuppgifter man väljer att tro på, ha genomförts medelst

1. nackskott utomhus i ett slags löpandebandsförfarande,
2. klorgas,
3. vattenånga,
4. avgaser från en dieselmotor,
5. tompumpning av lufttäta kamrar.

Varianterna 1, 3 och 5 presenterades av Judiska världskongressen i dess *Svarta bok* av år 1946 (ej att förväxla med den tidigare nämnda *Polska judenhetens svarta bok* av år 1943). Om man försökte pumpa ut luft ur en tätad kammare endast några tiondels atmosfärer under normalt lufttryck, skulle det räcka för att få hela byggnaden att störta in. Ångkamrarna har redan berörts; de var den version av legenden som Nürnbergdomstolen först fastnade för men som numera är prisgiven åt glömskan.

Enligt vittnesuppgifter skall på det s.k. förintelseområdet inom lägret Treblinka II ha funnits två byggnader, ”dödshus”, som rymde inalles 13 hermetiskt förslutbara gaskamrar. Det första dödshuset var en betongbyggnad, som uppfördes sensommaren och hösten 1942. Det rymde tre gaskamrar med vardera en yta på 5 m x 5 m (andra hävdar 4 m x 4 m). Det andra dödshuset var en stenbyggnad med betonggolv och uppfördes något senare. Det rymde tio gaskamrar, som vardera hade en yta av 8 m x 4 m (andra hävdar 4 m x 4 m). Fem gaskamrar låg utmed vardera långsidan av denna byggnad, skilda åt av en mycket trång, endast 150 cm bred korridor. Ytterväggarna hade gastäta falldörrar, som man kunde dra upp för att påskynda tömningen av gaskamrarna. Innanför ena kortsidans vägg låg motorrummet, varifrån dieselavgaserna leddes in i kamrarna.

Svarta boken från 1946 talar visserligen om att 4000 till 6000 människor samtidigt föstes in i gaskamrarna, men de flesta källor nöjer sig med färre än 2000. De massgravar, där liken jordades, låg enligt Eliahu Rosenberg i närheten av gaskamrarna, var 120 m långa, 15 m breda och 6 m djupa, men andra källor anger andra mått, alltifrån 50 till 150 m långa, 10 till 25 m breda och 5 till 10 m djupa. Senare utrustades brottsplatsen med galler eller grillar för bränning av liken.

Det finns all anledning att närmare granska den tekniska möjligheten eller snarare omöjligheten av massmord enligt de förutsättningar vittnesuppgifter och besiktning av den föregivna brottsplatsen anger. Läsaren kommer att inse att däri finns åtskilliga inslag, som för länge sedan borde ha väckt allvarliga tvivel. Bara en liten detalj, som är orimlig nog och kritiklöst accepterats. Det första dödshuset skall ha haft en trappa med tre trappsteg utan ledstänger,

vilken ledde till ingången, belägen på 1,5 m:s höjd över marken. Med andra ord: 50 cm höga trappsteg. Vilket hinder för att snabbt fylla gaskamrarna med dödsvigda människor!

I sitt nuvarande skick lämnar förintelselegenden inget utrymme för massmord medelst ånga, klorgas eller tompumpning. Dessa hävdanden har förkastats såsom absurda. Men det är lika obegripligt varför vittnen, historiker och domstolar har fastnat för dieselavgaser som mordmetoden. I vår miljömedvetna tid är det välkänt att avgaserna från bensinmotorer är hundra gånger giftigare än de från dieselmotorer. Självmord genom inandning av bensinavgaser är tyvärr inte ovanliga. Däremot känner man inget fall av självmord genom inandning av dieselavgaser. Det är dieselavgasernas ringa halt av koloxid som utesluter varje allvarligare giftverkan. Av vittnesuppgifterna från Treblinka framgår inte heller hur offren påverkades av dieselavgaserna.

Enligt vittnen var de motorer, som försåg gaskamrarna med gas, tunga dieselmotorer som tagits från sovjetiska stridsvagnar och som hade en effekt på inemot 550 hk. Om avgaser från en förbränningsmotor leds in i ett hermetiskt slutet utrymme, kommer trycket därinne att gradvis öka tills antingen utrymmet sprängs eller motorn stannar. Det tryck, som motorn kan bygga upp med sina avgaser, varierar med motorns typ och konstruktion. Då dieselmotorer har ett högt kompressionstal (1:15), kan man anta att de kan fungera, även om avgastrycket stiger med 0,5 bar efter avgasernas utträde ur cylindern.

Om nu dessa avgaser leds in i ett hermetiskt slutet rum, kan trycket också därinne stiga med 0,5 bar. Detta motsvarar en belastning av 500 g per cm^2, dvs 5 ton per m^2. Så måste även ha skett vid varje gasning såsom vittnena beskriver dem i dessa föregivet hermetiskt slutna gaskamrar. Låt oss tillämpa dessa tekniska förutsättningar på Dödshus 2. Om vi utgår från att en gaskammare där mätte 8 m i längd och 2 m i höjd, erhåller vi en väggyta på 16 m^2. Den kraft av trycket från avgaserna som belastar väggen uppgår då till 80 ton. Det vore som om tre 25 tons lastbilar samtidigt rammade väggen! Taket på denna anläggning hade en yta av 32 m^2. Tryckkraften från avgaserna underifrån skulle uppgå till 160 ton. Taket torde ha vägt c:a 12 ton (utgående från att det var en 15 cm tjock betongplatta). Om taket inte precis lyfte, så skulle det åtminstone knäckas mitt itu och böjas uppåt, då armeringsjärnen ligger i nedre tredjedelen av takkonstruktionen. Motsvarande måste gälla falldörrarna. Om de hade en yta av 5 m^2, måste tryckpåkänningen på dem ha uppgått till 25 ton – och ändå kunde de hålla tätt!

Hur lång tid hade det tagit att erhålla ett övertryck på 0,5 bar i en gaskammare med en yta av 32 m^2 och höjd av 2 m, dvs 64 m^3 volym? Vi utgår från en sovjetisk stridsvagnsmotor av typ W2 med en cylindervolym på 38 liter. I en gasningssituation skulle luftvolymen i gaskammaren (kammarens volym minus de instängda offrens volym) ha utgjort c:a 44 m^3. Om motorn gick på 500 varv i minuten, så hade den alstrat 9,5 m^3 avgaser i minuten. När motorn pumpat in sammanlagt 22 m^3 avgaser i gaskammaren, hade trycket därinne ökat till 1,5 bar. Detta hade tagit endast två och en halv minut. Under inga omständigheter kan en dieselmotor på denna korta tid alstra tillräckliga mängder giftig gas för att döda någon – men däremot hade trycket sprängt kamrarna och så förintat ”förintelsen” i Treblinka.

Här inställer sig osökt en tanke. Om nu gaskamrarna gick att hermetiskt sluta, varför gjorde sig nazisterna sådant omak med att leda in avgaser från dieselmotorer och så riskera att spränga sina gaskamrar? Det hade ju räckt att stänga in offren i kamrarna och låta dem kvävas; det tillgängliga syret hade tagit slut på mindre än en timme. Slutsatsen efter alla dessa överväganden ger sig själv: dieselgaskamrarna i Treblinka kan tryggt förvisas till fablernas värld.

Ytterligare orimligheter möter i samband med de massgravar, där de gasades kroppar jordades. Enligt vittnet Eliahu Rosenberg var dessa gravar 120 m långa, 15 m breda och 6 m djupa. Om vi utgår från Rosenbergs vittnesmål och förutsätter en sluttningsvinkel på 65 grader i Treblinkas sandiga och grusiga jord samt att man täckte över liken med 0,5 m jord, skulle en dylik grav ha haft en fyllbar volym på c:a 8000 m^3. Om man utgår från en kapacitet hos massgravarna på 8 lik per m^3, skulle de ha rymt c:a 64 000 lik var.

Intressant nog nämner inget av vittnena vad som skedde med den uppgrävda jorden, som med en uppluckringsmån på 20 procent bör ha uppgått till 9600 m^3 per grav. Sluttningsvinkeln hos en grop som grävs i naturligt material blir mycket brantare än den hos högen av uppgrävt material. Om graven i överkanten hade en yta av 1800m^2, som hävdats, och högen av uppgrävd jord har en sluttningsvinkel av c:a 30 grader och en höjd av 6 m och om avdrag görs med c:a 1000 m^3 för jord till övertäckning av liken, kommer det uppgrävda materialet att täcka en yta av c:a 2600 m^2.

Det område som anges som ”förintelseområdet” i Treblinka mäter enligt arkivritningarna c:a 18 000 m^2. Detta område skulle rymma icke endast massgravarna och högarna av uppgrävd jord utan även gaskamrarna och andra byggnader. Om man utgår från antalet 875 000 mördade, vilket man gjorde vid rättegången i Jerusalem mot John Demjanjuk, så skulle det kräva 14 massgravar av de dimensioner Rosenberg angivit. De 14 massgravarna skulle uppta en sammanlagd yta av c:a 25 200 m^2. Dessutom skulle högarna av uppgrävd jord – c:a 130 000 m^3 – uppta en sammanlagd yta av c:a 36 400 m^2. Sammanräknat skulle enbart de ytor som de 14 massgravarna och den ur dessa uppgrävda jorden tog i anspråk uppgå till 61 600 m^2, dvs mer än 3,4 gånger ytan av hela ”förintelseområdet”! Därmed har även denna del av legenden visats vara orimlig. Om möjligt ännu orimligare blir det, om vi utgår från siffran 3 miljoner dödade i Treblinka, den siffra som gällde strax efter kriget. Då skulle det ha krävts 86 massgravar, upptagande en sammanlagd yta av 86 400 m^2, och därtill skulle komma högarna av 445 000 m^3 uppgrävd jord, krävande en yta av ytterligare 124 800 m^2, det vill säga alla grävarbetena skulle ta 211 200 m^2 i anspråk –en yta nära tolv gånger större än hela ”förintelseområdet”.

Vad hände sedan med de döda kropparna av de 875 000 offren? Enligt vittnen skulle man under perioden mars till september 1943 systematiskt ha grävt upp liken och bränt dem för att undanröja dem spårlöst. Ett dylikt hävdande är en nödvändig förutsättning för att kunna ange godtyckliga antal – alltifrån 700 000 till 3 miljoner. Det lättsinniga umgänget med mycket stora tal, som sedan utan förklaring kraftigt reduceras, när de utsätts för revisionisternas närgångna granskning, är ägnat att väcka vår misstanke. Beträffande Auschwitz hävdades officiellt dödstalet 4 miljoner alltifrån kriget och fram till 1990. Sedan plötsligt reducerades siffran till ”litet mer än 1 miljon”, och i sin senaste bok har J.-C. Pressac, som allmänt hyllas för sitt arbete, reducerat siffrorna för Auschwitz med ytterligare c:a en tredjedel, till 660 000.

De tekniskt orimliga beskrivningarna av hur massmorden förövades motsvaras av tekniskt lika orimliga beskrivningar av hur kropparna eliminerades – genom bränning i det fria. Och det är inte bara beträffande Treblinka man hävdar detta. Detsamma påstås ju om ”förintelse”-lägren Bełżec, Sobibór och Chełmno. Hittills har ingen hävdat att det i dessa läger fanns krematorier, utan de sammanlagt 1,9 miljon döda skulle alla ha bränts till aska i det fria, varpå askan skingrades, så att intet spår av massmorden finns kvar. Miljoner döda kan inte bara försvinna. Läsarna kan betänka de fynd av massgravar för kommunismens offer, som nu ständigt görs i Ryssland.

Vad uppger då vittnena om likbränningen? Eliahu Rosenberg berättar:

”Sedan Himmler inspekterat lägret, gav han order om att bränna samtliga lik, som låg i gropen… Till detta ändamål lade man två räls parallellt bredvid varandra på marken och lade nu liken, som man lyfte ur gropen med grävmaskiner, i lager på varandra liksom brännved. Det hände därvid ofta att liken, i synnerhet av nyligen döda, inte brann så bra och vi därför måste hälla bensin på dem… Vid den tiden hade vi bara en brännplats, och det var naturligtvis för litet, då vi inte kunde bränna mer än hundra lik per dag. Från grannlägret hämtade man en Oberscharführer i SS vid namn Herbert Floss… Han inrättade fem till sex brännplatser och införde även ett nytt sätt att lägga liken i lager…” (Eliahu Rosenberg, *Tatsachenbericht*, s. 9f.)

Vad nu? Menar karlen att människokroppar brinner av sig själva? Ja, vid rättegången i Jerusalem mot John Demjanjuk vidhöll han detta:

”I Treblinka lärde vi oss att små barn brinner fortare än män. Man kan antända dem med en tändsticka. Därför beordrades vi av tyskarna – må de förbannas – att först lägga ner barnen i bränngropen.” (Uttalande av E. Rosenberg inför domstolen i processen mot Demjanjuk, anfört av den tyske revisionisten Udo Walendy i hans tidskrift *Historische Tatsachen* nr 34, 1988.)

Szyja Warszawski anlände till Treblinka i juli 1942. Inför den polska huvudkommissionen för undersökning av nazisternas brott i Polen vittnade hon:

”Med en grävmaskin kastade man liken i lager på det brinnande gallret. När liken fattade eld, brann de av sig själva.”

Wassilij Grossmann skriver i sin bok *Die Hölle von Treblinka*:

”I början ville likbränningen inte alls fungera – liken tog inte riktigt eld; man iakttog dock att kvinnoliken brann lättare.” Jankel Wiernik (som dyker upp under flera namn: Yaakov Vernick, Yakovyorek) är det enda av vittnena som hävdar att han deltagit i förintelseprocessen en längre tid. Han skriver:

”Det visade sig att kvinnolik brann lättare än män. Därför användes kvinnolik att tända eldarna med.” (J. Wiernik i A. Donat (red.), *The Death Camp Treblinka*, New York: Holocaust Library, 1979, s. 170.)

Rachel Auerbach sammanställde olika vittnesuppgifter och skrev sammanfattningsvis:

”Polackerna talar fortfarande om hur tvål tillverkades av judarnas kroppar… Upptäckten av professor Spanners tvålfabrik i Langfuhr bevisade att deras misstankar varit välgrundade. Vittnen omtalar för oss att när liken brändes på bålen, lade man pannor under ställningarna för att fånga upp fettet, när det rann av, men detta har inte bekräftats…

”I Treblinka, liksom på andra sådana ställen, gjorde man betydande framsteg i förintelsens vetenskap, såsom den ytterst märkliga upptäckten att kvinnolik brinner bättre än manslik.

”Män brinner inte utan kvinnor… Kvinnolik användes för att antända eller rättare sagt anlägga eldarna bland likhögarna… Blod visade sig också vara ett förstklassigt bränsle… Unga kroppar brinner upp snabbare än äldre… Med hjälp av bensin och liken efter de fetare kvinnorna flammade likbålet slutligen upp.” (A. Donat, anf. arb., s. 38.)

Yitzhak Arad skriver:

”De SS-män, som ledde kremeringen, blev övertygade om att liken brann tillräckligt bra utan tillförsel av annat bränsle.” Om liken av de nyligen dödade säger han att, *”Dessa inte brann lika bra som de som hämtats upp ur gravarna, och de måste besprutas med bränsle innan de ville brinna.”* (Y. Arad, *Belzec, Sobibór, Treblinka: The Operation Reinhard Death Camps*, 1987, s. 174.)

Jean-François Steiner, som också han sammanställde många vittnesmål, skriver:

”Det fanns eldbeständiga kroppar liksom sådana som lätt fattade eld. Tricket bestod i att använda de bra till att bränna de dåliga med. Enligt hans [den tidigare nämnde SS-mannen Herbert Floss] *forskning – som tydligen var långt framskriden – brann gamla lik bättre än*

nya, feta bättre än magra, kvinnor bättre än män och barn inte lika bra som kvinnor men bättre än män. Av detta följde att gamla lik av feta kvinnor var de idealiska." (J.-F. Steiner, *Treblinka*, 1966, s. 294.)

Visserligen uppger några vittnen att det i Treblinka fanns grupper utsedda att skaffa fram ved. Yitzhak Arad berättar om ett "vedkommando". Det råder dock konsensus hos vittnena och de förintelsetroende om att veden kom till användning endast då man anlade mindre bål inunder bergen av lik och var obehövliga sedan likbergen fattat eld och brann av sig själva.

Människokroppen är emellertid inte bränsle. Den består till c:a 65 procent av vatten och brinner inte av sig själv bara man antänder den. I alla större städer finns krematorier, där man dagligen förbränner döda människokroppar. Där vet man också att stora mängder bränsle (gas) måste tillföras för att förvandla människokroppar till aska.

Indien är ett land, där man har mångtusenårig erfarenhet av likbränning i det fria. Enligt en uppgift i den indiska tidningen *New Delhi Shenectady Gazette* den 27 november 1986 bränner man i Indien dagligen 21 000 lik, vilket kräver 6433 ton ved, alltså i genomsnitt 306 kg ved per lik. Likbränningen är i själva verket ett stort problem i Indien, eftersom den tär kraftigt på landets redan ringa skogsbestånd. Varför har indierna inte upptäckt detsamma som SS-mannen Herbert Floss, nämligen att man kan elda med lik?

Låt oss emellertid för resonemangets skull anta att naturlagarna inte var upphävda i Tredje riket åren 1941–1944 utan att det även där och då gick åt ansenliga mängder bränsle när man brände lik. Vi sätter dock försiktigtvis vedåtgången lågt, till endast 200 kg per lik. Av olika vittnesuppgifter framgår att likbränningen i Treblinka pågick till början av augusti 1943, sammanlagt ungefär 185 dagar. Det betyder att minst 4700 kroppar måste ha bränts dagligen, vilket krävde 950 ton torr ved dagligen. Av ingenjörshandboken *Hütte* erfar vi att 1 ton granved för eldningsändamål håller en volym av 3,1 m^3. Detta betyder att ved till en volym av 2945 m^3 måste ha åtgått för likbränningen varje dag. Hur mycket detta är blir kanske lättare att förstå om man visualiserar en vedstapel som är 1 m hög, nära 3 m bred och 1 km lång. En vedstapel av den storleken skulle ha förbrukats varje dag i 185 dagar. För hela likbränningsarbetet från mars till augusti 1943 skulle ha åtgått c:a 176 000 ton torr ved.

Enligt vittnena skulle Himmler ha beordrat största skyndsamhet i arbetet med likbränningen. Då fanns det knappast tid att låta veden torka, utan man måste ha tvingats använda färsk ved. Brännvärdet för sådan ved är endast 2000 kcal/kg mot 3600 kcal/kg för torr ved. Den tidigare nämnda totala vedåtgången måste alltså multipliceras med faktor 1,8, så att vi erhåller resultatet 315 000 ton färsk ved. Det dagliga behovet skall då ha varit 1700 ton. Om vi förutsätter att denna ved huggs av medelhöga träd med en genomsnittsmassa av 700 kg, betyder det c:a 450 000 träd.

Vi antar att den skog, varifrån veden hämtades, låg i närheten av lägret. Vi antar att en 15 tons lastbil kan göra tre resor dagligen, varvid naturligtvis tid måste avsättas för lastning och lossning av veden. Då skulle totalt 113 resor behöva göras dagligen med 38 lastbilar. Inga vittnen har nämnt något om en sådan lastbilspark eller vedhämtningsresor. Liken brann ju av sig själva bara man först tände på dem.

Hur mycken arbetskraft skulle det ha gått åt att göra ved av alla dessa träd – under de primitiva arbetsförhållanden som rådde? Vi antar att en man hinner på en dag fälla ett träd, barka och kvista av det, såga det och hugga upp det till ved. Pröva själv att såga och hugga upp 70 kg ved och tänk dig sedan denna arbetsinsats tiofaldigad! Vi antar ändå för resonemangets skull att en man skulle ha orkat utföra detta arbete på en dag. Då skulle det ha åtgått 450 000 arbetsdagar. Om arbetet utfördes på endast 185 dagar, skulle det ha krävt ett skogshuggarlag på drygt 2400 man. Och den skog, som behövde avverkas för ändamålet, skulle ha omfattat nära 600 ha. Skulle vittnena inte ha märkt en så omfattande kalhuggning? Den skulle vara synlig än idag.

Vi har nu att bemöta påståendet att kropparna av 875 000 mördade människor kan undanröjas spårlöst i det fria. Så där helt spårlöst går det nu inte. Vi har till att börja med vedaskan

och räknar lågt: 3 kg aska av varje ton bränd ved. Då blir resultatet c:a 945 ton. Därtill kommer askan och övriga lämningarna av de mördade människorna. Askan av en förbränd människokropp utgör c:a 5,6% av kroppsvikten. Utgår vi från en genomsnittlig kroppsvikt på 60 kg, betyder det att förbränningen av 875 000 människor ger 2940 ton aska. Sammanlagt blir det alltså nära 3900 ton aska – ved- och människoaska – som enligt vittnena blandades med jord, varpå ask-jordblandningen kastades tillbaka i groparna. Även om denna väldiga mängd aska – som om den bortfraktades skulle kräva 390 stycken 10 tons lastbilar – blandades med de c:a 100 000 m^3 jord som grävdes upp ur massgravarna, vore det lätt att finna bevis för människorester motsvarande de antal mördade som vittnena anfört. Dessutom: vid likbränning under de omständigheter, som vittnena beskrivit, blir inte kropparna fullständigt förbrända till aska, utan skeletten blir kvar.

Vittnena har beskrivit hur man krossade, siktade och sållade benresterna för att förvissa sig om att inga bevis blev kvar. Med tanke på den primitiva utrustning som skall ha använts för detta arbete – träkavlar och metallplåtar – kan det inte ha resulterat i annat än en ganska grovmalen återstod. En sådan oerhörd kvantitet människorester – aska-och benrester – inmängda i jord på ett mycket begränsat område skulle utan vidare gå att konstatera med dagens kriminaltekniska metoder. Därtill kommer människokroppens hårdaste material, tänderna, som inte kan ha pulvriserats med de primitiva metoder som omnämnts. Även om vi antar att varje mordoffer hade i genomsnitt endast 20 tänder i behåll av 32, skulle det ändå bli minst 17,5 miljoner tänder kvar i Treblinka. Det betyder omkring 180 tänder per m^3 ask- och benblandad jord. Existensen av dessa tänder skulle inte vara någon som helst svårighet att konstatera.

Vad hände då i Treblinka?

Vi citerar den dokumentation, *Amicus Curiae Brief*, den amerikanska sammanslutningen Polish Historical Society publicerat till John Demjanjuks försvar:

”Med hjälp av flygfotografier i förening med fotografier av tidigare utgrävningar på platsen kunde vi lokalisera en massgrav vid Treblinka II och bestämma dess mått. Grunderna till de stora (30 m x 15 m) byggnader, som sades ha varit gaskamrarna, var emellertid inte synliga.

”Flygfotografierna [som togs av tyska spaningsflygare år 1944] *visar att ytan av den enda massgraven vid Treblinka II är ungefär 10 procent mindre än en av massgravarna i Katynskogen, en grav som rymde 4500 kroppar. Samma flygfoton visar också 41 små massgravar, som ligger ungefär tre kilometer längre bort, vid Treblinka I. De som dog och begrovs i Treblinka I grävdes aldrig upp igen och brändes aldrig av nazisterna (Bild 83)… De små massgravarna vid Treblinka I är till storleken identiska med den polska domarens avgörande från år 1945 på grundval av utgrävningar att dessa gravar rymde omkring 10 000 kroppar. Bild 85…*

”Vi kunde även lokalisera fotografier, som tagits på marknivå någon gång i augusti 1944 av den enda massgraven vid Treblinka II och som ger oss exakta mått på dess bredd. Bild 86. År 1945 föranstaltade distriktsdomstolen i Siedlce om en kriminalteknisk utgrävning av Treblinka II och bestämde djupet på denna enda massgrav. Bild 87. Denna information jämte längden, som erhållits genom flygfotografier, ger en fullständig framställning av graven i tre dimensioner och ger en ganska exakt föreställning om hur många kroppar graven kan ha innehållit, nämligen 2000 till 4000. Denna siffra är avsevärt mycket mindre än de påstådda 900 000. Eftersom nära en miljon människor slussades genom lägret Treblinka II på ett år (Bild 88) och det tog i genomsnitt tre dagar på dåliga järnvägar att anlända dit, är en siffra

på 2000 till 4000 döda väl förenlig med det mycket höga dödstalet för Warszawagettots invånare.

”På grundval av de uppgifter vi samlat anser vi att man grävde upp och brände liken vid Treblinka inte för att dölja bevis utan för att förhindra utbrytandet av epidemier, när floden Bug svämmade över. De omkring 10 000 liken i massgraven vid Treblinka I grävdes inte upp och kremerades inte, eftersom de låg ovanför den stigande vattennivån.

”Efter befrielsen tillsatte man två utredningskommissioner rörande lägren i Treblinka. Den ena leddes av den sovjetjudiska kommission som var knuten till 65:e sovjetarmén, och den andra leddes av domaren vid distriktsdomstolen i polska Siedlce…

”Den sovjetjudiska kommissionen genomförde en ganska god undersökning av massgravarna i lägret Treblinka I och förberedde en grundlig rapport. Bild 89. Gravarna i Treblinka I rymmer omkring 10 000 lik, och deras sammanlagda innehåll var åtminstone tre gånger större än det i massgraven vid Treblinka II. Bild 90.

”I november 1945, i förberedelse inför rättegången i Nürnberg (den internationella militärdomstolen), föranstaltade domaren vid distriktsdomstolen i Siedlce om en undersökning av det förutvarande lägret Treblinka II på grundval av ögonvittnesuppgifter om de illdåd som där skall ha förövats. Den polska kommissionen ville inte tro de överlevandes berättelser och det enorma antalet offer, 3 500 000, som deras sovjetiska föregångare uppfunnit. Bild 91. Följaktligen försökte kommissionen att på allvar gräva fram fysiska bevis på nazisternas brott. Den kriminaltekniska utredningen och utgrävningen inleddes i november 1945 med hjälp av över 30 arbetare under personligt överinseende av den judiske ordföranden för distriktsdomstolen i Siedlce, J. Szlebzak. Fyra före detta fångar deltog som representanter för Kretsen av tidigare Treblinkafångar: herrarna S. Rajzman, T. Grinberg, S. Friedman och M. Mittelberg. Deras enda syfte var att peka ut platserna för de oförglömliga inrättningar, som de sade sig ha haft tillfälle att iaktta dagligen i omkring ett år och som hade rivits endast omkring 24 månader tidigare: lasarettet, där omkring 50 000 sjuka, gamla och barn påstods ha blivit skjutna; de enorma massgravarna och de två träbyggnader som hyste de tretton (10+3) gaskamrarna, som sades ha varit klädda med rött terrakottategel. Bild 92.

”Platsen för lasarettet påträffades snart. Överlevande påstod att 50 000 människor där bragtes om livet medelst skjutning i denna grop. Den grundliga kriminaltekniska undersökningen bragte vissserligen i dagen ett antal små personliga artiklar, som tillhört de deporterade judarna, liksom halvbrända sopor från lägret, blandade med några dussin utländska småmynt. Men man lyckades inte finna några rester av människoben, inte heller någon av de (åtminstone) 50 000 påstådda exekutionskulorna eller någon av de 50 000 tomhylsorna. Bild 92A.

”Platsen för gaskamrarna i Treblinka II, de två största träbyggnaderna i distriktet (den ena skall ha mätt omkring 30 m x 15 m), kunde de överlevande inte erinra sig eller enas om. Eftersom dessa byggnader måste ha varit lokaliserade i det endast två hektar stora ”Övre lägret”, lät kommissionen gräva ett antal långa och djupa undersökningsdiken i nordsydlig riktning. Icke en enda skärva terrakottategel av röd eller annan färg påträffades under dessa grundliga utgrävningar. Bild 93. Ej heller hittades något spår av en tjock betongplatta, som hade måst tjäna till grund för gaskamrarnas tegelklädda väggar, inte heller upptäcktes något spår av betong- eller timmergrunder, som hade kunnat uppbära sådana tunga byggnadsverk i Treblinkas sandiga jord (som ofta drabbades av djup tjäle). Bild 94.”

I den nya rättsprocess, som nyligen inletts mot den nu 81-årige före detta bilarbetaren John Demjanjuk, lyckades hans försvarsadvokat Michael Tigar få den amerikanska domstolen att avvisa som bevismaterial vad domstolen i Jerusalem år 1987 förmådde Demjanjuk att säga om sig själv. Förenta staterna har nämligen biträtt Konventionen mot tortyr, och det är fastställt att Demjanjuk torterades i det israeliska fängelset, i synnerhet genom att systematiskt berövas sömn. Tortyr, också mycket grov sådan, tillämpas rutinmässigt i israeliska fängelser på palestinska fångar.

Har Demjanjuk då fått en tiger till sitt försvar? Knappast. Advokaten Tigar har underlåtit att använda det mäktigaste vapen som står honom till buds för sin klients försvar, det med starka sakskäl underbyggda ifrågasättandet att det alls finns några bevis för massmord i Treblinka (där Demjanjuk inte fick vistas) eller i Sobibór (där han fick vistas). Tigar behövde inte själv göra detta. Det hade Yitzhak Arad redan gjort åt honom 14 år tidigare, i sitt vittnesmål (omfattande över 550 sidor av rättegångsprotokollet) under den första processen mot Demjanjuk i Jerusalem. Här följer ett utdrag ur rättegångsprotokollet. Den som först har ordet är åklagaren Blatman:

BLATMAN: Dr Arad, skulle ni nu kunna säga oss något om hur lägret var inrättat [engelska: the setup of the camp]*? Jag förstår att lägret fullständigt utplånades. Det finns inga originalkartor i behåll, och alla beskrivningar och all forskning om hur det var inrättat bygger på uppgifter och bevis av vittnen.*

ARAD: Både Treblinka och andra läger, när de väl hade fullgjort sin utrotningsuppgift, likviderades, upplöstes, utplånades. De förvandlades till jordbruksmark, och grönska planterades. Allt vi har är bevis och vittnesmål av överlevande, i synnerhet Yaakov Vernick, som några månader efter att han flytt från Treblinkalägret vid tiden för upproret – jag skall återkomma till detta senare – hade iordningställt en ritning, en skiss eller ett diagram över Treblinkalägret, och han byggde faktiskt i Israel, i ett senare skede, en skalenlig modell av Treblinka på grundval av den ritning han hade fört med sig. Och detta är den huvudsakliga källan till vår information om lägret. (Morgonsessionen den 17 februari 1987, ss. 229–230.)

Något senare berättade dr Arad:

ARAD: Hur som helst tog de isär allt, de monterade ner allt, de centra och byggnader som fanns kvar, de avlägsnade allt som över huvud taget gick att avlägsna, och detta fortsatte fram till november [1943]. Området plöjdes ner, och på det byggdes en bondgård, och en av de ukrainska vakterna hämtade sin familj dit och började bo där såsom bonde och såg till hela området. (Eftermiddagssessionen den 17 februari 1987, s. 293.)

Och vidare:

ARAD: Platsen för Treblinkalägret – inget finns kvar av det som existerade vid den tid det var i gång. Inga byggnader, inga strukturer, inga staket, ingenting. (Morgonsessionen den 18 februari 1987.)

Det föregivna grundliga utplånandet av Treblinka skulle enligt dr Arad ha omfattat även alla tyska dokument om lägret:

ARAD: Dokument om lägret och det som försiggick inom dem [sic!]– ja, delvis gjordes detta muntligt, så att det fanns så litet skriftlig information som möjligt. Och om det fanns några dokument, blev de mestadels eller helt och hållet förstörda under operationens lopp eller vid operationens slut och säkerligen vid den tid då lägren evakuerades, och som jag tidigare nämnde, finns det ett brev av Globocnik till Himmler i januari 1944, där han säger att alla dokumenten förstördes och att alla räkningar och fakturor, de sista beträffande penningfrågor och kläder, också skulle förstöras. (Morgonsessionen den 17 februari 1987.)

Enligt dr Arad saknas alltså inte endast alla handfasta bevis för verksamheten – det vill säga de påståddda massmorden – i Treblinka, utan även bevis för att där alls funnits något läger. Och det är icke endast alla byggnader och andra strukturer som försvunnit spårlöst, utan även

dokumenten. Det finns alltså inte ens ett pappersspår kvar. Men om också all dokumentation utplånats, hur kunde det då plötsligt, och så lägligt efter att förföljelsekampanjen mot John Demjanjuk inleddes i USA, dyka upp ett identitetskort nr 1393, ögonskenligen utställt av tyska SS på en viss Iwan Demjanjuk (tyskarna stavade Ivan med w)? Och hur kunde det senare, år 1987, dyka upp ytterligare tre snarlika identitetskort, nr 847 på Iwan Juchnowskij, nr 1211 på Iwan Wolembachow och nr 1926 på Mykola Bondarenko, alla från en och samma sovjetiska källa, varpå denna sinade lika plötsligt och oförklarligt som den började sprudla? The Holocaust – Made in the Soviet Union?

Vem är då denne dr Yitzhak Arad, som, säkerligen oavsiktligt, gjort en sådan betydelsefull insats ifråga om att undergräva Treblinka-mytens trovärdighet? Han är en av världens ledande ”experter på förintelsen” och var under 15 år, från 1972 till 1987, chef för Yad Vashem, det stora arkivet rörande ”förintelsen” i Jerusalem.

Även om den nya rättegången mot John Demjanjuk inriktas på brott han kan påstås möjligen ha förövat i samband med ”förintelsen” i, låt säga, Sobibór eller Belzec eller varför inte Kiev (Babij Jar) eller Riga, så blir det inte lättare för de krafter som satsar stort på att iscensätta dylika skådeprocesser. Ty de föregivna massmorden i dessa läger är lika obevisbara som de i Treblinka. Eller med dr Arads egna ord från den första rättegången mot Demjanjuk i Jerusalem. Först talar domaren Dov Levin från Israels högsta domstol.

LEVIN: Lägren i Bełżec och Sobibór, förstördes de också, eller finns det kvar något av dessa läger?

ARAD: Sobibór och Bełżec utplånades fullständigt, samma förintelse. Sobibór var nästan en exakt kopia av detta, och Bełżec, det första lägret, var något annorlunda. Men på grundval av Bełżec byggdes Sobibór och Treblinka och enligt samma linjer – alla tre utplånades fullständigt. Nu efteråt har Polens regering beslutat att upprätta minnesmärken, men det finns inga återstoder av lägret som sådant. (Morgonsessionen den 17 februari 1987, ss. 242–243.)

ARAD: Himmler inrättade ett särskilt förband under Sturmbandführer [sic!] *SS Globl, som fick i uppgift att öppna alla groparna, alla dessa hundratusentals lik av judar som, antingen det var i Babij Jar, antingen det var i Kiev, antingen det var i Riga eller i Vilna, öppna alla dessa massgravar och bränna liken. (Morgonsessionen den 17 februari 1987, s. 267.)*

Varför underlät Demjanjuks försvarare Michael Tigar att använda detta synnerligen kraftiga vapen till sin klients försvar? Förmodligen hade Tigars mod sina gränser. Han ville nog inte utsätta sig för risken att bli kallad ”förnekare av förintelsen”, även om han bara citerade Arad, med allt vad det innebär att hamna under trumeld av vissa sionistjudiska organisationers smutskastningsartilleri, särskilt effektivt på grund av de raka rör som löper mellan dessa organisationer och likaledes av sionistjudar ägda massmedier. Den som skriver detta har själv råkat ut för en dylik behandling och vet vad det betyder i form av yrkes- och karriärförintelse.

Till sist några ord om Małkinia, det lilla läger som hittills aldrig av någon ”expert på förintelsen” utpekats som ”förintelseläger”.

Det finns bevarat ett protokoll fört vid ett förhör kaptenen i amerikanska armén Jack Friedlander höll med unterscharführer SS Josef Hirtreiter den 6 juli 1946, sedan denne tagits till fånga. Protokollet är mycket kortfattat, vilket är anmärkningsvärt med tanke på det oerhörda som avslöjas i detsamma. Hirtreiter erkänner nämligen att han tjänstgjort i Małkinia (namnet är i maskinutskriften felstavat Balkinia men rättat för hand) och där vid ett tillfälle deltagit i gasningen av fyra tusen judar under fyra till fem dagar. Av existensen av detta protokoll är endast tre slutsatser möjliga. Dessa slutsatser ger sig själva och framställs nedan i frågeform.

1) Protokollet är äkta, dvs återger sanningsenligt ett faktiskt skeende, nämligen kapten Friedlanders förhör med unterscharführer SS Hirtreiter, som under förhöret talade sanning. I detta fall måste hela den hittillsvarande officiella historieskrivningen om ”förintelsen” skarpt kritiseras och grundligt sättas i fråga. Ty härmed avslöjas ju det hittills förbigångna lägret

Malkinia som ett av de största förintelselägren över huvud taget, med kapacitet att avliva 800–1000 judar dagligen, och vad blir det på ett par, tre år? Vad är det för eländiga förintelse-experter som kunnat förbigå Małkinia?

2) Protokollet är äkta, men Hirtreiter talade inte sanning. Han hade förmåtts att ljuga om en förintelse i Małkinia, som aldrig ägde rum. Men vem ljuger emot sina egna intressen, påbördar sig själv ansvar för ett ohyggligt brott, annat än under tortyr eller annat tvång? Och vad är bekännelser avgivna under tortyr värda? Om detta alternativ gäller, måste frågan ställas: vilka ytterligare bekännelser av gärningsmän har frampressats under tortyr, till exempel i samband med Nürnberg, och vad är då dessa bekännelser värda?

3) Protokollet är inte äkta, utan en förfalskning. Vilka ytterligare dokument om förintelsen är också förfalskningar?

Sammanfattning

1) Ögonvittnesuppgifter om det förmodade utrotningslägret Treblinka vad beträffar lägrets belägenhet, storlek och inre struktur är ytterligt inkonsekventa och motsägelsefulla och praktiskt taget omöjliga att förena med verkliga fakta.

2) De föregivna mordmetoderna röjer en välutvecklad fantasi. Därför har alla de tidigt föregivna mordmetoderna (däribland ångkamrarna) allmänt prisgivits åt glömskan. Den numera gällande mordmetoden är dieselavgaskamrar.

3) Dieselavgaser lämpar sig emellertid inte för massmord på människor.

4) Om man leder in avgaser från tunga dieselmotorer i ett hermetiskt slutet, tegelklätt rum, resulterar det i att rummet i fråga förstörs. Detsamma blir resultatet om man pumpar ut luften ur ett dylikt rum.

5) Med tanke på kamrarnas storlek och det stora antalet offer som fanns instängda i de hermetiskt slutna kamrarna, såsom vittnena beskrivit det, skulle död genom kvävning ha inträtt förhållandevis snabbt.

6) Såsom massgravarna och likbränningsplatserna beskrivits, skulle de ha täckt en yta som var långt större än hela det så kallade dödslägret.

7) Erfarenhetskunskapen liksom fysikens lagar säger oss att döda kroppar inte brinner av sig själva.

8) Den mängd ved som skulle ha krävts för bränningen av liken skulle ha varit så stor att det måste ha funnits dokument hos Reichsbahn om frakterna, men inga sådana dokument har hittills påträffats. Det finns heller inga tecken på omfattande kalhuggning av skog i närheten av Treblinka.

9) Vittnena nämner ingenting om några större mängder bränsle, som skulle ha transporterats till lägret och likbränningsplatserna.

10) Att pulvrisera mer än 3000 ton människoben med träkavlar, metallplåtar och såll är inte en metod som lämpar sig för undanskaffande av bevis för mänskliga kroppsdelar.

11) De många miljoner tänderna kan inte alls förstöras på detta sätt.

12) Ett minimum av 3200 judiska arbetare skulle ha krävts för att utföra allt arbete i samband med att kropparna av de gasade Treblinka-fångarna undanröjdes spårlöst.

13) Den oerhörda mängden aska, benrester och miljontals tänder skulle än idag kunna definitivt påvisas.

14) En utredning, som beställdes av en polsk domstol och som innefattade utgrävningar i Treblinka, resulterade inte i några bevis för vittnenas påståenden. Inga stora massgravar, ingen människoaska och inga tecken på omfattande rubbningar av jorden till följd av massgravar eller bränngropar påträffades.

15) Analys av tyska flygfoton har visat att inga omfattande ingrepp i den naturliga markstrukturen skett inom Treblinka II eller dess närhet.

16) Det är också bevisat att efter att lägret avvecklades ägnade sig tyskarna inte åt några kamufleringsarbeten – såsom att plantera lupiner eller träd, såsom vittnen har hävdat.

17) Enligt den tyska ockupationsmaktens officiella organ *Amtlicher Anzeiger* av den 2 december 1941 skulle Treblinka bli ett arbetsläger. Det kan verka förvånande att den tyska ockupationsmakten officiellt tillkännagav inrättandet av ett läger, men det var inget hemligt med arbetsläger. Małkinialägret var förmodligen ett genomgångsläger för vidare transport till bosättningsområden i öster.

18) I september 1999 företog ett lag australier under ledning av ingenjören Richard Krege en undersökning av Treblinkaområdet med markgenomträngningsradar. Med en dylik radar kan föremål av en köksknivs storlek detekteras ned till sex meters djup. Alla rubbningar av markens naturliga skiktning, till exempel genom grävning med spade, framträder på dylika radarbilder. Ingenjör Krege och hans medhjälpare genomarbetade under tre veckor systematiskt hela området. De fann inga spår av några omfattande grävningar.

I ljuset av de omständigheter som redovisats ovan förvånar det inte att numera även anställda vid Minnesplatsen för förintelsen i Jerusalem medger att kärnan i problemet med lägren i Treblinka är

ögonvittnenas uppgifter

(enligt uppgift av Ingrid Weckert, se hennes uppsats ”The Gas Vans: A Critical Assessment of the Evidence”, *Dissecting the Holocaust*, se artikelns inledning).

Tillägg II:

Judiska befolkningsförluster
Hundra år av
förintelsepropaganda

I.
Judiska befolkningsförluster i Europa 1933–1947

”Men vad blev det av de sex miljonerna judar, om tyskarna inte dödade dem?” Så lyder en befogad fråga, som jag i detta kapitel skall besvara.

Den 22 december 1944, drygt en månad innan Röda armén ”befriade” Auschwitz, skrev den sovjetiske propagandisten Ilja Ehrenburg: ”Fråga vilken tysk krigsfånge som helst varför hans landsmän förintade sex miljoner oskyldiga människor, och han kommer helt enkelt att svara: Ja, de var judar.” (*Soviet War News*, den 22 december 1944, s. 4, 5) Den 31 maj 1944 skrev den slovakiske rabbinen Dov Weissmandel i ett brev, ”Intill denna dag har sex miljoner judar i Europa och Ryssland förintats”. (Lucy Dawidowicz, A Holocaust Reader, 1976, s. 327) Hur kunde dessa båda judiska propagandister sitta inne med den rätta siffran vid en tid när det föregivet största förintelsecentret, Auschwitz, alltjämt var i tyskarnas händer?

Men vi kan gå längre tillbaka i tiden än så. Den 9 maj 1942 förkunnade Nahum Goldmann, senare president för Judiska världskongressen, att av de åtta miljoner judar, som levde i den tyska inflytelsesfären, endast två eller tre miljoner skulle överleva kriget. (Martin Gilbert, *Auschwitz und die Alliierten*, 1982, s. 44) Då hade ju, enligt vad vi i dag ”vet”, ”förintelsen” av judarna endast börjat, så hur kunde Goldmann veta slutsiffran? Den 24 maj 1995 uppgav den tyska dagstidningen *Die Tageszeitung*, som utges i Berlin, att judiska sionister redan år 1942 planerade det som sedan blev Förintelsemuseet Yad Vashem i Jerusalem. Tidningen uttryckte förvåning över att man vidtog sådana åtgärder vid en tid då de flesta av de blivande offren alltjämt var i livet. Men om man blir förvånad över dylikt, vad skall man då säga om en artikel, som publicerades den 31 oktober 1919 i den amerikansk-judiska tidningen *The American Hebrew*? Denna artikel beskrev med upprörda känslor en ”holocaust” av sex miljoner judar, vilken just då skulle försiggå i någon icke närmare angiven del av Östeuropa. Ordet ”holocaust” användes alltså redan då, och talet sex miljoner nämns i denna artikel icke mindre än sju gånger. Denna märkliga artikel var emellertid långt ifrån ensam i sitt slag. Under åren 1915 till 1927 drev judiska organisationer i Förenta staterna återkommande och väl publicerade kampanjer på temat ”sex miljoner europeiska judar hotas av död och undergång, skänk pengar till oss, så att vi kan rädda dem!” Detta skall jag behandla utförligt i nästa kapitel.

Talet sex miljoner av tyskarna dödade judar ter sig än mer suspekt, när vi granskar hur olika och sinsemellan oförenliga förintelseexperternas egna uppgifter är. Professor Raul Hilberg sätter i sitt standardverk de judiska befolkningsförlusterna under andra världskriget till 5,1 miljoner (R. Hilberg, *Die Vernichtung der europäischen Juden*, 1997, s. 956.). Enligt Hilberg blev av dessa 5,1 miljoner 2 670 000 ”gasade” i de sex läger som de renläriga historikerna numera kallar ”utrotningsläger”, ”förintelseläger” eller ”dödsfabriker”. Därför måste enligt Hilberg (5,1–2,67 =) 2 430 000 judar ha ”förintats” utanför lägren. Låt oss nu jämföra dessa siffror med dem som Lucy Dawidowicz anför i sin bok *The War against the Jews* (1987). Lucy Dawidowicz, som var den första som blev professor i ”förintelsestudier”, uppger något helt annat, nämligen att icke mindre än 5 370 000 judar ”gasades” i de ”sex dödsfabrikerna” (L. Dawidowicz, anf. arb., s. 191). Eftersom hon anger den totala dödssiffran till 5,9 miljoner, betyder det att endast 530 000 judar dog utanför ”förintelselägren”. Differensen mellan hennes och Hilbergs siffror är här 1,9 miljoner, så man måste fråga sig hur de har kommit fram till sina resultat. Det får vi emellertid inte veta. Deras böcker är fulla av fotnoter om de mest obetydliga ting, men ingen av författarna gör den ringaste ansträngning att förklara vad de byggt de stora dödstalen på. Statistiken är uppenbarligen fullständigt godtycklig, saknar varje vetenskapligt värde. Ett annat exempel på den fullkomliga bristen på överensstämmelse i detaljerna: Dawidowicz uppger att icke mindre än 1 380 000 judar mördades i Majdanek, medan Hilberg nöjer sig med 50 000. Likväl kommer de till ungefär samma slutgiltiga totalsiffra, drygt 5 miljoner dödade judar. Med förlov sagt – det är inte så det går till i någon normal vetenskap, att man förfar godtyckligt och slarvigt med detaljerna men håller hårt i det skakiga slutresultatet. Alldeles tvärt om: man är skrupulöst noggrann med detaljerna

och anger inte något slutresultat förrän alla detaljerna korrekt redovisats och summerats. Förfarandet liknar extern revision av en bokföring: slutsiffrorna kontrolleras strängt och noga mot alla de ingående posterna, som samtliga måste vara bestyrkta med oklanderliga underlag.

Odiskutabelt är att många judar dog på tyskkontrollerat territorium åren 1941–1944. Men hur många? Ett naivt sätt att förhålla sig till frågan är att hävda att den lätt kan avgöras genom jämförelse av förkrigstida och efterkrigstida befolkningsstatistik. Så lätt är det nu inte. Till att börja med: vem är jude? Definieras det efter ras, nationalitet eller religion? Staten Israel definierar judar efter rasen, inte religionen. Om man skall anses vara jude uteslutande efter religiös definition, hur blir det då med miljoner religiöst likgiltiga, sekulära och ateistiska judar?

Den ledande förkrigstida experten på judisk befolkningsstatistik, Arthur Ruppin, uppgav att det fanns 16,7 miljoner judar i världen år 1939. För åren omedelbart efter kriget gav World Almanac följande siffror: 15 190 000 år 1945 och 15 700 000 de närmast följande åren. Men i 1949 års utgåva angav *World Almanac* de siffror som Amerikanska judiska kommittén lämnat: 16,6 miljoner år 1939 och endast 11,2 miljoner 1947. Å andra sidan uppgav Hanson Baldwin, en militärexpert och specialist på Palestina, den 22 februari 1948 i *New York Times* att det i hela världen fanns mellan 15 och 18 miljoner judar. Som synes, kan man med allmän befolkningsstatistik lika lätt bevisa som vederlägga ”förintelsen”.

Likväl har allvarliga försök gjorts att komma de verkliga förlusttalen så nära som möjligt. Jag skall härnäst behandla några sådana.

År 1983 utgav tysk-amerikanen Wilhelm Niederreiter under pseudonymen Walter N. Sanning ett arbete, som trots vissa brister är det bästa hittills på området, *The Dissolution of the Eastern European Jewry* (samtidig tysk upplaga: *Die Auflösung des osteuropäischen Judentums*). Sanning använder nästan uteslutande judiska och allierade källor och accepterar tyska källor endast då de är klart antinazistiska. Sanning visar ovederlägggligt hela omfattningen av den judiska utvandringen ur Europa efter andra världskriget och bevisar att vi inte behöver förintelseteorin för att förklara hur den polska judenheten kunde nästan helt upplösas. Han klargör med all önskvärd tydlighet att det demografiska problemets lösning ligger i Sovjetunionen.

År 1939 levde en stor del av de polska judarna i den östra halva av Polen som Sovjetunionen annekterade. När tyskarna invaderade Polen i september 1939, vällde en strid ström av judiska flyktingar österut, till den halva som Sovjetunionen samtidigt ockuperade. Sommaren 1941, sedan tyskarna anfallit Sovjetunionen, evakuerade sovjetmakten en stor del av de judar, som levde i Sovjetunionens västra delar, österut till delar som tyskarna aldrig ockuperade. Motsvarande skedde i Baltikum, med den skillnaden att en stor del av de estniska, lettiska och litauiska judarna självmant lämnade dessa länder före de tyska truppernas ankomst. Sanning anser att 80 procent av de judar som levde på områden, som tyskarna senare erövrade, sålunda evakuerades eller utvandrade. Denna siffra, som härrör från den sovjetiske propagandisten David Bergelson, är dock nästan säkert för hög.

Mot argument av det slag Sanning framfört hänvisar man ibland till de sovjetiska folkräkningarna av år 1939 och 1959. Enligt siffrorna av år 1939 levde då i Sovjetunionen 3 020 000 judar. Tjugo år senare uppvisade statistiken endast 2 267 000 judar. Alla västliga sionister medger dock att 1959 års siffra är på tok för låg, så att skillnaden mellan de båda folkräkningarna inte säger oss något om hur många judar som miste livet under krigsåren. Enligt sovjetisk praxis kunde varje medborgare själv välja vilken nationalitet han eller hon ansåg sig tillhöra, och en avsevärd del av de sovjetiska judarna var år 1959 assimilerade och betraktade sig som ryssar, ukrainare etc. och inte längre som judar (*jevrei*). Dessutom rådde vid denna tid i Sovjetunionen ett utpräglat antisionistiskt för att inte säga antisemitiskt klimat, så att den som uppgav sig som jude fick räkna med krångel. Den 1 juli 1990 skrev den av sionister ägda tidningen *New York Post*: *”Tidigare ansåg man att de levde två till tre miljoner judar i Sovjetunionen. Israeliska emissarier, som tack vare de förbättrade diplomatiska relationerna kan resa fritt i Sovjetunionen, uppger dock att det verkliga talet uppgår till mer än 5 miljoner.”*

Om denna siffra stämmer, måste det innan den stora vågen av judisk utvandring ur Sovjetunionen började, alltså i slutet av 1960-talet, ha levat närmare 6 miljoner judar i landet – statistiskt sett omkring 3 miljoner ”för många”. Detta kan inte förklaras med annat än att större delen av de ”gasade” polska judarna liksom många andra judar från andra europeiska stater (framför allt Rumänien och Baltikum) upptagits av Sovjetunionen. Exakta siffror är givetvis uteslutna. Till exempel är det omöjligt att veta hur stor andel av de polska och baltiska judarna som flydde eller utvandrade till Sovjetunionen, hur många av dessa som sedan flyttade tillbaka till sina hemländer och hur många som stannade i Sovjetunionen. Av dem som flyttade tillbaka till Polen var det många som valde att emigrera till Västeuropa eller att alldeles lämna Europa för att flytta till exempelvis Palestina eller Förenta staterna.

Sannings slutsats blev att omkring en och en halv miljon judar miste livet under andra världskriget. Av dessa ansåg han de flesta ha stupat som soldater på slagfälten eller omkommit i de delar av Sovjetunionen som aldrig hamnade under tyskt välde. Den europeiska judenhetens oförklarade förluster i människoliv inom den tyska inflytelsesfären satte han till 300 000, alltså endast en tjugondedel av det vanligen anförda talet sex miljoner.

År 1991 utgav en grupp skribenter under ledning av Wolfgang Benz en omfattande studie under namnet *Dimension des Völkermords* (Folkmordets dimension). Det tydliga syftet var att vederlägga Sanning, dock utan att vare sig nämna honom själv vid namn eller bemöta några av hans argument men väl smäda honom i en fotnot (anf. arb., fotnot 396, s. 558), vilket allt både mänskligt och vetenskapligt sett är fullkomligt oacceptabelt. Initiativet till projektet utgick tydligen från Institut für Zeitgeschichte i München, där Benz är verksam. Den framstående tyske revisionisten Germar Rudolf har gjort ett par grundliga genomgångar av *Dimension des Völkermords*, och jag kan inte bättre göra än att sammanfatta dessa (Ernst Gauss, red., *Dissecting the Holocaust*, 2000; G. Rudolf, Vorlesungen über den Holocaust, 2005).

Benz hävdar visserligen att syftet med gruppens bok inte var att bekräfta talet sex miljoner döda judar. Likväl kommer hans grupp fram till att mellan 5 290 000 och drygt sex miljoner judar dog till följd av nazisternas förföljelser under andra världskriget. För att nå detta tal var Benz m.fl. tvungna att som ”offer för Förintelsen” räkna alla judiska befolkningsminskningar inom det tyska inflytelseområdet, likgiltigt vad de berodde på. Judiska soldater i sovjetarmén som stupade på slagfälten, judiska offer för Stalins deportationer och tvångsarbetsläger, befolkningsförluster till följd av ett naturligt demografiskt födelseunderskott hos denna starkt urbaniserade folkgrupp, förluster till följd av assimilation eller religionsbyte med mera, alla dessa folkförluster hänför Benz till ”Förintelsen”.

Avgörande är emellertid att Benz m.fl. inte på något sätt berör frågan om de stora befolkningsrörelserna under och omedelbart efter andra världskriget. Detta är otroligt med tanke på att det är här problemets kärna ligger. För Benz m.fl. är det som om den stora judiska utvandringen ur Europa till främst Palestina och Förenta staterna aldrig ägt rum. Inga polska, ryska, tyska, ungerska, rumänska eller andra europeiska judar strömmade till Palestina efter år 1945, ty de hade alla antingen mördats av nazisterna eller stannat kvar i sina hemländer. Det måste vara goda nyheter för palestinierna, som lever i vanföreställningen att europeiska judar invaderade och stal deras land och utropade staten Israel år 1948. Något sådant hände aldrig, det var bara en mardröm!

Den nämnda utvandringen började före andra världskriget, avbröts till stor del år 1941 men återupptogs 1945 och nådde sin höjdpunkt år 1947. Benz ignorerar som sagt även Stalins judedeportationer, vilka dåtida judiska hjälporganisationer beräknade ha drabbat mellan en halv och en miljon människor. Också Stalins stora utrensning (*tjistka*) åren 1937–1938 riktade sig i stor utsträckning mot judarna, vilka dittills utgjort en elitgrupp inom Sovjetunionen. Detta framgår bland annat av siffrorna för judarnas ställning inom den sovjetiska terrorapparaten NKVD. I oktober 1936 var 39,09 procent av de ledande befattningarna inom denna besatta med judar. I juli 1939 hade denna siffra sjunkit till 3,92 procent, samtidigt som judarna utgjorde ungefär 2 procent av Sovjetunionens befolkning. (Nikita Petrov, ”Veränderungs-

tendenzen im Kaderbestand der Organe der sowjetischen Staatssicherheit in der Stalin-Zeit", *Forum für osteuropäische Ideen- und Zeitgeschichte* 5(2) (2001)).

Sammanfattningsvis kan sägas att Benz m.fl. gjort det mycket lätt för sig, när de helt enkelt jämfört de judiska befolkningstalen enligt officiella folkräkningar före och efter andra världskriget och därefter hänfört alla förluster till "Förintelsen". Ett flagrant metodiskt fel har uppkommit därigenom att arbetet med redovisningen fördelats på flera medarbetare, som var och en behandlat statistiken för ett visst land utan att samordna arbetet med varandra och utan att taga hänsyn till att andra världskriget medförde folkvandringar och -omflyttningar liksom gränsförskjutningar. Exempelvis bokförs närmare 38 000 tyska och österrikiska judar som "förintade", då de flytt sina hemländer undan nazismen till andra länder, varifrån de senare deporterades till koncentrationsläger och då på nytt bokförs som "förintade". Därmed dubbelbokfördes dessa 38 000. Beträffande Ungern, Bulgarien, Italien, Grekland, Polen och Sovjetunionen gjorde gruppen systematiska fel med dubbelräkningar, eftersom gränserna för alla dessa länder förändrades före eller under andra världskriget. Ett exempel är Ungern som under andra världskriget annekterade delar av Rumänien, Tjeckoslovakien och Jugoslavien endast för att förlora dem igen 1945. Ifråga om Sovjetunionen utgår Benz m.fl. från de gränser som gällde efter 1945. Men där begår de ett allvarligt fel. Tvärt emot sitt eget påstående om motsatsen räknade gruppen rikskommissariaten Ostland och Ukraina (tyskannekterade områden) till Polen. Men eftersom Benz m.fl. antar att det levde c:a 1 miljon judar i de tyskockuperade delarna av Sovjetunionen (s. 443), varav c:a 600 000 redovisas korrekt i de justeringar de gjorde beträffande Białystok och Galicien (s. 457), betyder det likväl att de dubbelräknade 90 procent (de utgick nämligen ifrån att 90 procent "förintades") av de återstående 400 000, alltså 360 000. De 100 000 bessarabiska judar, som enligt Benz utrotades av tyskarna och deras rumänska allierade, figurerar två gånger i statistiken, dels som förintade rumänska judar, dels som förintade sovjetjudar. Summa summarum dubbelräknade Benz m.fl. drygt 533 000 offer för "Förintelsen". Germar Rudolf är inte ensam om att ha påpekat detta metodiska fel, utan det gjordes före honom av historieprofessorn Eberhard Jäckel i veckotidningen *Die Zeit* den 28 juni 1991.

Men gruppen gjorde fler allvarliga fel än dessa. Särskilt skarp kritik förtjänar redovisningarna för Frankrike och Polen.

Det är allmänt erkänt att våren och sommaren 1942 c:a 75 000 judar deporterades från Frankrike, varav de flesta direkt till Auschwitz. Efter kriget anmälde sig blott c:a 2500 av dessa för de franska myndigheterna. De övriga 72 500 gäller alltså för Benz m.fl. som "förintade". Men som den svenske befolkningsstatistikern Carl O. Nordling visat i en studie, var de flesta av dessa deporterade alls inga franska judar. (C. O. Nordling, *Vierteljahreshefte für freie Geschichtsforschung* 1997, ss. 248–251) 52 000 hade tidigare flytt undan nazisterna från Tyskland, Österrike, Polen, Tjeckoslovakien med flera länder. Den franska Vichy-regeringen var införstådd med att judar, som icke var franska medborgare, kunde deporteras. Den stora majoriteten av de franska judarna deporterades aldrig. Vad skulle nu dessa deporterade ha gjort, om de överlevde kriget men inte hade franskt medborgarskap? Återvända till ett land, från vilket de endast några år tidigare deporterats? Palestina och Förenta staterna var säkerligen mer attraktiva mål. Därmed är inte sagt att dessa från Frankrike deporterade alla överlevde. Många av dem dog i den fläcktyfusepidemi som bröt ut sommaren 1942 i Auschwitz, vilket framgår av dödböckerna för denna tid, vilka är bevarade.

Polen var näst efter Sovjetunionen det europeiska land som hade den största judiska befolkningen. Enligt 1931 års folkräkning levde där c:a 3 100 000 judar. För att få fram ett offertal på över tre miljoner polska judar gör Benz m.fl. tre fel. För det första antar de för judarna en befolkningsökning i paritet med de katolska polackernas, så att de erhåller siffran 3 450 000 judar vid krigsutbrottet 1939. För det andra utgår de ifrån att de flesta av de judar, som levde i den del av Polen som Tyska riket annekterade, stannade kvar och inte flydde. För det tredje antar de att det år 1945 fanns kvar endast c:a 200 000 judar i Polen och att skillnaden om 3 250 000 alla blev offer för "Förintelsen".

Om vi börjar bakifrån, kan vi fråga hur Benz kan veta hur många judar som i det radikalt antisemitiska Polen efter kriget ville erkänna sig som judar. Det verkliga antalet bör ha varit betydligt större. Till exempel meddelade den 15 februari 1946 en brittisk-amerikansk kommitté för utredning av det europeiska judeproblemet att det alltjämt levde 800 000 judar i Polen. (*Keesing's Archiv der Gegenwart* 16./17. Jahrgang, 1948, s. 651) Då hade stora mängder polska judar redan utvandrat västerut, samtidigt som andra polska judar återvände från Sovjetunionen. De västallierade ockupationsmyndigheterna registrerade officiellt efter kriget upp till 5000 polsk-judiska utvandrare per vecka (!) enbart i det ockuperade Västtyskland. (W. Jacobmeyer, *Vierteljahrshefte für Zeitgeschichte* 25 (1977), ss. 120–135)

Benz' antagande, att den polska judenheten växte från c:a 3,1 till c:a 3,45 miljoner åren 1931–1939, är alldeles taget ur luften och strider mot kända fakta. Det mellankrigstida Polen var en stat, där alla etniska minoriteter officiellt förföljdes och därmed utsattes för starka assimilations- och utvandringstryck. Detta gällde inte bara judar utan även tyskar, vitryssar och ukrainare. Ända fram till rikskristallnatten 1938 var Polen mer antisemitiskt än Tyska riket. Den förbundstyske historikern Hermann Graml har visat att sedan 1933 c:a 100 000 judar utvandrade ur Polen årligen. (H. Graml, *Die Auswanderung der Juden aus Deutschland zwischen 1933 und 1939*, *Gutachten des Instituts für Zeitgeschichte*, Band 1, 1958, s. 80) Det rörde sig framför allt om den yngre och fruktsamma delen av befolkningen. När unga människor emigrerar i massor och lämnar äldre kvar, blir negativa tillväxttal (födelseunderskott) resultatet. Därmed måste den polska judenheten år 1939 ha varit betydligt mindre än 3 miljoner, sannolikt närmare endast 2 miljoner. Det är anmärkningsvärt att Benz m.fl. ignorerar den polsk-judiska utvandringen om minst 700 000 individer 1931–1939 också därför att Gramls studie publicerades år 1958 av Institut für Zeitgeschichte, Benz' eget forskningsinstitut. Där kan man tala om att den högra handen inte vet vad den vänstra gör.

Benz utgår ifrån att endast c:a 300 000 polska judar flydde undan den tyska invasionen 1939. Sanning däremot anger med hänvisning till uppgifter från dåtidens judiska hjälporganisationer att mellan 600 000 och 1 000 000 polska judar flydde in på sovjetiskt territorium, varefter sovjetmakten deporterade dem till Sibirien. Allt som allt kommer Sanning fram till att endast c:a 750 000 polska judar kom under tyskt herravälde, 1 250 000 färre än vad Benz antar. Den tidigare nämnde svenske befolkningsstatistikern Carl O. Nordling har tänkt ut och tillämpat en snillrik metod att uppskatta storleken av de judiska befolkningsförlusterna i den tyska inflytelsesfären. Nordling återskapade judarnas öde genom en statistisk studie av framstående judar som omnämns i *Encyclopedia Judaica* och som 1939 hade levat i de länder som hamnade under tyskt styre. Han fann att 44 procent av dem emigrerat eller flytt inemot slutet av år 1941, 35 procent skonades från internering, 8 procent internerades men överlevde kriget och att 13 procent dog. Därmed bevisas att judarna förvisso utsattes för svår förföljelse, men ett dödstal på 13 procent utesluter kategoriskt att avsikten skulle ha varit att utrota dem. I sin omfattande studie hade Sanning kommit till slutsatsen att högst 3,5 miljoner judar levat i den tyska inflytelsesfären vid dess största territoriella utsträckning. Om denna uppskattning är korrekt och om 13 procent av dessa 3,5 miljoner dog, betyder det att färre än en halv miljon judar omkom till följd av den tyska politiken. Om vi däremot antar att både Sannings och Nordlings uppskattningar är för låga och att icke 13 utan 20 procent av judarna under tyskt styre omkom och att det inte levde 3,5 utan 5 miljoner judar på tyskkontrollerat territorium, så belöper sig de judiska befolkningsförlusterna till 1 miljon. Denna siffra torde definitivt vara den största möjliga.

II.
Hundra år av förintelsepropaganda

Enligt gängse uppfattning var det först vid rättegångarna i Nürnberg mot ledande män i Tredje riket, alltså omkring år 1946, som världen fick höra att tyskarna hade mördat sex miljoner judar. En närmare undersökning av Nürnbergdomstolens protokoll visar tydligt att det fastställda talet sex miljoner judiska offer inte byggde på befolkningsstatistiska forskningar eller på utvärdering av materiella spår av undersökta brott utan endast på vittnesutsagor av två tyska SS-byråkrater, Wilhelm Höttl och Dieter Wisliceny. De båda vittnade om att de hört Adolf Eichmann nämna talet sex miljoner, vilket emellertid Eichmann bestred vid rättegången mot sig i Jerusalem 1961. Höttl och Wisliceny hade vid sina skrivbord arbetat med judedeportationerna. De fängslades därför och åtalades vid de allierades militärdomstol i Nürnberg. Tack vare sina politiskt användbara vittnesmål överfördes de från de anklagades bänk till vittnenas. I Nürnberg var dylikt vanligen en livräddande åtgärd. Wisliceny hängdes emellertid. Höttl däremot frikändes trots att han inte varit mindre inblandad i deportationerna än Wisliceny.

Omständigheterna för Wislicenys och Höttls vittnesmål måste kritiseras. Wisliceny framträdde själv och vittnade muntligen men blev aldrig korsförhörd. Höttl framlade sitt vittnesmål endast skriftligen, vilket uteslöt korsförhör. I den bok Höttl utgav 1997, *Einsatz für das Reich*, säger han emot sitt vittnesmål i Nürnberg, vilket naturligtvis undergräver hans trovärdighet. Han uppger bland annat att han i den amerikanska tidskriften *Reader's Digest* (svensk utgåva: *Det Bästa*) redan i februari 1943 funnit en artikel om att åtminstone hälften av de sex miljoner judar som hotades av Hitler hade mördats (W. Höttl, anf. arb., ss. 412, 515–519).

På den sistnämnda punkten är Höttl faktiskt trovärdig. Ty, som vi snart skall se, var det i den amerikanska tidnings- och tidskriftpressen ett omhuldat tema att sex miljoner judar hotades av förintelse eller redan höll på att förintas, och dylika skriverier förekom långt före 1946. Här först några axplock från *New York Times* för åren 1942 och 1943:

Den 13 december 1942, s. 21:

"Bekräftade uppgifter visar på 2 000 000 judar, som redan dödats med det sataniska barbariets alla medel och planer för den totala utrotningen av alla judar som nazisterna kan få tag i. Slakten på en tredjedel av judarna i Hitlers välde [3 x 2 000 000 = 6 000 000] *och den hotade slakten på alla är en förintelse* [originalet: holocaust] *utan motstycke."*

Den 20 december 1942, s. 23:

"Vad håller på att hända de 5 000 000 judarna i det av Tyskland styrda Europa, vilka alla hotas av utrotning […]*."*

"I början av december 1942 lämnade utrikesdepartementet i Washington några siffror, som visar att antalet judiska offer, som deporterats och omkommit sedan 1939 i det av axelmakterna styrda Europa, nu nått den förfärande siffran 2 000 000 och att 5 000 000 svävar i fara att utrotas.""Omedelbar aktion av Förenta nationerna för att rädda så många som möjligt av de fem miljoner judar som hotas av utrotning […] *krävdes vid en massdemonstration* […] *i Madison Square Garden i går kväll."*

"[…Rabbi Hertz sade] *'förfärande är att de som förkunnar de fyra friheterna hittills gjort mycket litet för att trygga ens friheten att leva för 6 000 000 av sina medmänniskor genom beredskap att rädda dem som ännu kan undfly den nazistiska tortyren och slakten.* […]*'"*

Anmärkning: Det "Förenta nationerna", som hänvisas till i detta utdrag, avser givetvis inte den nuvarande organisationen, som grundades först år 1945. Det som avses är dess föregångare, den likabenämnda organisation av 26 regeringar som efter en proklamation av För-

enta staternas president Franklin D. Roosevelt den 1 januari 1942 förband sig att bekämpa axelmakterna.

Den 10 mars 1943, s. 12:
”Fyrtio tusen människor lyssnade och tittade […] *i går kväll på två föreställningar av ’We Will Never Die’, en dramatisk massminneshögtid för de 2 000 000 judar som dödats i Europa* […] *Berättaren sade ’Det kommer inte att finnas några judar kvar i Europa att representera, när freden kommer. De fyra miljoner, som återstår att döda, dödas planenligt.’”*

Den 20 april 1943 s. 11:
”London, den 19 april (Reuter) – Två miljoner judar har utplånats sedan nazisterna år 1939 började sin marsch genom Europa, och ytterligare fem miljoner svävar i omedelbar fara att avrättas. Dessa siffror avslöjades i den sjätte rapport om förhållandena i de ockuperade territorierna som de allierades gemensamma informationskommitté utfärdat.”

Professor Arthur Butz visar i sin bok *The Hoax of the Twentieth Century*, en revisionistisk klassiker från 1976, att dessa påståenden om miljonfaldiga massmord hade sitt upphov i sionistjudiska lobbyorganisationer såsom Judiska världskongressen och Amerikanska judiska kongressen. Förenta staternas utrikesdepartement tog inte dessa uppgifter på allvar, men snart nog lyckades finansministern, den intensivt tyskhatande Henry Morgenthau, minska utrikesdepartementets inflytande. (A. Butz, anf. arb., 3:e uppl. 2003, ss. 81ff)

Men låt oss gå ytterligare sex år tillbaka i tiden. Den 25 november 1936 vittnade Chaim Weizmann, Sionistiska världsorganisationens president, inför Peelkommissionen. Denna kommission, ledd av Robert Peel, hade Storbritanniens regering tillsatt som reaktion på de häftiga strider mellan judar och araber i Palestina som börjat samma år. I juli 1937 rekommenderade kommissionen att det brittiska Palestinamandatet avskaffades och att två stater bildades, en för judar och en för araber. Chaim Weizmann yttrade:

”Det är ingen överdrift att säga att sex miljoner judar är dömda att vara fängslade i denna del av världen, där de är oönskade och för vilka länderna är indelade i sådana där de är oönskade och i sådana där de inte släpps in.”

När Weizmann ordade om sex miljoner hotade eller lidande judar, var det varken något undantag eller ens första gången detta tal omnämnes i ett sådant sammanhang. Den amerikanske revisionisten Don Heddesheimer har samlat ett omfattande material, som visar att den propaganda, som amerikanska sionistiska organisationer så intensivt drev under andra världskriget, har en betydligt äldre förhistoria. I sin bok *The First Holocaust – Jewish Fund Raising Campaigns With Holocaust Claims During And After World War One*, 2003, visar han, som boktiteln anger, att judiska organisationer redan under första världskriget och åren därefter drev kampanjer för penninginsamling i förening med påståenden om att miljontals judar var hotade av förintelse. Dessa kampanjer fick en mycket stor publicitet i den av sionister ägda pressen och stöddes i denna press genom mängder av propagandistiska artiklar. Här följer endast några exempel på vad dylika artiklar kunde innehålla:

New York Times, den 4 december 1926: *”fem miljoner människor svälter* […] *hälften av världens judar pinas av svält och pest.”*

New York Times, den 21 april 1926: *”Detta är det skri som går ut från Europas judar* […] *ett helt folk håller på att dö* […] *miljoner judar sitter i Europa i fällan* […]

New York Times, den 7 maj 1920: *”*[…] *judiska krigslidande i Mellan- och Östeuropa, där sex miljoner är utsatta för hemska förhållanden präglade av svält, sjukdom och död* […]*.”*

New York Times, den 5 maj 1920, s. 9: *”För att rädda sex miljoner kvinnor och barn i Östeuropa till livet från utrotning genom svält och sjukdom.”*

New York Times, den 5 maj 1920, s. 19: *”Sex miljoner svältande, febersjuka lidande i det av kriget sönderslitna Europa vädjar till oss* […]*”*

New York Times, den 3 maj 1920, s. 11: *”Er hjälp är nödvändig för att sex miljoner människor i Öst- och Mellaneuropa skall räddas till livet.”*

New York Times, den 3 maj 1920, s. 12: *”I Ryssland och i grannländerna har judarna utsatts för en särskilt ondskefull förföljelse* […] *Man antar att för närvarande fler än fem miljoner svälter eller håller på att svälta ihjäl, och en hemsk fläcktyfusepidemi härjar bland dem och sprider sig redan i grannbefolkningen.”*

New York Times, den 2 maj 1920, s. 1: *”Sex miljoner människor utan föda, bostad, kläder eller sjukvård.”*

New York Times, den 1 maj 1920, s. 8: *”Men 6 000 000 människors liv väntar på vårt svar”*

New York Times, den 21 april 1920, s. 8: *”I Europa finns det i dag fler än 5 000 000 judar, som svälter eller håller på att svälta ihjäl, och många av dem är drabbade av en elakartad fläcktyfusepidemi”*

New York Times, den 3 december 1919, s. 19: *”inget i världen annat än ett underverk* [kan] *hindra 5 000 000 till 10 000 000 människor från att dö genom köld och svält i Europa och Mellanöstern denna vinter* […] *förskräcklig judisk massaker”*

New York Times, den 12 november 1919, s. 7: *”otroligt tragisk fattigdom, svält och sjukdom för omkring 6 000 000 eller hälften av jordens judiska befolkning* […] *en miljon barn och fem miljoner föräldrar och äldre.”*

The American Hebrew, den 31 oktober 1919, s. 582f.: *”Från andra sidan havet ropar sex miljoner män och kvinnor på hjälp* […] *sex miljoner människor.* […] *Sex miljoner män och kvinnor håller på att dö* […] *i den holocaust som hotar människolivet* […] *sex miljoner utsvultna män och kvinnor. Sex miljoner män och kvinnor håller på att dö* […]

Där hade vi allting samlat: sex miljoner dödsdömda judar och rent av ordet holocaust. Artikelns rubrik var ”Korsfästelsen av judar måste sluta” (The Crucifixion of Jews Must Stop!), och författaren var en viss Martin H. Glynn, som en kortare tid varit delstaten New Yorks guvernör.

New York Times, den 26 oktober 1919, s. 1: ”4 000 000 svältande judar i Östeuropa.”

New York Times, den 29 september 1919, s. 7: ”6 000 000 själar eller hälften av den judiska världsbefolkningen i otroligt tragisk fattigdom, svält och sjukdom.”

New York Times, den 10 augusti 1917: *”Tyskar låter judar dö. Kvinnor och barn i Warszawa svälter ihjäl* […] *judiska mödrar, barmhärtighetens mödrar är glada över att se sina dibarn dö, nu är deras lidande åtminstone över.”*

Det var tyskarnas fel redan 1917.

Holocaust är ett ord från **första** världskriget. Sionistiska ledare använde det att beteckna en föregiven massdöd av judar i samband med detta krig, och fram till år 1917 yrkade ledaren för det judiska samfundet i New York, Jacob Schiff, upprepade gånger på att ”denna holocaust” skulle stoppas (Naomi W. Cohen, Jacob H. Schiff, *A Study in American Jewish Leadership*, 1999, not 37, s. 191). Den israeliske professorn i ”förintelsestudier” Yehuda Bauer skrev i sin bok *My Brother's Keeper: A History of the American Joint Distribution Committee 1929–1939* (The Jewish Publication Society of America, Philadelphia, 1974, s. 8):

”den europeiska judenhetens förintelse under andra världskriget har utplånat minnet av 1900-talets första holocaust i spåren av första världskriget.”

Naturligtvis förekom det ingen sådan förintelse av miljontals judar under eller strax efter första världskriget lika litet som det gjorde det under andra världskriget. I själva verket var judarna ett av få folk i Europa som i sin befolkningsutveckling inte menligt påverkades av första världskriget. Tvärtom: under tiden från 1900 till 1920 mer än fördubblades den judiska världsbefolkningen enligt gängse referenslitteratur. *World Almanac* av år 1900 anger världsjudenheten till 7 186 000, varav 3 400 000 i Ryssland och 1 700 000 i Donaumonarkin. *World Almanac* av år 1920 anger hela världens judiska befolkning till omkring 15 miljoner, varav 10,9 miljoner i Europa och 3,5 miljoner i Nord- och Mellanamerika. Under samma tjugoårsperiod ökade världsbefolkningen med 25 procent från 1,2 miljard år 1900 till c:a 1,6 miljard år 1920.

Don Heddesheimer har rent av grävt fram ett propagandastycke från år 1900. Den 11 juni detta år återgav *New York Times* ett tal av den framstående amerikanske sionisten rabbi Stephen Wise. I talet yttrade han bland annat:

”Det finns 6 000 000 levande, blödande, lidande argument till förmån för sionismen.”

Vid läsningen av detta och liknande blir intrycket att den propaganda, som serverades under andra världskriget, snarast var en upprepning, fortsättning eller återanvändning av propaganda, som prövades och finslipades redan under första världskriget och strax därefter.

Under andra världskriget fann sionistiska påtryckningsgrupper en mycket lämplig måltavla för sin propaganda i det nationalsocialistiska Tyska riket, vars ytterligt judefientliga politik inbjöd till alla möjliga hårresande anklagelser, som kunde synas trovärdiga i de mindre upplystas ögon.

Före, under och genast efter första världskriget var situationen dock mer komplicerad. Först var det kejserliga Ryssland sionisternas måltavla, då tsarens regering ansågs föra en antisemitisk politik. Sedan Ryssland besegrats 1916–1917, växlade sionisterna om till att i stället angripa Rysslands betvingare, Tyska riket. Tyskarna var nämligen allierade med de ottomanska turkarna, vilka ju behövde besegras för att Palestina skulle kunna ”befrias” och övergå i sionisternas ägo. Den tyskfientliga propagandan upphörde emellertid ganska snart, eftersom den tidens tyskar till skillnad mot nutidens var fullt villiga och förmögna att avvisa lögnpropaganda som riktades emot dem.

Även om ”gaskamrarna” vanligen inte ingick i 1910- och 1920-talens propaganda, finns det åtminstone ett exempel från första världskriget. Det var Londontidningen *Daily Telegraph*, som den 22 mars 1916 publicerade följande:

”ILLDÅD I SERBIEN
700 000 OFFER
FRÅN VÅR EGEN KORRESPONDENT

ROM, måndag (6:45 e.m.)

De allierades regeringar har säkrat bevis och dokument, som snart skall publiceras och som bevisar att Österrike och Bulgarien gjort sig skyldiga till fasaväckande brott i Serbien, där de massakrer som förövats är värre än de Turkiet begått i Armenien. […] *Kvinnor, barn och äldre män stängdes av österrikarna in i kyrkor och antingen stacks ihjäl med bajonetter eller kvävdes till döds med giftgas. I en kyrka i Belgrad kvävdes på detta sätt 3000 kvinnor, barn och äldre män* […]*"*

Naturligtvis hävdar ingen historiker i dag att österrikarna eller de med dessa allierade bulgarerna begick massmord med giftgas i Serbien under första världskriget. Detta var inget annat än krigspropaganda, för vilken dessutom den ansvarige brittiske ministern snart fick be om ursäkt.

Men 26 år senare var det dags igen. Samma tidning, *Daily Telegraph*, den 25 juni 1942, s. 5, fem dagar innan *New York Times* första gången rapporterade om tyskarnas påstådda massmord på judar:

"TYSKAR MÖRDAR 700 000
JUDAR I POLEN
RULLANDE GASKAMRAR
DAILY TELEGRAPHS REPORTER

Fler än 700 000 polska judar har slaktats av tyskarna i den största massakern i världshistorien. […]"

Krigstidens lögnpropaganda har i själva verket aldrig upphört. Eller vad sägs om denna rubrik på förstasidan i Newyorktidningen *Jewish Press*, som själv betecknar sig som "den största oberoende engelsk-judiska veckotidningen"? Datumet är den 21 februari 1991:

"IRAKIER HAR GASKAMRAR FÖR ALLA JUDAR"

Eller rubriken på förstasidan av första numret år 1991 av tidskriften *Response*, som utges av Simon Wiesenthalcentret och uppges ha en upplaga av 381 065 exemplar:

"TYSKAR FRAMSTÄLLER ZYKLON B I IRAK
(Iraks tysktillverkade gaskammare)"

På sidan 2 läser vi vidare: *"Chockerande avslöjande: Tyska företag framställer Zyklon B i Irak. Troget sitt arv från nazitiden försöker det tyska näringslivet fritaga sig från sin skuld till katastrofen i Mellanöstern. 'Vi har veterligen inte försett Irak med massförstörelsevapen – vi har inte brutit några lagar – vi har endast effektuerat beställningar (eller: vi bara verkställde order).*[…]

Väsentligt mer olycksbådande är uppgiften att Irak har utvecklat en ny, verksam gas, som innehåller Zyklon B […] *Denna gas liksom nervgasen tabun testades på iranska krigsfångar i en gaskammare som detta företag speciellt konstruerat* […] (*Se fotot av gaskammarprototypen på omslaget)*."

År 2003 var det dags igen. Förenta staterna förberedde sig för krig mot Irak. Krigsanledningen: Irak har hiskliga lager av massförintelsevapen, som det planerar att sätta in mot Israel eller Förenta staterna eller något annat "frihetsälskande" land.

När detta skrivs i februari 2007, har Bush-regimen i strid mot folkrätten angripit och invaderat Irak, ett land som inte utgjorde något hot mot Förenta staterna, och genomför sedan snart fyra år en blodig ockupation, som enligt en nyligen gjord undersökning (publicerad i oktober 2006 i den ansedda brittiska läkartidningen *Lancet*) hittills kostat över 655 000 civila irakier livet.

Enligt samma undersökning ökar också stadigt det dagliga talet av civila dödsoffer för ockupationen. Undersökningen utfördes av Johns-Hopkins-universitetets medicinska högskola i samarbete med Mustansiriya-universitetets i Bagdad medicinska högskola och Centret för internationella studier vid Massachusetts Institute of Technology. Därutöver har officiellt över 3000 amerikanska soldater mist livet, ehuru de verkliga förlusterna säkerligen är betydligt större. Men några irakiska massförintelsevapen har amerikanerna hittills inte funnit, och de har i själva verket slutat att leta efter sådana. Alltså: med obefintliga irakiska massförintelsevapen som svepskäl förövar Bush-regimen en verklig massförintelse i Irak.

Och nu står Iran på tur att angripas, därför att, som det heter, landet är i färd med att skaffa massförintelsevapen och Irans president Mahmud Ahmadinejad ”gång på gång hotat att utplåna Israel från kartan” (Per Ahlmark i *Dagens Nyheter* den 13 januari 2006). Dessa två lögner om Iran måste med skärpa avvisas. Internationella kärnenergikontrollorganet IAEA har hittills (2007) inte funnit några som helst bevis för att Iran skulle bryta mot det avtal om icke-spridning av kärnvapen som detta land (men inte Israel) ingått. Att dr Ahmadinejad skulle ha ”hotat att utplåna Israel från kartan” är en typisk medialögn, som upprepats intill leda i alla större västerländska tidningar, i Sverige flerfaldiga gånger i både *Dagens Nyheter* och *Svenska Dagbladet*, liksom av Tidningarnas Telegrambyrå (TT-AFP) den 11 december 2006. Men det är en lögn. Ty vad dr Ahmadinejad sade var: ”Imamen sade att denna regim, som ockuperar Jerusalem, måste försvinna från tidens sida”. (På persiska: *Imam goft in rezhim-e ishghalgar-e qods bayad az safheh-ye ruzgar mahv shavad*.) För det första härrör alltså uttalandet inte från dr Ahmadinejad utan är ett citat av imam Khomeini (som gick bort år 1989). För det andra talas inte om Israel, som är ett land, utan om en regim. Redan detta visar att förvrängningen ”utplånas från kartan” är grotesk, ty en regim kan man inte ”utplåna från kartan”. En regim upplöses eller avskaffas, varvid landet är kvar, såsom exempelvis skedde med apartheidregimen i Sydafrika eller det franska kolonialväldet i Algeriet. För det tredje: om någon säger att något måste försvinna, är det inte detsamma som att denne hotar med att själv utplåna det. Vissa klimatforskare säger att våra vid låga kuster liggande städer måste försvinna, om havsvattnet fortsätter att stiga. Enligt samma logik borde dessa klimatforskare anklagas för att ”hota att utplåna våra storstäder från kartan” och därmed vara ”klimat-terrorister”.

Denna medialögn kan visa sig bli särskilt ödesdiger, eftersom den serveras för att påverka den allmänna opinionen i Europa och Nordamerika till förmån för ett kommande anfallskrig mot Iran. Dessa massmedier måste därför stämplas som krigshetsare och, om kriget kommer, anses medansvariga till detta. Om det sedan blir USA eller Israel som anfaller, är väl hugget som stucket. Borde vi inte skriva USrael, när vi ju knappast längre kan urskilja vad som är svansen och vad som är hunden? Kolumnisten Ari Shavit skrev i den israeliska dagstidningen *Ha'aretz* den 5 april 2003, inte utan stolthet:

”Kriget i Irak tänktes ut av 25 neokonservativa intellektuella, varav de flesta judar, som pressade president Bush att förändra historiens gång.”

1900, 1916, 1920, 1926, 1936, 1942, 1991, 2003, 2007 – hur mycket allting än förändras, förblir det mesta sig likt. Drygt hundra år av samma sionistiska och anglo-amerikanska förintelsepropaganda. Hundra år!

När jag skriver detta, går tanken till en sång med många verser jag sjöng i min barndom, naturligtvis utan att begrunda dess djupare mening:

Törnrosa sov i hundra år, hundra år, hundra år.
Törnrosa sov i hundra år, hundra år.

Törnrosa, det är dags att vakna!

Tillägg III:

Två exempel på hur svensk pressmottog denna boks första upplaga

I.
Lundagård vill göra en intervju med professor Englund men publicerar den inte

Johan Persson, skribent vid Sveriges äldsta studenttidning *Lundagård*, tog kontakt med professor emeritus Göran Englund för att intervjua honom med anledning av att han skrivit förordet till Lars Adelskoghs bok *En tom säck kan inte stå*. Professor Englund gick med på att låta sig intervjuas, under förutsättning att intervjun gjordes skriftligen. Johan Persson faxade därefter tre frågor, vilka professor Englund besvarade, likaledes skriftligen per fax.

Här följer professor Göran Englunds svar på Johan Perssons tre frågor. Det är utmärkta svar på inte riktigt lika utmärkta frågor, så det är lätt att inse varför denna intervju inte publicerades. I stället publicerade *Lundagård* ett referat under rubriken ”Professor emeritus i Lund förnekar förintelsen” i *Lundagård* nr 2 2003. Referatet kan läsas på www.lundagard.se

Professor emeritus Göran Englunds svar på *Lundagårds* frågor

Fråga 1: Vad tycker juridiska fakulteten vid Lunds universitet om att du skriver under en sådan här kontroversiell bok med deras namn?

Svar: En felläsning måste föreligga. Jag har skrivit under mitt förord till boken med eget namn och tillagt att jag är juris doktor och professor emeritus vid Lunds universitet. Det senare är viktigt, eftersom jag uttalar mig i juridiska frågor, nämligen om en gemensam europeisk lagstiftning med straffrättsliga sanktioner mot oliktänkande (de s.k. revisionisterna) och om ett upphävande av den asylrätt som under tidigare århundraden gällt i vår världsdel.

Juridiska fakulteten i Lund kan rimligen inte ha några synpunkter på detta, eftersom det ligger utanför dess behörighet att ta ställning till pensionerade professorers (och för den delen även aktivt verksamma professorers) ”kontroversiella” ställningstaganden.

Då det gäller fakultetens enskilda ledamöter, kan jag bara hoppas att de helhjärtat instämmer i mitt fördömande av den förföljelse av oliktänkande som jag påtalat.

Fråga 2: *En tom säck kan inte stå* kan ur akademisk synvinkel ifrågasättas – notapparaten och källhänvisningarna är bristfälliga, bevisade bedragaren Fred Leuchter citeras, professor Faurisson likaså, utan att det berättas att den sistnämnde är professor i litteratur och inte historia. Ser du inget problem med att som akademiker sätta ditt namn på ett verk som är så akademiskt tvivelaktigt?

Svar: Adelskoghs bok *En tom säck kan inte stå* är en populärvetenskaplig sammanfattning av en tiotusentals sidor omfattande vetenskaplig litteratur, skriven på engelska, tyska, franska, italienska och spanska. Någon omfattande notapparat (utöver Adelskoghs många hänvisningar) behövs alls inte i sådant sammanhang.

Till ledning för dem, som önskar närmare taga del av den grundläggande litteraturen har författaren i slutet av sin bok lämnat en förteckning över ett antal relevanta arbeten.

Själv är jag inte någon revisionistisk forskare men har ändock under årens lopp satt mig så mycket in i frågan att jag kan bedöma att Adelskogh med gott omdöme och stor pedagogisk skicklighet förmått återgiva revisionisternas centrala argument.

Fred Leuchter är USA:s kanske främsta expert på avrättningar i gaskammare och även om han på några punkter misstagit sig finns det ingen anledning att kalla honom ”den bevisade bedragaren”.Att Robert Faurisson är professor i litteratur och inte i historia är av underordnad betydelse. Det handlar ju om händelser som utspelat sig under hans livstid. Faurisson har inom sin vetenskap särskilt ägnat sig åt textkritik, vilket i förevarande sammanhang varit honom till ovärderlig nytta.

Fråga 3: Vad tror du själv om förintelsen? Är den, som Lars Adelskogh säger, en myt skapad av ”judisk intelligens”?

Svar: Lars Adelskoghs uttalande bör sättas in i sitt rätta sammanhang. Han pekar på att det uppkommit en ny riktning inom holocaustforskningen, där man hävdar att massmorden på judar endast till en mindre del skett i gaskamrar. Huvudsakligen skall den ha skett mera öppet genom bland annat massarkebuseringar. Genom talet om gaskamrar i slutna läger fråntar man tyska folket skulden av att ha känt till vad som har hänt. Den amerikansk-judiske professorn Daniel Goldhagen skriver att ”det finns ett stort antal myter och felaktiga föreställningar om gärningsmännen utbredda såväl i folktron som av vetenskapsmän” enligt vilka judarna till största delen dödades i gaskamrar. Det är i det sammanhanget Adelskogh efter att ha räknat upp ett större antal namn på judiska forskare påpekar att ”myten om det effektiva massmordet i gaskamrar” i första hand måste betecknas som en produkt av judiska intelligens.

För egen del har jag i allt högre grad börjat tvivla på att gaskammarmorden verkligen ägt rum. En omständighet är de många märkliga reträtter från tidigare intagna positioner som holocaustforskarna måst göra. En annan är de många motsägelsefulla och uppenbart orimliga vittnesmål som man stöder sig på. En tredje är att man snart sextio år efter krigsslutet genom europeisk ramlagstiftning försöker kriminalisera ifrågasättandet av förintelsen inom hela den europeiska unionen.

Frågan om förintelseföreställningens uppkomst och utbredande utgör ett omfattande idé-historiskt komplex, som ännu till stor del väntar på en professionell utredning.

Simrishamn den 6 februari 2003

Göran Englund

II.
Lars Adelskogh skriver brev till *Aftonbladets* chefredaktör

Den 12 mars 2003

Chefredaktör Anders Gerdin
Aftonbladet
Arenavägen 63
105 18 STOCKHOLM

Bäste herr chefredaktör!

Detta mitt brev till Er är föranlett av en artikel, som tisdagen den 4 mars var införd i Er tidning. Under rubriken ”AFTONBLADET AVSLÖJAR. Professor: Gasdöden är en bluff” avhandlades den s.k. Förintelsen, dvs. föreställningen att tyskarna på Hitlers order 1941–1944 planmässigt dödade omkring sex miljoner judar, till största delen genom ”gasning” i ”gaskamrar”. I artikeln omnämndes boken *En tom säck kan inte stå – myten om ”förintelsen i gaskamrarna”* i Auschwitz, som jag skrivit. Artikelns fokus är emellertid mest satt på professor emeritus Göran Englund, som skrivit förordet till min bok, och det ”Aftonbladet avslöjar” förefaller vara det att professor Englund hyser en på goda grunder stark skepsis mot myten om den s.k. Förintelsen, definierad enligt de tre ovan angivna rekvisiten, alltså (1) Hitler-ordern och planen att utplåna de europeiska judarna, (2) talet sex miljoner dödade, (3) de s.k. gaskamrarna. Det är emellertid ingen hemlighet, som ”Aftonbladet avslöjar”, eftersom prof. em. Englunds uppfattning i frågan klart framgår av hans förord till min bok.

Vid ett av de samtal, jag nyligen fört med prof. Englund i anledning av *Aftonbladets* artikel, framkom det att prof. Englund blivit felaktigt citerad. Han har alls inte hävdat att ”nazisternas gaskamrar aldrig fungerade”. Vad han sade var att de utrymmen, som påstås ha använts som ”gaskamrar”, aldrig skulle ha kunnat fungera som sådana. Med *Aftonbladets* formulering måste det framstå som om prof. Englund ansåg att tyskarna faktiskt byggde ”gaskamrar” för avlivning av människor men att de aldrig fungerade. Men det anser han inte, och det sade han inte heller till *Aftonbladets* journalist. Han anser att det är ett obevisat och i ljuset av den vetenskapliga evidensen föga sannolikt påstående att det alls byggdes några ”gaskamrar” för avlivning av människor i något av Tredje rikets koncentrationsläger.

Min främsta avsikt med detta brev är emellertid inte att dryfta prof. em. Göran Englunds tankar och ställningstaganden i frågan om ”Förintelsen”, utan att påpeka ett allvarligt sakfel, som Ni i egenskap av *Aftonbladets* chefredaktör har all anledning att införa en rättelse om. Under ett av de fotografier, som beledsagar artikeln i *Aftonbladet* av den 4 mars, står: **”Ihjälgasade fångar i koncentrationslägret Dachau, fotograferade i maj 1945. Kropparna slängdes i högar i väntan på kremering.”**

I min bok *En tom säck kan inte stå* citerar jag den tyske historikern dr Martin Broszats offentliga uttalande år 1960 beträffande de föregivna ”gasningarna” i Dachau. Detta uttalande publicerades i Hamburg-tidningen *Die Zeit* under rubriken ”Keine Vergasung in Dachau” (”Ingen gasning i Dachau”). Dr Broszat, dåvarande medarbetare vid och senare chef för Institut für Zeitgeschichte i München, en institution som finansieras av förbundsregeringen och delstaten Bayerns regering, medgav:

”Varken i Dachau eller i Bergen-Belsen eller i Buchenwald gasades judar eller andra fångar.” (”Keine Vergasung in Dachau”, *Die Zeit*, 19 augusti 1960, s. 16.)

Dr Broszat medgav att det inte hade förekommit några ”gasningar” i något av koncentrationslägren i det egentliga Tyskland och noterade att

”fångar som dog i Dachau eller andra koncentrationsläger i det gamla riket föll framför allt offer för de katastrofala hygieniska och försörjningsförhållandena.” (”Keine Vergasung… som ovan)

Enligt dr Broszat

”... började massförintelsen av judarna genom gasning 1941–42 och skedde uteslutande på några platser, som utvalts för detta och försetts med motsvarande teknisk utrustning, framför allt på ockuperat polskt område (men ingenstans inom det gamla Rikets gränser): i Auschwitz Birkenau, i Sobibor vid Bug, i Treblinka, Chelmno och Belzec.” (”Keine Vergasung… som ovan)

Jag har vänt mig till ledningen för KZ-Gedenkstätte Dachau för ett klarläggande. Jag ställde kort och gott frågan: ”Wurden oder wurden nicht Häftlinge im KZ Dachau mit Giftgas in Gaskammern umgebracht?” Till svar fick jag ett vänligt brev från medarbetaren vid Dachaumuseet Klara Gissing. Brevet åtföljdes av en bilaga och flera tryckta broschyrer. Bilagan, ”Zur Geschichte des Krematoriums des Konzentrationslagers Dachau (”Baracke X”)”, författad av dr Barbara Distel, är densamma som Klara Gissing hänvisar till i sitt brev. Kopior både av Klara Gissings brev och av dr Distels uppsats finner Ni bilagda detta brev.

Av dr Distels uppsats framgår med all önskvärd tydlighet att vittnesmål om ”gasningar” av fångar i Dachau, framför allt den tjeckiske läkaren dr František Bláhas vittnesmål, inte längre anses trovärdiga ens av de politiskt korrekta historikerna. Enligt dr Distel har besökarna i det f.d. koncentrationslägret Dachau, alltsedan det öppnades såsom museum i mitten av 1960-talet, blivit informerade om att det inte genomfördes några ”gasningar” i Dachau, eftersom ”gaskammaren i krematoriet aldrig togs i bruk” (dr Distels skrift, s. 7). Personligen instämmer jag med prof. em. Englund i bedömningen att detta är mer ett politiskt än ett vetenskapligt ställningstagande. Sakförhållandet torde i stället vara det att det rum, som påstås ha varit den aldrig använda ”gaskammaren”, byggdes för helt andra ändamål. Det finns heller inga dokument till bevis för påståendet att detta rum byggdes för att användas som ”gaskammare” för avlivning av människor.

Dr Distels uppsats avslutas ju med orden: ”Den hittills icke klargjorda frågan om gaskammarens användning måste i fortsättningen förbli föremål för nutidshistoriska efterforskningar.” Detta skrev hon i juni 1982, och efter mer än 20 år har de ”nutidshistoriska efterforskningarna” inte kunnat bringa i dagen några som helst bevis för att människor bragtes om livet i den föregivna ”gaskammaren” i Dachau.

Redan ett kort besök på KZ Gedenkstätte Dachaus hemsida på internet (www.kz-gedenkstaette-dachau.de) ger vid handen att man i dag officiellt inte upprätthåller några föreställningar om ”gasningar” av människor i Dachau.

Men Er tidning vet tydligen bättre besked, eftersom artikeln i Aftonbladet den 4 mars inte bara hävdar att fångar ”gasades” i Dachau utan till på köpet återger ett fotografi, som föreges visa ”ihjälgasade fångar” just i Dachau. Fotografiet påstås i artikeln vara taget i maj 1945. Hur skall den uppgiften förenas med den officiella historieskrivningen om ”Förintelsen”, enligt vilken Himmler personligen skulle ha givit order om inställandet av alla ”gasningar” redan hösten 1944? (Naturligtvis finns inget dokument till stöd för detta påstående, vilket jag påpekar i min bok.) Skulle liken efter dessa ”ihjälgasade fångar”, alltså offer för aldrig genomförda ”gasningar” i en ”gaskammare” som ”aldrig togs i bruk”, ha legat kvar mer än ett halvår i koncentrationslägret i väntan på att fotograferas av amerikanska arméfotografer?

Jag skulle vilja göra följande sammanfattande reflexion över artikeln av den 4 mars:

Aftonbladet har tagit sig orådet före att på nästan en hel tidningssida driva propaganda för den ohållbara myten om ”Förintelsen”. Som bevis för de påstådda ”gasningarna” har man därvid tagit sig det ännu större orådet före att återlansera en sedan mer än 42 år punkterad lögn, en lögn vilken även den officiella, politiskt korrekta historieskrivningen tvingats överge. Kan Ni föreställa Er, vilken tacksam uppgift det är för mig som revisionistisk populärvetenskaplig författare och föredragshållare att påpeka det förhållandet, att ”Förintelsen” är en myt, som framför allt massmedierna upprätthåller och att de därvid inte drar sig för rena lögner?

Kan Ni tänka Er läsarnas och åhörarnas reaktion, när jag sedan som exempel anför *Aftonbladets* artikel av den 4 mars 2003 med det falska fotografiet av ”ihjälgasade fångar i koncentrationslägret Dachau” och i omedelbar anslutning därtill återger vad till och med politiskt korrekta experter i dag och sedan mer än 42 år tillbaka säger om Dachau?

Sannolikt reagerar de som jag själv gjorde våren 1979. Det var då som en god vän, en forskningskemist, tog mig ur tron på ”Förintelsen” just med hänvisning till de många falska vittnesmålen om ”gasningarna” i Dachau, Buchenwald och Bergen-Belsen: ”Om man ljugit om dessa ’gasningar’, vad finns det då för anledning att tro på de ’gasningar’ som påstås ha ägt rum i Auschwitz, Treblinka, Bełżec etc.” Det kom som en uppenbarelse för mig.Men om Er tidning med försöket till återlansering av en mycket lättpunkterad lögn vållat Förintelsemyten skada samma mån som den öst vatten på revisionisternas alltmer effektivt malande kvarnar, kan Ni i någon mån motverka denna skada genom att publicera en rättelse, vari Aftonbladet dementerar sitt påstående, att det nämnda fotografiet föreställer ”ihjälgasade fångar i koncentrationslägret Dachau”. Då kunde *Aftonbladet* i efterhand försvara sig med att journalisten Oisín Cantwell var dåligt påläst (han hade dock, enligt egen utsago, tillgång till min bok när han skrev artikeln) och/eller hade dåligt pålästa sagesmän eller medhjälpare, men att man numera på Er tidning vet bättre besked.

Väljer Ni däremot att inte införa någon rättelse, har Er tidning, som sagt, ofrivilligt givit oss revisionister ytterligare ett exempel, och ett mycket bra och pedagogiskt effektivt sådant, på att föreställningen om den s.k. Förintelsen är en myt, som upprätthålls genom medvetet spridande av lögner. Jag säger ”medvetet”, därför att Ni genom att mottaga detta mitt brev blivit informerad om sakförhållandet beträffande Dachau. Jag tror uppriktigt sagt inte att Ni vill ge oss revisionister en så lätt uppgift, och jag hoppas, också för *Aftonbladets* trovärdighets skull, att jag tror rätt.

Min bok *En tom säck kan inte stå – myten om ”förintelsen i gaskamrarna” i Auschwitz”* har funnits på marknaden i endast något mer än två månader. Redan nu kan utgivaren, Nordiska förlaget, konstatera att den blivit en stor försäljningsframgång. Till denna framgång har prof. em. Englunds förord och de av detta förord föranledda publiceringarna i *Lundagård*, *Sydsvenska Dagbladet* och, icke minst, *Aftonbladet* i icke ringa mån bidragit. Det är troligt att boken snart blir slutsåld och en ny upplaga får tryckas. En ny upplaga kan med fördel kompletteras med en för läsarna säkerligen intressant redogörelse för hur vissa svenska massmedier med direkt anledning av denna bok desinformerade svenska folket om den s.k. Förintelsen. Jag nämner detta för att ge Er en viss inspiration och vägledning inte bara till utformandet av den nödvändiga rättelsen med anledning av den lögn Er tidning nu spridit om ”gasningar” i Dachau utan även till handledningen av Era journalister, när de i framtiden skall anförtros med att skriva om den s.k. Förintelsen.

Jag vore mycket tacksam, om Ni ville meddela mig det beslut Ni fattar ifråga om den rättelse jag föreslagit.

Med vänlig hälsning

Lars Adelskogh

Bilagor:

Kopia av brev från KZ-Gedenkstätte Dachau
Bilaga till brev från KZ-Gedenkstätte Dachau innehållande en redogörelse av dr Barbara Distel.

Kopia av detta brev har skickats till Oisín Cantwell.

III.
Några kommentarer till *Lundagårds* intervju och *Aftonbladets* artikel

Det sätt på vilket *Lundagårds* och *Aftonbladets* redaktioner publicistiskt hanterar förintelserevisionism är det typiska och vanliga. Stora publikationer kan inte bemöta revisionismen i sak, kan inte debattera mot revisionisterna, kan inte korrekt återge revisionisternas argument. Det enda de kan göra är att antingen servera rena lögner eller uppehålla sig vid obetydliga bisaker, som detta att Lars Adelskogh betecknat myten om det effektiva massmordet som en produkt av judisk intelligens. Det hjälpte inte att prof. Englund klart och tydligt visade att detta betecknande var i sitt sammanhang relevant, utan *Lundagård* tjatade vidare om detta i det mycket starkt förkortade referat av intervjun tidningen faktiskt publicerade, naturligtvis utan att tillfoga prof. Englunds förklaring. Här lydde *Lundagård* tydligen det för den politiska korrektheten okränkbara budordet ”Du skall icke förknippa det judiska med något dåligt.” Som *Samtidsmagasinet Salt* på sin tid påpekade är endast två hållningar till det judiska offentligt tillåtna: beundran eller medlidande.

Det anmärkningsvärda är alltså att *Lundagård* väljer just detta att kritisera av alla de uttalanden Lars Adelskogh gör i sin bok. Det enda tidskriften förmår säga om bokens innehåll för övrigt är att ”Förintelsen framställs som en propagandamyt som västmakterna och Sovjetunionen hjälptes åt att skapa. Offer, lägervakter och kommendanter som vittnat om gaskamrarna kallas för lögnare.” Ingenting om på vilka grunder och med vilka argument påståendena om massmord i ”gaskamrar” i boken framställs som ohållbara. Så är det naturligtvis därför att hållbara argument och bevis mot förintelserevisionismen saknas.

I brist på hållbara argument kan man handla på bara två sätt. Man kan som *Lundagård* alldeles avstå från att försöka motbevisa revisionismen eller man kan lägga fram falska bevis, alltså lögner. Den sistnämnda metoden valde *Aftonbladet*, när man publicerade det fotografi som påstods föreställa ”ihjälgasade fångar i koncentrationslägret Dachau”. Här hänvisas läsarna återigen till vad som sägs i *En tom säck kan inte stå* om att man sedan 1960-talet inte längre påstår att det fanns ”gaskamrar” i de rikstyska koncentrationslägren (s. 17-24). Man kan också hänvisa till den välkände populärhistorikern, professorn i historia och ledamoten av Svenska Akademien Peter Englund, som i en artikel han skrev i tidskriften *Moderna Tider* (juni-juli 1992) uttalade: ”Så kan ’revisionister’ ta billiga poäng på att till exempel påpeka att det minnsann inte fanns några gaskamrar i Dachau eller i Bergen-Belsen eller i Mauthausen, något som historiker av facket aldrig heller har påstått.” Denna artikel av prof. Englund ingår även i antologin *Det eviga hatet*, som sammanställts av Svenska kommittén mot antisemitism och utgavs av Bonniers förlag 1993. Men Peter Englund har fel, när han säger att fackhistoriker aldrig har påstått att det fanns gaskamrar i Dachau och andra rikstyska läger. Dr Barbara Distel vid lägermuseet i Dachau påstod i sin skrift om lägerkrematoriets historia att gaskammaren visst fanns men ”aldrig togs i bruk” (se mitt brev till *Aftonbladet* ovan), och R.R. Palmer skriver i sin bok *Nya tidens världshistoria* om ”koncentrationsläger, som förvandlades till massutrotningscentra med gaskamrar och krematorieugnar i Maidanek, Treblinka, Dachau, Buchenwald, Auschwitz och annorstädes” (Palmer, anf. arb., del 2, s. 336). Robert Roswell Palmer (1909-2002) var en framstående amerikansk historiker, i 30 års tid professor i historia vid Princeton-universitetet, och hans *Nya tidens världshistoria* (amerikanska originalets titel: *A History of the Modern World*) har i många år används som lärobok vid svenska universitet.

Lars Adelskogh fick aldrig något svar från Aftonbladets chefredaktör Anders Gerdin. Men det hade han heller inte väntat sig. Vad skulle Gerdin ha svarat?

Litteraturhänvisningar

Det framhålles att de två skrifter denna bok innehåller, *En tom säck kan inte stå – Myten om ”förintelsen i gaskamrarna” i Auschwitz* och *Fallet Ivan Demjanjuk och ”förintelsen” i Treblinka*, inte är resultat av författarens egen forskning utan utgör sammanställningar, som han gjort på grundval av det rikhaltiga fakta- och idématerial som finns att tillgå i den numera omfattande revisionistiska vetenskapliga litteraturen. Att de flesta även s.k. bildade människor inte ens vet att denna litteratur existerar, är resultatet av den mest effektiva censur och mörkläggning som världen någonsin har skådat. I flera europeiska demokratiska länder är det vid stränga straff förbjudet att utge revisionistiska skrifter och att offentligt diskutera revisionistiska teman, och Sveriges regering planerar att införa dylika lagar mot den fria tanken och det fria samtalet även i vårt land. Se vidare professor Göran Englunds förord till denna bok!

Nedan följer en förteckning över några särskilt viktiga revisionistiska böcker och tidskrifter.

Böcker på svenska:

Cole, David: *Förintelsebluffen i Auschwitz. Om ett tankeväckande besök i Auschwitz.* Oberoende information, Maryland, USA 1999.

Graf, Jürgen: *Förintelsen skärskådad – ögonvittnesuppgifter kontra naturlagar*. Oberoende information, Maryland, USA 1999. Tyska originalets titel: *Der Holocaust auf dem Prüfstand – Augenzeugenberichte versus Naturgesetze*, som i sig utgör ett förkortad version av ett betydligt mer omfattande verk av samme författare, *Der Holocaust-Schwindel* (se nedan).

Böcker på främmande språk:

Butz, Arthur: *The Hoax of the Twentieth Century*. Historical Review Press, Brighton, England 1976. En mästerlig studie över hur århundradets bedrägeri uppstått. Gäller än i dag som revisionistiskt standardverk.

Faurisson, Robert: *Écrits révisionnistes* (1974–1998) i fyra volymer. Vol. I de 1974 à 1983, vol. II de 1983 à 1989, vol. III de 1990 à 1992 och vol. IV de 1992 à 1998. Édition privée hors-commerce.

Gauss, Ernst (pseudonym för Germar Rudolf): *Vorlesungen über Zeitgeschichte.* Grabert 1993. Mycket inträngande bok i föreläsningsform. Behandlar ”förintelsen” framför allt från teknisk och kemisk synpunkt. Många illustrationer.

Gauss, Ernst (red.): *Dissecting the Holocaust. The Growing Critique of ”Truth” and ”Memory”.* Theses and Dissertations Press, P.O. Box 64, Capshaw, Alabama 35742, USA, 2000. Det mest omfattande och heltäckande revisionistiska verk som hittills utgivits. Tjugotvå bidrag av framstående revisionister behandlande alla sidor av myten om ”förintelsen”. Särskilt viktiga bidrag av Robert Faurisson om vittnesuppgifternas bristande trovärdighet, av Ingrid Weckert om gasbilarna i Chełmno, av John Clive Ball om flygfotografiernas vittnesbörd, av Mark Weber om propagandamyterna rörande de rikstyska koncentrationslägren, av Germar Rudolf om ”gaskamrarna” i Auschwitz och Birkenau, av Carlo Mattogno och Franco Deana om krematorierna i Auschwitz och Birkenau, av Friedrich Paul Berg om dieselavgasers ineffektivitet som mordmedel, av Arnulf Neumaier om ”förintelselägret” Treblinka. Med en efterskrift av den tyske krigshistorikern Joachim Hoffmann. Drygt 600 sidor i stort format. Tyska originalet till detta verk är förbjudet i Förbundsrepubliken, och restupplagan beslagtogs av myndigheterna och brändes.

Graf, Jürgen: *Der Holocaust-Schwindel*. Guideon Burg Verlag, Basel, Schweiz 1993. Utförligt dokumenterad sammanfattning i journalistisk-undersökande stil, av de revisionistiska argumenten på 1993 års ståndpunkt. Med en inledning av professor Robert Faurisson.

Mattogno, Carlo: *Bełżec in Propaganda, Testimonies, Archeological Research, and History*. Theses and Dissertations Press, Chicago 2004. Inträngande och avslöjande om ”förintelselägret” Bełżec av nutidens främste på tekniska frågor specialiserade revisionist.

Mattogno, Carlo och Jürgen Graf: *Treblinka – Vernichtungslager oder Durchgangslager?* Castle Hill Publishers, Hastings, Storbritannien 2002. Standardverk om ”förintelselägret” Treblinka.

Rudolf, Germar: *Gutachten über die Bildung und Nachweisbarkeit von Cyanidverbindungen in den ”Gaskammern” von Auschwitz*. Rent naturvetenskapligt utlåtande. Behandlar ovanligt detaljerat de kemiska och fysikaliska aspekterna på ”gaskammar”-frågan.

Rudolf, Germar: *Vorlesungen über den Holocaust – Strittige Fragen im Kreuzverhör*. Castle Hill Publishers, Hastings, Storbritannien 2005. Det ifråga om allsidighet, djup och pedagogisk framställning bästa av nyare revisionistiska arbeten. Finns även i engelsk översättning: *Lectures on the Holocaust – Controversial Issues Cross Examined*. Castle Hill Publishers 2005. Rikt illustrerad.

Sanning, Walter: *Die Auflösung*. Grabert 1983. Banbrytande demografisk studie över vart de ”försvunna” judarna tog vägen.

Stäglich, Wilhelm: *Der Auschwitz-Mythos*. Legende oder Wirklichkeit? 3:e uppl. Vrij Historisch Onderzoek, Antwerpen, Belgien 1998. Den bästa boken om Auschwitz. Innehåller en briljant analys av Auschwitz-processen i Frankfurt.

Thion, Serge: *Vérité historique ou vérité politique?* La Vieille Taupe 1980. Det mest betydande revisionistiska verket på franska språket. Behandlar ”fallet Faurisson” och inleder som första bok över huvud taget diskussionerna om de tekniskt omöjliga i de påstådda gasningarna.

Tidskrifter:

Journal of Historical Review, Institute for Historical Review, P.O. Box 2739, Newport Beach, CA 92659 USA. Nätplats: www.ihr.org Vierteljahreshefte für freie Geschichtsforschung. Den numera mest betydande revisionistiska tidskriften. Utges sedan 1997 av Castle Hill Publishers, P.O. Box 118, Hastings TN34 3ZQ, Storbritannien. Nätplats: www.vho.org

The *Revisionist* utkommer med fyra nummer årligen sedan år 2003. Engelsk motsvarighet till *Vierteljahreshefte*.

Alla dessa revisionistiska böcker och tidskrifter kan kostnadsfritt laddas ned från nätplatsen www.vho.org

Som komplement några standardverk av den exterminationistiska riktningen:

Benz, Wolfgang (red.): *Dimension des Völkermordes*. Oldenburg 1991.

Hilberg, Raul: *The Destruction of the European Jews*, fjärde upplagan, New York 1985. I tysk översättning: *Die Vernichtung der europäischen Juden*. Fischer Taschenbuch Verlag 1990.

Jäckel, Eberhard (red.): *Enzyklopädie des Holocaust*. Tre volymer. Argon-Verlag 1992.

Kogon, E.; H. Langbein; A. Rückerl: *Nationalsozialistische Massentötungen durch Giftgas*. Fischer Taschenbuch Verlag 1989.